

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2967

СУЂЕЊЕ

почиње 7. новембра

СТОП

ХАШКОЈ

ТИРАНИЈИ!

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да господине
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагајти.
Ја се не
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој животи у Хаги”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија

COBISS.SR-ID 19291650

Сахрана мајке проф. др Шешелъ

- Даничино срце није дочекало сина

2

Хашка тиранија

- Тужилачко тумачење права

7

Хашке обмане

- Хашки трибунал у великој нужди

10

Сезона лова на српске главе

- Образ на хашком кантару

12

Правдовање

- Мали Хаг за независно Косово и Метохију

13

Отимачина

- НАТО држава и Косово и Метохија

13

Политиканство

- На истом задатку

19

Газдовање

- Пет месеци амброзије у Србији

23

Томицино здравство

- Корупција, корупција...

26

Повеља мајци

- За Србију радости и наде

31

Амерички револуционари

- Неуспех „норанцастих”

36

Деловање секти у Србији

- Пандора је кренула против своје деце

40

Манипулације

- Медијски и лажни сведоци

46

Даничино срце није дочекало сина

- Даница Шешељ је била обична, добра, скромна и храбра жена, која је оставила иза себе сина Војислава, кћерку Драгицу, унуче Николу, Александра, Михаила и Владимира, снахе Јадранку и Милицу и праунуче Војислава и Љубомира
- Последње речи мајке зајоченог председника Српске радикалне странке Данице Шешељ биле су посвећене сину Војиславу
- Разумела би синовљеву одлуку да се узалуд не понижава да моли да га поусте на њену сахрану, рекао је Александар Вучић хиљадама грађана, окупиљених на сахрани

Неколико хиљада људи окупило се 8. октобра на Батајничком гробљу да испрати Даницу Шешељ до њене вечне куће. Последњу почаст мајци председника Српске радикалне странке: проф. др Војиславу Шешељу одало је руководство Српске радикалне странке: заменик председника Томислав Николић, потпредседници Централне отаџбинске управе Гордана Поп-Лазић, Драган Тодоровић, Горан Цветановић, Милорад Мирчић, генерални секретар Александар Вучић, чланови Централне отаџбинске управе, народни посланици, председници општина у којима су на власти српски радикали. Саучешће породици преминуле Данице Шешељ изјавили су и председник општине Јагодина Драган Марковић Палма, књижевници Мирослав Тохол, Љиљана Булатовић, новинар Оливера Милатовић, академик Веселин Ђуретић, лекари Милован Бојић, Момчило Бабић, супруга Драгана Миловановића, Љиљана, брат Радована Караџића Лука, представник Удружења „Слобода” Урош Шуваковић и многобројни пријатељи и поштоваоци политике проф. др Шешеља.

Опело мајци лидера српских радикала служио је владика Милешевски Филарет уз саслужење свештеника сремске епархије из Земуна и Батајнице.

Пре него што се тужна колона, праћена једва чујним званима српске трубе, запутила ка породичној гробници у којој је сахрањен Даничин супруг Никола, протојереј Бранко Зелен обратио се скупу речима: „Постоје два дана у животу сваког од нас када би породица требало да буде на окупу: један је када долазимо на овај свет, други када га напуштамо. Али, изгледа да то важи за све, осим за нас Србе, за српске јунаке и српске патриоте. Не важи то за нашег Војислава, за нашег Ратка, Радована. Не важи, јер, наравно, они који желе да униште православље и Српство, не дозвољавају то, да овај тужан тренутак поделиш са својом породицом и својим пријатељима.

Препуче срце наше мајке Данице чекајући свога Војислава из Хага. Препуче срце мајке Јованке, чекајући да види Радована. Препукоше многа срца српских мајки, у чекању јунака, соколова.

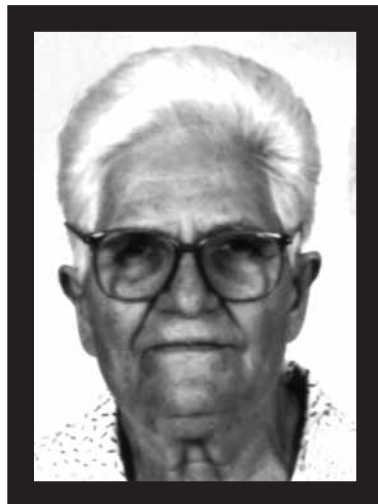
Могла је наша мајка још да поживи. То је жена таквог кова, из постојбине дуговечних људи. Није ретко да доживе деведесет и превале стоту. Али, пуче јој срце за сином, чекајући да се они смилују и пусте га.

Драга мајко Данице, ми, пријатељи ове породице смо овде да се помолимо васкрсломе Господу да душу твоју племениту прими у наручје, где праведници почивају. Знам колико си волела Војислава и колико је он тебе волео и био везан за тебе, јер је рано остао без оца. Зато мајка вечно живи у срцима своје деце. Мајка је та која нас је изнедрила, над колевку се надносила, млеком задојила, брине и штити децу у тешка и смутна времена. Мајка је дочекивала и испраћала, радовала се успесима и туговала над неуспесима. Зато један песник на сахрани своје мајке изговори ове речи:

„О, њесмо, љубави моја,
О, њесмо о живојоу среће,
О, њесмо, мајко моја,
Мајко, најлепше цвеће!”

Заиста, драги моји, има ли ишта лепше, има ли ишта срећније на овоме свету од имена мајке? Нема, нема, драги моји пријатељи. Кад нам је тешко призивамо два имена: једно име на небу – О, Боже мој! А друго име на земљи – О, мајко моја! И та два имена као мелем рани помажу.

Бринула се она и о својим унуцима. Господ јој је подарио четири унуча, четири сокола, четири тића која ће, даће Господ, православно и српски наставити тамо где је она завршила.

„Читавих 36 сати трајала је борба за њен живот и лекари су урадили све што је било могуће. Висок притисак, потом шлог, на крају инфаркт, учинили су своје. Последње речи које сам јуче у зору чуо из њених уста биле су: – Зар пет година да држе мог Воју, а да му не суде? Само да ми се врати. Само да дође бар мало, да га видим” – прича др Момчило Бабић, који је лечио Даницу Шешељ.

Хвала вам, драги пријатељи, што сте се одазвали у овом великом броју да испратимо мајку Даницу на овом светом месту, на овом батајничком гробљу, на овој грудји српске земље. Нек јој је вечни помен, нек јој је благ пут, Бог душу да јој прости и нека јој се смилује. Амин!”

У име службено одсутног владике сремског Василија, од мајке Данице опростило се батајничко свештенство. Свештеник Споменко Грујић је рекао: „Сасвим тихо, мирно, под иконом светог Луке, без роптања на уснама, јер ми хришћани не желимо напрасну смрт, окружена својим најмилијима, испустила је своју племениту душу Даница Шешел. Кажем – својим најмилијима, али ту није хранитељ и носилац породице, син Војислав. Нема га већ неколико година, јер у хашком казамату чека исход и, под знацима навода праведну пресуду међународног суда. Међутим, нема локалне правде, нема државне и отаџбинске, на жалост, али исто тако нема ни међународне. Све овоземаљске правде су у служби политике. Ми чврсто верујемо само у Божју правду и у Божји суд!”

Није молио Хашки трибунал да га пусти на сахрану

Крај породичне гробнице у име Српске радикалне странке најдубље саучешће породици Шешел изјавио је Александар Вучић наглашавајући да је Даница била обична, добра, скромна и храбра жена, која је оставила иза себе сина Војислава, кћерку Драгицу, унуке Николу, Александра, Михаила и Владимира, снахе Јадранку и Милицу и праунуке Војислава и Љубомира. „У петак петог октобра 2007. године преминула је Даница Шешел. Престало је да куца срце храбре, горштакчи јаке и непоколебљиве жене. Жене препуне љубави за своју децу, за свој народ и отаџбину. Даница је живела тешко, радила марљиво и више од свега водила бригу о својој деци. Прошла је кроз најтежа искушења, истинске муке и патње покушавајући да сачува породицу од свих тоталитарних режима на територији некадашње Југославије. Супруга Николу изгубила је још давне 1978. године. Од тада је кроз трње и преко најтежих препрека водила своју децу до најхрабријих висина супротстављања комунистичким бандитима, непријатељима српског народа и свима

онима који су нападали српску слободарску традицију и њену истиниту љубав.

Ипак, Даница је као мајка пропатила више од осталих мајки. Родила је, одгајала и васпитавала сина Војислава који је својом храброшћу и огромном енергијом већ осамдесетих година забио глогов колац у срце комунистичких тирана, а данас се бори против највеће немани светског тоталитаризма оличене силедијским понашањем НАТО-а, САД-а и ЕУ”, рекао је Александар Вучић, генерални секретар СРС на сахрани мајке др Војислава Шешела.

Вучић је посебно нагласио да не треба заборавити да су и мајку Даницу, а не само њеног сина после петоктобарског пуча покушали да жигосу на медијској сцени Србије револуционари из ДОС-а „доказујући да су чак и лажни осветници из 1945. године били мала деца и слаби ученици за њих и њихове медијске батинаше. У тој бици против дос-

Последњи опроштај

Поводом смрти мајке Данице проф. др Војислав Шешелј примио је изразе најискренијег саучешћа од хашких сабораца: Драгослава Ојданића, Радивоја Милетића, Николе Шаиновића, Сретена Лукића, Владимира Лазића, Милана Гвера, Милана Милутиновића, Небојше Павковића, Љубише Боровчанина, Вујадина Паповића, Милана Мартића, Милета Мркишића, Драгомира Милошевића, Љубише Беаре, Здравка Толимира, Винка Пандуровића, Момчила Крајишника, Винка Мартиновића, Милана Лукића, Властимира Ђорђевића, Драга Николића, Видоја Благојевића, Радослава Брђанина и Станислава Галића.

Изрази најискренијег саучешћа накнадно су стигли и од: Веселина Шљиванчанина, Младена Налетилића Туте и Љубе Бошковског.

Драги Војо,

Поводом смрти твоје мајке прими искрено саучешће од твојих пријатеља и хашких сабораца .

С вером у Бога очекујемо да ћеш с љубављу, вером и надом за њено вечно спасење наставити духовно војевање и чување достојанства твојих родитеља који су ти даривали снагу да се бориш за победу истине и правде .

Твоји

1. Фас. 2. Срдан	20. Радивоје
2. Радивоје Милетић	21. Драго Црковић
3. Милоша Шаиновић	22. Видоје Благојевић
4. Е. Милош	23. Драгомир Милошевић
5. В. Драго	24. Винко Крајишник
6. Милета Мркишић	25.
7. Милоша Мартић	
8. НЕБОЈША ПАВКОВИЋ	
9. Љубиша Боровчанин	
10. Здравко Толмир	
11. Милан Мартић	
12. Милоша Мркишић	
13. Милошевић Драгомир	
14. Лукића Беара	
15. ЗДРАВКО ТОЛИМИР	
16. ПАНДУРОВИЋ ВИНКО	
17. Момчило Крајишник	
18. ВИНКО ПАНДУРОВИЋ	
19. Лукић Милан	

манлија цела породица Шешелј супротстављала се надлазећој тиранији. Када нису успели да слома Србију и српски народ који је као феникс из пепела почео да се диже и бори против окупационо-револуционарне досовске власти, режимлије су прибегле најпрљавијем трику који је сломио мајку Даницу и њено срце. Снажна, јака и храбра Херцеговка, навикнута на муке и патње, није ни могла ни хтела да сакрије сузе и очај када је син Војислав одлазио у хашки казамат”, истакао је Вучић.

О разлогу због ког др Шешелј није молио Хашки трибунал да му одобри долазак на сахрану мајке, Вучић је рекао: „Војислав је рекао да му на памет није пало да тражи милост од антисрпског Хашког трибунала, а поготово није долазило у обзир да прихвати било какве гаранције од издајничког прозападног режима у Београду који персонификују Борис Тадић и Војислав Коштуница. Војислав је уверен да би мајка Даница свим срцем и снагом подржала такав његов став, као што је и увек раније безрезервно подржавала све животне и политичке поступке свог сина.

Даница је била, наравно, члан Српске радикалне странке – изгубили смо доброг, верног и пожртвованог члана. Данас није овде са нама њен син и председник наше странке Војислав Шешелј. Заточен је у хашком казамату и не може да присуствује сахрани своје мајке. Не може, јер није ни Хрват, ни Албанац, ни муслиман, већ Србин. Проблем је што му је име Војислав Шешелј, а не Рамуш Харадинај”, нагласио је Вучић.

Према његовим речима, није ни мало случајно то што је Даница умрла 5. октобра: „Бог је то тако уредио. Умрла је на дан када је почело умирање и нестајање Србије. Умрла је на дан када су на власт дошли они који су написали оптужницу против њеног сина, они који су га отерали у Шевенинген. Даница није издржала, Војислав мора и због Данице и због Србије”, биле су речи Александра Вучића, пре спуштања у породичну гробницу ковчега Данице Шешељ.

Редакција „Велике Србије” остала
без свог колеге Александра Чарапића

Одлазак пријатеља

• После крајике и њешике болеснији преминуо је наш колега Александар Чарапић

Александар Чарапић преминуо је 3. октобра 2007. године, само дан пре него што би напунио 39. годину живота.

Рођен је и одрастао у Горажду, где је завршио основну и средњу школу. На студије у Београд дошао је 1987. године, где је уписао Филолошки факултет, смер српскохрватски језик - општа лингвистика. Дипломирао је 1993. године са просечном оценом преко 9.

Године 1992. у Београду му се прикључују мајка, отац и сестра који су у вихору рата били приморани да напусте своје огњиште. Носећи тешко бреме избеглиштва сви заједно у Земуну почели су поново да се куће.

До 1999. године, тачније до доласка НАТО-а на Косово и Метохију, радио је у Институту за књижевност у Приштини. Одатле је живу главу извукао само захваљујући свом познавању енглеског језика, посматрајући како му страдају колеге. Након тога, годину дана проводи у Будимпешти, где на Универзитету студентима предаје српски језик и књижевност.

Александар је крајем 2006. године почео да ради као лектор у редакцији листа „Велика Србија”. Због своје комуникативности и скромности убрзо је постао омиљен међу колегама. Снажног духа, шармантан и ведар, у свакодневни живот уносио је дах оптимизма, који га није напуштао ни у најтежим тренуцима. Са великим ентузијазмом је приступао сваком новом послу и сваки нови број нашег листа и сваку нову књигу проф. др Војислава Шешеља доживљавао је као својеврстан изазов.

Пожртвовано и вредно је радио и личним залагањем оставио неизбрисиви печат у историји нашег листа.

Искреним и добронамерним саветима увек је био спреман да помогне и да одвоји време да се својим колегама нађе на услузи. Објавио је велики број научних радова на пољу лингвистике у еминентним домаћим и страним стручним часописима. Био је цењен и омиљен у лингвистичким круговима. Упоредо, бавио се и превођењем са енглеског језика.

Тешка и неизлечива болест прекинула је једну сјајну каријеру, која је требало да, у току ове године, буде крунисана магистарским радом на тему „Употреба глагола у приповедању”. Није намеравао ту да стане. Жељан знања, пун амбиција, незауостављив, спремао се да после магистратуре започне рад на докторској дисертацији.

Нама, који смо га познавали, остаје само да жалимо за одличним радником, врхунским стручњаком и, пре свега, сјајним човеком и великим пријатељем. Саша, нека ти је лака ова земља коју си толико волео. Никада те нећемо заборавити.

Статусна конференција проф. др Војиславу Шешељу

Тужилачко тумачење права

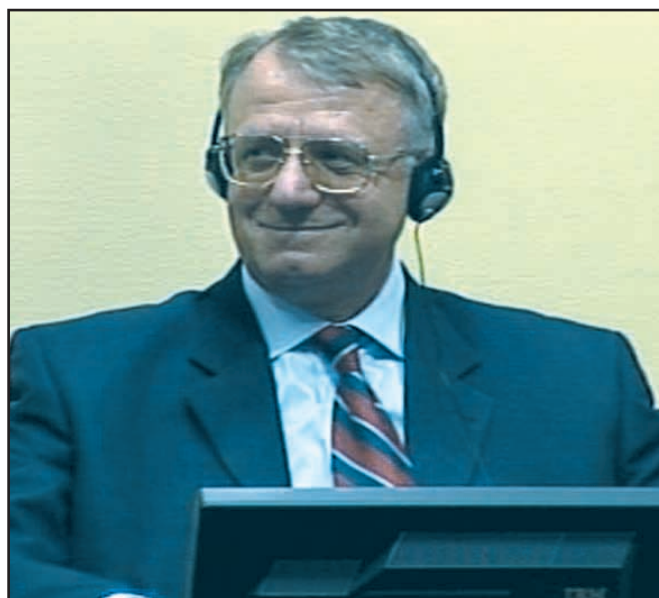
- У својој немоћи да пронађе ваљане доказе против Војислава Шешеља, Тужилаштво је прибегло и једном заборављеном институту из средњег века – афидавиту. Реч је о свечаној заклетви у писаном облику коју даје сведок и која се увршћује у судске списе без приступања сведока суду и без унакрсног испитивања. Тужилаштво чак има намеру да у монтираном процесу против професора Шешеља користи и изјаве преминулих сведока као што је Милан Бабић
- Нигде у свету није могуће користити афидавит у кривичном поступку како би се избегло унакрсно испитивање или како би окривљени био оптужен за извршење конкретних дела. Управо оваква накардна примена је омогућена Тужилаштву Трибунала у Хагу. Овом процедуром се криши и Европска конвенција о људским правима која гарантује оптуженом право да испита сведоке

Пише: Борис Алексић

Последња статусна конференција професору Војиславу Шешељу, одржана 27. септембра ове године, потврдила је да Тужилаштво инстант-Трибунала у Хагу нема ваљаних доказа против лидера радикала и да свих ових пет година замајава светску јавност и троши енормну количину новца Уједињених нација. Испровоцирана од стране Шешеља, тужилац Кристин Дал је признала да првог човека Српске радикалне странке намеравају да оптуже као одговорног за наводне злочине Арканове „Српске добровољачке гарде”, „Жutih оса”, „Белих орлова”, „Српске гарде” Вука Драшковића итд. Решење за ову тактику су нашли у концепту „удруженог злочиначког подухвата” – дела које није предвиђено документима на основу којих поступа Трибунал у Хагу (овај проблем је објашњен у нашим ранијим текстовима). Дакле, према накардном схватању правде Тужилаштву Трибунала у Хагу Војислав Шешељ постаје одговоран за извршење дела других људи, са којима је, при том, био у жестоком сукобу и који немају никакве везе ни са њим ни са Српском радикалном странком!

Методи средњег века

У својој немоћи да пронађе ваљане доказе против Војислава Шешеља, Тужилаштво је прибегло и једном заборављеном институту из средњег века – афидавиту. Реч је о свечаној заклетви у писаном облику коју даје нпр. сведок и која се увршћује у судске списе без приступања сведока суду и без унакрсног испитивања. Тужилаштво чак има намеру да у монтираном процесу против професора Шешеља користи и изјаве преминулих сведока, као што је Милан Бабић (реч је о бившем председнику Републике Српске Крајине, којег су психолошким манипулацијама службеници Трибунала у Хагу довели до самоубиства и то оног тренутка када је он имао намеру да оповргне изјаве које је до тада износио а које му је састављало Тужилаштво приморавајући га претњама и уценама да их потписује као своје).

Када је сам институт афидавит у питању, у правном систему Сједињених Америчких Држава њега је могуће користити, али само уз постојање засебног ваљаног доказа којим се он поткрепљује. Међутим, његова најчешћа примена је у случајевима подсећања сведока на оно што је наводио у изјави нпр. истражним органима. У Енглеској и Велсу се користи као писане заклетве где се сведок заклиње на „светој књизи”, а слично је и у Републици Ирској. Међутим, нигде у свету није могуће користити афидавит у кривичном поступку како би се избегло унакрсно испитивање или како би окривљени био оптужен за извршење конкретних дела. Управо оваква накардна примена је омогућена Тужилаштву Трибунала у Хагу. Овом процедуром се криши и Европска конвенција о људским правима, која гарантује оптуженом право да испита сведоке.

Академик Коста Чавошки за наш лист наводи да Трибунал у Хагу нема чврстих доказа против Војислава Шешеља и да се служи триковима како би изрежирао процес. „Нигде у свету није дозвољено да се изјаве сведока директно уврсте у списе предмета без могућности потпуног унакрсног испитивања. Сведок мора да се појави. Овде се ради о једном старом институту – афидавиту, познатом у англосаксонском праву. То је примењивао и суд у Нирнбергу, али се данас такво поступање не толерише нигде. Својевремено је суд у Нирнбергу жестоко критикован због тога. Једноставно речено, такво сведочење ниједан суд у свету не би прихватио”, закључује професор Чавошки.

Најпознатији случај говора мржње из америчке правне праксе је Бранденбург против Охаја из 1969. године. Судило се припаднику злогласног Кју клукс клана (ККК), који је на једном скупу отворено позивао на убиства Јевреја и црнаца. Све то је документовано видеозаписима. Бранденбург је осуђен у Охају, а Врховни суд Охаја је примењујући концепт „злочиначког удруживања” потврдио ту пресуду. Међутим, Врховни суд САД је преиначио пресуду и укинуо закон из Охаја који је протежирао „злочиначко удруживање.” То је урађено због тога што је Врховни суд САД тражио непосредну везу између говора оптуженог и извршења дела. Ево још једног балвана у оку Трибунала у Хагу.

На самој статусној конференцији у заштиту афидавита је устао и судија Жан Клод Антонети. По њему, и у српском праву је дозвољено уврштавање изјава сведока у списе без унакрсног испитивања! Председавајући судија је том приликом заборавио да подсети да је тако нешто могуће једино уколико је одбрана била присутна приликом узимања тих изјава, што је сасвим супротно пракси коју намеће Тужилаштво Трибунала у Хагу. Они су од сведока узимали изјаве без присуства одбране. У таквим ситуацијама није немогуће да је само Тужилаштво састављало изјаве и да је касније приморавало сведоке различитим претњама и уценама да их потписују.

Суфлирање сведоцима Тужилаштва

На самој конференцији Војислав Шешел је изнео податке да му је познато још са суђења Слободану Милошевићу (којег је Трибунал у Хагу с умишљајем ликвидирао) да су представници Тужилаштва суфлирали сведоцима путем радио-везе шта да одговарају на питања одбране.

Да би омогућио колико-толико испитивање сведока у складу са загарантованим људским правима и правима оптуженог, Војислав Шешел је још 2003. године прихватио разговор са Тужилашвом који је предложила Карла дел Понте. Његов једини услов је био да буду присутни његови правни саветници. Том приликом је требало да се утврди који делови оптужнице су спорни. На тај разговор лидер радикала је спреман и данас, а он би уштедео ресурсе самом Трибуналу и вероватно онемогућио Тужилаштво да доводи сведоке са унапред написаним изјавама које би се уврштавале директно у списе, што је противправни преседан који не постоји ни у једном праву на свету.

Грађани који су имали прилике да гледају статусну конференцију могли су да приметите и друге бројне нелогичности у концепту Тужилаштва на које је указао професор Шешел. Наиме, познато је да је оптужница против њега скраћена 2006. године а да при том Тужилаштво није смањило број сведока, као ни број доказних предмета! Иако су из оптужнице тада искључене „базе злочина” за Вођин, Западну Славонију, Шамац, Брчко, Бијељину и неколико места у Херцеговини, и даље се у списку Тужилаштва појављују сведоци који треба да сведоче о бази злочина у тим местима. Тачније, број тих сведока је повећан са 105 на 106. Ово је пример да Трибунал у Хагу не зна шта ради, о Тужилашству, које је раније на потерницу ставило измишљену, књижевну личност Грубана Малића (из романа Миодрага Булатовића), оптуживши га за учествовање у масовном силовању муслиманки у Босни и Херцеговини, да и не говоримо.

На статусној конференцији тужилац Кристин Дал је изнела правнички гледано идиотску тврдњу да Војислав Шешел нема право да оспорава већ пресуђене ствари. По њој, он све глупости које је Трибунал до данас прихватио треба да прихвати здраво за готово. Уколико би се ово прихватило, и само присуство председника Српске радикалне странке у судници би било непотребно јер би њему одмах могли да се „прикаче” наводни злочини „српских снага” и одмах би могла да се донесе пресуда. Из угла госпође. Дал Трибунал би требало претворити у аутомат у који би Тужилаштво са-

мо убацило оптужницу, а за који секунд би из њега изашла компјутерски осмишљена пресуда заснована на свим преседанима тог инстант-суда. Изгледа да тужиоца нико није информисао да и већ пресуђене ствари могу бити предмет оспоравања и да поступање Тужилаштва не сме да крши основна људска права загарантована највишим међународним актима.

Измишљена кривична дела

Војислав Шешел је на статусној конференцији појаснио да су пред Трибуналом у Хагу по концепту „удруженог злочиначког подухвата” (УЗП) осуђивани само Срби. До данас лидеру радикала није достављен ниједан доказ да је био укључен у било који „удружени злочиначки подухват.” Са друге стране, познато је да је он био у сталном сукобу са другим наводним члановима „удруженог злочиначког подухвата”, Вељком Кадијевићем, Благојем Аџићем, Александром Васиљевићем, Жељком Ражнатовићем итд. Поврх свега, из предмета у предмет учесници „удруженог злочиначког подухвата”, се мењају – неко се изоставља а неко додаје, вальда да испадне да рецепт није увек исти. Све ово сведочи о томе да ни само Тужилаштво још увек није осмислило кога ће све да укључи у ову групу, што је након пет година Шешеловог утамничења чист идиотизам и живљевање.

Процес против професора Шешела има још специфичности. Једино у његовом случају је измишљено још једно кривично дело – говор мржње. Нешто слично вербалном деликту у време комунизма. Говор мржње по Трибуналу у Хагу сада постаје облик извршења иако се као такав нигде у међународном праву не појављује.

Иако се Тужилаштво невестито позива по том питању на пресуде Трибунала за Руанду догађаји у Руанди, који су санкционисани десили су се након догађаја за које се терети Војислав Шешел. Више од тога – оптужени у Руанди су кажњени за геноцид јер су на њега позивали. Њима је доказан и специјални умишљај – долус специјалис, који је битан елемент злочина геноцида (реч је о намери уништавања неке етничке, расне, верске или националне групе). Дакле, и овде се ради о још једној манипулацији Тужилаштва.

Наведимо овом приликом још само неке разлоге, познате у светској јавности, који говоре против говора мржње као облика извршења кривичног дела.

Као облик цензуре, забрана говора мржње долази у сукоб са правом на слободно изражавање и слободну размену мишљења, као и слободом штампе.

Велике су тешкоће дефинисања „говора мржње”. Правна дефиниција би морала да обезбеди јасне смернице појединцу који говори или пише, као и тужиоцима и судијама укљученим у поступак поводом „говора мржње”. Свака двосмисленост или недостатак јасноће и прецизности у таквим дефиницијама би нужно довео до арбитрарних и непредвидивих одлука.

Забрана „говора мржње” би фактички омогућила владиним тужиоцима широко дискреционо право да судски гоне и ућуткују изразе одређених мишљења као „говор мржње” на основу критеријума политичке подобности, истовремено

игноришући подједнако „мрзилачко“ изражавање које ужива подршку других, за властодршце погодних насилних група.

Удружени злочиначки подухват против Срба

Војислав Шешел је на статусној конференцији затражио од судије да наложи Тужилаштву да објави писмено свој концепт „удруженог злочиначког подухвата“. Са своје стране, он је још пре три године суду предао поднесак којим оспорава „удружени злочиначки подухват“. Трибунал га до дана данашњег није превео на енглески и доставио Тужилаштву, што такође јасно указује на чињеницу да њима није у интересу да се поступак брзо и правично одвија.

Са своје стране, професор Шешел је такође изнео податке да је „удружени злочиначки подухват“ постојао, али не са српске стране, већ са стране оних који су изазвали распад Југославије. Пре свега, његови зачеци су у споразуму САД и Ватикана из 1982. године, који су потписали Роналд Реган и папа Јован Павле Други, а у чијем припремању је учествовао садашњи папа Бенедикт Шеснаести (у Немачкој познатији због презимена Рацингер као папа-раци). Том приликом је Ватикан пристао да „сахранити“ теологију ослобођења нарочито присутну и успешну у Јужној Америци у супротстављену америчким интересима (диктатурама) на том континенту. Извршилац је био нико други до шеф Конгрегације за доктрину вере, тада кардинал Рацингер. Са друге стране Вашингтон је пристао на разбијање Југославије, изазивање рата у СР Словенији и СР Хрватској како би се у овој потоњој извршио геноцид над Србима и створила етнички чиста римокатоличка државица. Направљени су и други договори везани за приступање римокатолици америчким масонским ложама, као и по питању концепта „гумачења појма Бога“ у римокатоличкој доктрини (ионако изобличена због „филиокве“, ова доктрина се сада мења у том смислу што Бога одређује по масонском – гностичком појмовнику у средњем роду). Невероватно, али истинито.

Војислав Шешел је на 4000 страница представио свој документовани став о постојању „удруженог злочиначког подухвата“ у који су се удружили САД, Ватикан и ЕУ. Он је предао и три елабората о говору мржње са обимним цитатима западних, хрватских и муслиманских политичара чије речи одишу мржњом према Србима и Србији.

Професор Шешел је даље указао да Тужилаштво крши налог председавајућег судије јер му још увек није доставило сведочења Милана Бабића у предметима Милошевић, Крајишник и Мартић. Тужилац Кристин Дал је чак потврдила да крши судски налог јер има намеру да достави само „релевантне делове тих сведочења“. Ко је она да процењује који

су делови релевантни? Она је на противничкој страни. Хајде да одбрана процени за Тужилаштво шта треба да узме у обзир, а шта не.

Лидер радикала је упозорио да, уколико суђење почиње 7. новембра, он очекује да му се обелодане сви доказни предмети и имена свих сведока месец дана раније. То је све у складу са налогом председавајућег судије. Шешел је указао и на проблем са обелодањивањем по правилу 68 (1) (материјал потенцијално повољан за одбрану) јер му је по том основу предато само два до три документа од постојећих 207.000 страница! То је још један доказ да Тужилаштво скрива доказе и крши налог суда. Војислав Шешел је навео и прецизне датуме када се обраћао Тужилаштву како би му обелоданили одговарајући материјал на који има право. Чак је и председавајући судија Жан Клод Антонети закључио да Шешелу нису доставили око 3500 докумената, а заказали су суђење за 7. новембар! Ево очигледне потврде опструкције Тужилаштва.

Шешелу недоступан ослобађајући материјал

Војислав Шешел је појаснио на статусној конференцији да се тужилац Кристин Дал понаша као да Тужилаштво за пет година, колико је он у притвору, није радило ништа на проналажењу материјала који је потенцијално ослобађајући за њега, што је иначе њихова обавеза. Он је навео да је претходница госпође. Дал, Хилдегард Уерц Рецлаф у службеном документу открила да постоји 207.000 таквих страница! Шешелу још увек тај материјал није достављен на српском језику и на папиру. Кристин Дал је у једном документу од 28. јуна 2007. године открила да се ради о 400.000 страна и да трошкови њихове штампе износе 75.000 евра. Шешел је због тога још једном оптужио Тужилаштво за опструкцију и одуговлачење поступка јер им је наводно тешко да одштапају све то. Да ли ико при здравој памети може да помисли да Трибунал у Хагу који је до сада потрошио преко милијарду евра, нема 75.000 евра за штампани материјал?

На крају свега је јасно да се Тужилаштво Трибунала у Хагу због страха од Војислава Шешела својски труди да му ускрати што више докумената и на крају крајева, онемогући га да унакрсно испитује сведоке. Они, супротно свакој правној логици и праву у свету, покушавају да га оптуже за злочине људи којима се супротстављао и против чије политике се борио. За тако нешто им је потребно да искључе јавност што, наравно, и раде. Њихова телевизија Б 92 је већ најавила, поучена примером Слободана Милошевића, да неће преносити суђење Шешелу. А и зашто би, када је очигледно да ће Војислав Шешел сахранити Трибунал.

Већ пету годину проф. др Војислав Шешел проводи свој рођендан, 11. октобар, у Шевенингену, далеко од своје породице и пријатеља. Његов хашки саборац Љубе Бошковић му је, тим поводом, упутио честитку у којој каже:

„Професоре, у овом месецу се рађају великани свог времена, један од живих сте и Ви.

Срећан рођендан,
Брат Љубе са породицом”

“Bogoski Memorijal Sr. Jovan Krstic”

Професоре,
Во овој месецу
се рађају великани
Њихово до својом
време еден од
њих сте и Ви.
Срећан рођендан
Брат Љубе са
својом породицом

© Anke Zacc-Vallonesi, printed by L&F design, photo 071 212 465

Проф. др.
Војислав Шешел

Хашки трибунал у великој нужди

- Народна пословица „У лажи су крајње ноге” у хашком процесу против проф. др Војислава Шешелја још једном потврдила своју истинитост и сврху постојања
- Док хашки функциони муку муче да пронађу нове лажне сведоке, користећи се свим средствима, од обећања до претњи, они који су присиљени и на које је већ рачунао као сигурне, налазе се у огромним проблемима. Деманијују их и време и догађаји а и њихова родбина, пријатељи и познаници.

Већ дуже време тим који помаже одбрану др Војислава Шешелја налази на невероватне доказе деловања хашких злочинаца оличених у истражитељима Тужилаштва. Размилио се тај након по Србији и спопада сваког кога мисле да могу подмитити, уплашити или на било који начин присилити да се појаве на суђењу и одрецитују песмицу, коју су му они написали. И можда то и није чудно. Није, јер они су обележили циљ и одредили средства којима смеју доћи до тог циља. Невоља је што се у ту њихову акцију укључио и овај домаћи башибозук. Разни Вукчевићи, Петровићи, Гадићи Коштунице и остали поглавници, доглавници, скутоноше и прирепци ове корумпиране, издајничке и неспособне власти. Удружило се „кусо и репато” да фарсу од суђења „кронишу” пресудом и тако онемогуће повратак у Србију проф. др Војислава Шешелја.

Али, као што рекох, никако им не иде од руке. Не иде, јер су многи од уцењиваних енергично одбили да блате и лажно оптужују. Ипак, има неких који су прихватили и такву врсту посла. Извесна Весна Клајић, један од сведока против др Војислава Шешелја је чак покушала да своју фамилију укључи у ову прљаву раду. Покушала, али није успела јер су то ча-

сни и поштени људи. Тиму који помаже одбрану јавила се и дала оверену изјаву њена рођена тетка, госпођа Мара Кезуновић. У наставку текста објављујемо судски оверену изјаву у целини:

Ја, *Мара Кезуновић*, рођена 26. маја 1953. године у Гнионици, општина Одак, Босна и Херцеговина, са пребивалиштем у Бачкој Тополи, у Улици 7. јула број 20, ЈМБГ 2605953827502, по националности Југословенка, по вероисповести римокатоликиња,

Изјављујем:

„Чланови Стручног тима који помаже у припреми одбране проф. др Војиславу Шешелју посетили су ме 25. августа 2007. године. Све је било регуларно. Изјаву сам им дала добровољно и било какав притисак није постојао. Људи су дошли лепо на врата, нису хтели да уђу унутра. Ја сам их позвала унутра, уљудно су седели, попричали, притиска никаког није било, чак су натпросечно били пријатни, уљудни и тако даље.

Пре десетак дана, представници Хашког трибунала су ме назвали на телефон и тражили су да се сутрадан састанемо у мојој кући. Ја то нисам дозволила. Они су рекли, ако се нешто плашим комшилука или нешто, да се састанемо негде на другом месту. Ја сам то одбила и рекла сам – ако вас нешто занима, питајте телефоном, ја могу да дам одговор. Преводаца ми је рекао да морам ја да дођем, да дам изјаву коју ћу требати потписати. Преводаца је превео, не знам коме, сматрам некеме да је преведено, онда је када ми је поново рекла – морате потписати, ја сам рекла да морам само да умрем, тако да је она опет некеме то превела и с тим је разговор био завршен.

После су се састали са мојом сестром Катом Клајић, која је рекла да ја нисам дошла зато што се плашим да ми деца не добију отказ и то уопште није тачно. Ја се не плашим ничега, само мало сам повређена зашто ме петљају и зашто се Весна упетљала у тако нешто. Два сина ми живе овде, један је у Немачкој, ја се уопште не плашим, понављам да сам мало повређена што је Весна узела такав случај, јер нас никада нико овде није дирао, нити је њу. И она је отишла када је било мирно и не знам због чега је уопште узела овај случај.

Након што сам одбила да се састанем са представницима Хашког трибунала и потпишем некакву изјаву, моја сестричина Весна Клајић позивала ме је телефоном три-четири пута како би ме убедила да променим своју одлуку и да се са-

станем са представницима Хашког трибунала и потпишем изјаву која је од мене тражена. Позвала ме је државним гласом и обећавала ми да ће после мајчине смрти оставити њену имовину мојој деци, да ће ми послати новаца, да одем, да то није ништа, да ми неће бити боље у Србији ни ако не одем, да ми неће ништа бити боље, на шта сам ја одбила и рекла сам да ми не треба ничија имовина, да мени ништа не треба, али да код нас није радо дошао Хашки суд и да ја не желим ни да се састанем ни да их видим.

Онда су преко сестре хтели да дођу опет до мене, али је сестра рекла да ја нећу прихватити и да живим далеко и да се ја плашим, мада ја се не плашим и то сам љута на сестру што је то изјавила, јер у моје име не може нико да изјављује, него само оно што ја кажем.

Везано за имовину моје сестре Кате Кљајић, Весна Кљајић ми је дословце рекла: све ће то остати после мајчине смрти твојој деци. Ја сам рекла да не треба, да она живи толико дуго, да она своју имовину може да потроши, а моја деца што имају имају да су задовољни и да смо ми мирни у овој Србији и зашто нас дира и да нас никад нико дирао није.

Весна Кљајић ми никада раније помињала да ће мени или мојој деци остати та имовина нити ми је икада раније слала новац или нудила да ми пошаље новац, осим што је неколико пута по сестри послала по пет-десет евра мом сину. Али, никад ми пре није нудила ни имовину ни новац и ја сматрам да ми је нудила ту имовину у замену да бих се састала са представницима Хашког трибунала и потписала ту изјаву.

До другог контакта са члановима Стручног тима који помаже у припреми одбране проф. др Војиславу Шешељу дошло је тако што сам ја контактирала Српску радикалну странку у Београду, да бих им саопштила шта се дешава и шта се тражи од њих. Како нисам успела да било кога добијем телефоном, мој син им је послао мејл и успоставили смо

контакт. Дакле, други контакт иницирала сам ја самостално јер сам желела да изнесем шта се дешава, јер нисам желела да се нешто било коме ради за леђима.

На крају, желим да се захвалим Српској радикалној странци на коректности и да кажем да су уљудни, пријатни, лепи и све најбоље о њима”.

Покушавајући да поткрепи лажне оптужбе против проф. др Војислава Шешеља Тужилаштво Хашког трибунала прибегава најразличитијим методама, од малтретирања, преко уцена и претњи. Поменуто методе Тужилаштво не користи само за придобијање сведока оптужбе, него их примењује и на људе који су дали изјаве Тиму који помаже одбрану проф. др Војислава Шешеља. Да су ове протуве из Хага жестоко уплашене исходом процеса, доказује и мејл који је Тиму стигао од Перице Кезуновића, сина госпође Маре Кезуновић. Забринут због малтретирања мајке и породице, Перица наводи:

„Поштоване даме и господо, чланови моје породице и ја данима покушавамо да вас контактирамо путем телефона, али безуспешно.

Наиме, моја мајка (Мара Кезуновић) протеклих дана је изложена непрестаном малтретирању од стране Тужилаштва Хашког трибунала. Пре пар дана, два представника Српске радикалне странке су била у посети мојој мајци у Бачкој Тополи, од којих је један Слободан Кљакић, становник истоименог града. Разлог посете је био информативног карактера, пошто је ћерка од мамине полусестре (Весна Кљајић) која живи у Загребу, најављени сведок оптужбе у процесу који се у Хашком трибуналу води против др Војислава Шешеља. Посета је протекла у најбољем реду, али на жалост, припадници Хашког трибунала заједно са поменутом Весном Кљајић телефонски су узнемиравали моју мајку и приморавали је да да лажну изјаву како је у ствари била изложена малтретирању од представника СРС-а и да ће у супротном сносити одређене консеквенце. За узврат нуђен јој је и новац од стране Весне Кљајић. За посету од стране представника СРС-а Весна Кљајић је сазнала кроз разговор са својом мајком Катом Кљајић и одмах у сарадњи са Хашким трибуналом покушала то да злоупотреби. Мајка ме је замолила да вас контактирам овим путем и да вам доставим њене контакт-бројеве, пошто о свему овоме жели да да изјаву за Српску радикалну странку како би колико толико помогла одбрану у процесу против др Војислава Шешеља.

Ми лично мислимо да је у све то уплетен велики новац, пошто знамо да је Весна Кљајић, док је живела у Србији, била присталица политике Војислава Шешеља, док њена мајка Ката Кљајић и дан данас на сваком гласању свој глас даје управо српским радикалима.”

Хвала на разумевању,
Перица Кезуновић

Образ на хашком кантару

- Гњиде из српског правосуђа и Савејта за националну безбедност расписале су награде за издајнике, поштом указиваче и остали српски шљам који је спреман да укаже на место где се крију хашки оптуженици

Пише: Момир Марковић

Пошто су безуспешно покушавали да похapse све оне који нешто знају о Ратку Младићу, Радовану Караџићу и осталим хашким оптуженицима, пошто голубови писмоноше још увек лете српским слободним небом, Карлине скутоноше и сеизи су посегли за претпоследњим средством које им је на располагању и расписали потернице са баснословним наградама за све који укажу где би могли да се крију ови хероји. Кажем – претпоследњим средством јер ће им последње бити да пресеку вене (за шта немају ни куражи ни образа) или да сачекају промену власти и због штеточинског деловања окајавају грехе у некој од затворских тамница.

У Србији од доласка досманлија на власт све може носити и носи префикс тзв. Такозвана демократија, такозване слободе, такозвана власт, такозване инвестиције, такозвани стандард. Све осим беде и сиротиње. Осим страха од режима и незнања. Једино су они стварни. Стварне су безграничне издаје и продаје српских националних интереса и свега српског. И стварани су конкурси за нове денунцијанте, бескичмењаке и људе без образа, части и морала. Изгледа да им оваква сорта Срба треба у много већим количинама него што могу да прикупе у свим њиховим странкама, странчицама, удружењима и њиховим невладиним организацијама. Ту врсту потрошне робе траже сад и по буцацима српске бесвести, расписујући баснословне награде.

Ипак, све су прилике да раде јалов посао. Они који знају где су Младић, Караџић, Горан Хаџић и Стојан Жупљанин, неће издати ни за живу главу а они који би радо издали, не само ове хероје већ све живо, укључујући и рођену мајку, не знају ове податке. И никад неће сазнати. То је суштина пропасти овог крајње неморалног и нељудског подухвата српског шљама у људском облику који је тренутно на позицијама власти и правосуђа. Инквизиторски гени тзв. тужиоца за ратне злочине, човека без части, морала и без елементарног правничког знања, извесног Владимира Вукчевића, који је и перјаница правосуђа министра Петровића, избили су на површину тек кад је узурпирао овлашћења која та функција има. Сећате се како је надобудно и бахато ширио смрад и неморал по ТВ студијима, говорећи да ће хапсити и голубове писмоноше ако сазна да они преносе поруке Ратку и Радовану. Наравно, од свега што је у тој акцији хтео да похвата, све време је могао да „хвата зјала” по згради специјалног суда. И могао је да се ухвати за skut Карле дел Понте, кад му је недавно долазила у посету. Било како било, тек је, расписујући ове срамне потернице, објавио на сва звона да ће се због овога његова Карла, у извештају који је требало да поднесе Европској Унији петнаестог октобра, позитивно изразити и похвалити ову његову и министрову издајничку радњу.

И прође петнаести октобар. А рече Карла да није задовољна и да не препоручује Европи да вади Србију из буцака

у који ју је гурнула, а Вукчевић и министар му Петровић остадоше кратких рукава. Остаје им само да проклињу злу судбину јер им њихова менторка неће дозволити ни рукољуб кад се следећи пут виде. И да проклињу српски народ што је изнедрио толико мало бескичмењака и дупељубаца попут њих. Има у Србији тог накота, али у изузетно малим количинама. А што се пребивалишта Радована, Ратка и осталих тиче, ево ја ћу овима, потпуно бесплатно, рећи где се налазе, па да се више не муче. И Ратко и Радован и сви остали су се одавно настанили у српске легенде, у гусларске песме, у народно биће и сећање. Отишли су на светле стране српске историје, као Обилић, Лазар, Степа Степановић, као многи други који су заслужили. Народ им је одредио место а историја улогу. А да утешим ове друге – и они су ушли или овог тренутка улазе у историју и гусле. Историју бешчашћа и гусларске песме. Наравно, као Бранковићи, а Бранковића је у српском народу увек било много мање него Обилића. Запамтио је Србин и једне и друге и одредио им место у националној свести и сећању. Место које заслужују. А да рашчистимо до краја и још један безобразлук актуелног министра Петровића и овог бескичмењака Вукчевића.

Питам се и питам вас, поштовани читаоци: од чијих и којих пара они намеравају да плате ове главарине које су обећали? Из ког буџета? Да ли оног који пуне порезима, прирезима, таксама и осталим глобама које су наговарили на грбачу сваком Србину, од бебе у колевци па до старца на самртничкој постељи? Да ли из оног који су напунили распродајући све што по Србији вреди и може се продати, и при том оставили без хлеба, посла егзистенције, будућности и перспективе више од милион хранитеља породица? Да ли од оног дела који представља кредите, којима су нас до гуше задужили и српски дуг подигли од 9 милијарди, колико смо били дужни кад су они зајахали Србију, на 21 милијарду долара, колико сад дугујемо? Мислите о томе. Мислите до избора а на изборима оловку у руке, па да их плајвазом скинемо са грбаче и сместимо тамо где заслужују. На историјско и политичко буњиште и у те исте суднице којима се данас шепуре; само на ону другу страну, страну за оптужене за вељеиздају, где им и јесте место.

Мали Хаг за независно Косово и Метохију

- „Јавна је тајна да кадровску политику Специјалног суда води Најана Кандић. Мрачним страним круговима, који се боре за независност Косова и Метохије неопходна је пресуда о српском злочину, коју Божиловић-Петровић тешико да би донела”, каже адвокат Петронијевић

„Судија је у изрицању правде независан. Он суди и пресуђује на основу устава, закона, других општих аката и по својој савести”, стоји у члану 1 Закона о судијама. Иако је независност судије једно од основних начела, чини се да је све више овај први члан Закона само „слово на папиру”. Последњи случај, односно смењивање судије Гордане Божиловић-Петровић, отворило је, по ко зна који пут, питање притисака и разних утицаја на наше правосуђе.

Након годину и по дана од почетка процеса, саслушаних педесетак сведока и откуцаних преко хиљаду страна транскрипата, суђење осморици српских полицајаца за злочин над 48 албанских цивила у Сувој Реци на Косову и Метохији 1999. године враћа се формално на почетак. Разлог – смена судије Гордане Божиловић-Петровић одлуком председника Окружног суда у Београду, Синише Важића.

Реч је о судији која је била председник судског већа у случају „Шкорпиони” и поступала у шест од укупно седам предмета ратних злочина. А „Сува Река” није једини случај који мора формално да крене изнова.

Адвокат Горан Петронијевић, бранилац првооптужених у процесу „Сува Река”, тврди да је Божиловићева један од ретких судија на висини задатка и да служи на част српском правосуђу које је на најнижим гранама.

– Овај честити, стручни и непоткупљиви судија је кад-тад морао доћи под удар антисрпског лобија. И то се дешава у финалису, зато што су истрага и доказни поступак на страни наших браненика – сматра Петронијевић. – Само зато што се понела сасвим професионално, показала неподложном било чијем утицају, а посебно притиску невладиних организација, какви су „Јукоми” или неки са префиксом банака у имену, морала је бити скинута као неподобна. И то јавност мора да зна.

Судија Гордана Божиловић-Петровић, која је као члан судског већа у Посебном одељењу Специјалног суда за ратне злочине најважније случајеве довела до пресуде, неподобна је јер је овај суд „мали Хаг” усред Београда, под утицајем страних фактора тако одлучио – истиче Петронијевић.

Наш саговорник наводи да се судији може „ставити на терет” то што није хтела да споји случајеве „Шкорпиони” и „Сребреницу”, а везано за „Сребреницу” и да прихвати геноцид и бројку од више од осам хиљада жртава овог, наводно,

масакра. Чињенично је потврђено, како каже Петронијевић, да је у овим дејствима било 2.300 мртвих, али не и етничког чишћења.

– Неподобна је и за суђење за убиство браће Битићи, „Сува Река” и „Овчару”, зато што је мрачним страним круговима, који се боре за независност Косова и Метохије, неопходно судско покриће, тј. пресуда о српском злочину, коју Божиловић-Петровић тешико да би донела. Јавна је тајна да кадровску политику Специјалног суда води директор Фонда

Објашњење

Председавајућа судског већа у случају „Сува Река” Винка Бераха-Никићевић изјавила је на поновљеном суђењу да је судијама Већа за ратне злочине истекао четворогодишњи мандат, те да је због тога председник Окружног суда 25. септембра одржао састанак са свим судијама и да Божиловићевој није продужен мандат.

Она је објаснила да Важић сачињава распоред за судије Већа за ратне злочине, односно одређује који ће судија бити у ком већу и да је то његово законско овлашћење.

за хуманитарно право Наташа Кандић. Ова невладина организација, тачније банка, јер у свом имену има „фонд“ и то не крије, нудила је више пута донације Суду и зато су и плате ових судија врло „специјалне“, у износіма од 200.000 динара – прича Петронијевић.

Након смене Гордана Божиловић-Петровић, одбрана је на суђењу осморици припадника српске полиције који се терете за ратни злочин у Сувој Реци, затражила изузеће чланова судског већа, као и председника Окружног суда у Београду и Врховног суда Србије.

– С правом смо захтевали смену председавајуће судског већа Винке Бераха-Никићевић, Синише Важића и Виде Петровић-Шкоро, као директно одговорних што једна амбасада стране земље и једна невладина организација, коју финансира Сорос парам албанског лобија из Америке, директно воде антисрпску кампању, иако немају право да утичу на судство у прљавим политичким играма. Сви они учествују у слабљењу преговарачке позиције Србије и велеиздаји отаџбине – закључује Петронијевић.

Мирослав Перковић, адвокат одбране у случају „Шкорпиони“ наводи: „Незадовољан сам пресудом 'Шкорпиони-ма'. Слободан Медић је доста оштећен јер је оптужба прекорачена. Донета је незаконита пресуда, а жалбу сам уложио на битне повреде поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Ми смо стално указивали, не само у овом, већ у свим поступцима, да се врше притисци на судије. Говорио сам о томе и када су сви други, а и Божиловићка, ћутали. Треба видети и по којим критеријумима се бирају судије.”

И Синдикат правосуђа Србије је затражио да се образложи због чега судија Гордана Божиловић-Петровић више није чланица Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду.

„Јавност мора да сазна који су разлози смењивања, да ли су оправдани или не, као и то која ће особа бити постављена на место претходног судије и да ли задовољава критеријуме“, наводи се у саопштењу Синдиката.

Судија Божиловић-Петровић рекла је медијима да је смењена на захтев неких невладиних организација и једне стране амбасаде, а један од разлога за то је пресуда у процесу припадницима паравојне јединице „Шкорпиони“. Подсетимо, Слободан и Бранислав Медић добили су по максималних 20 година затвора, Пера Петрашевић 13, Александар Медић пет, док је Александар Вуков ослобођен због недостатка доказа. Оваква одлука очигледно није била по сценарију директора Фонда за хуманитарно право Наташе Кандић, која је била пуномоћник оштећених породица. Божиловић-Петровић је и „крива“ што је у пресуди одбачена тврдња Наташе Кандић да су „Шкорпиони“ били јединица МУП-а Србије, као и то да су „Шкорпиони“ наредбу за стрељање шесторице цивила у Трнову, јула 1995. године, добили од Војске Републике Српске. Главна „замерка“ судији Божиловић била је та што је њена пресуда била идентична оној коју је само неколико недеља раније донео Међународни суд правде. Најстручнији правници широм планете тада су пресудили да Србија није одговорна за геноцид у Сребреници.

Р. В. С.

НАТО држава и Косово и Метохија

Пише: Борис Алексић

Борба за Косово и Метохију још увек није завршена. Нашу државу тек очекују права искушења. Велике силе су отвориле своје карте и сада сви виде да Сједињене Америчке Државе подржавају независно Косово и Метохију, а исто то чини и Европска унија уз благу ограду да би Брисел ипак више волео да се нова албанска држава прогласи у Уједињеним нацијама. Након фашистичке Италије, нацистичке Немачке, Коминтерне и Маове Кине Албанци су нашли новог савезника – САД. И заиста, Вашингтон свим средствима, користећи се искуствима својих претходника, ради на разбијању Србије и стварању новог војног логора за своје трупе. Њихов коначан циљ је НАТО држава на Балкану којом ће господарити Пентагон или Западна Европа усмеравана од тог истог Пентагона. Џорџ Буш, Кондолиза Рајс, Том Лантош и други отворено подржавају независно Косово и Метохију.

Овај последњи је поменут због његовог идиотског става да ће Вашингтон, подржавајући муслимане у јужној српској покрајини, „добити подршку исламиста свих боја“. Колико је тај став бесмислен, најбоље сведочи следећа чињеница. Американци су својевремено подржавали Алију Изетбеговића, Фрању Туђмана и Ибрахима Ругову. Према извештају Комисије 9/11, створене да испита позадину напада на САД 11. септембра, двојица организатора тих терористичких акција су били ангажовани у Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији у борбама против Срба. Реч је о Мухамеду Ати и Халид Шеик Мухамеду (овај последњи је иначе недавно оптужен за све осим за убиство Кенедија). Још једна личност из сенке, Сафет Ђатовић, члан мисије Босне и Херцеговине при УН, био је умешан у крвави пир 11. септембра. Он је „фантом“ који је организовао „дихад камп“ у Пенсилванији, где су терористи делимично обучавани пред нападе на Њујорк и Вашингтон. Подршка исламистима им се тада обила о главу, барем када је реч о грађанима Сједињених Држава.

НАТО језгро терористичке мреже

И док се на међународној сцени ломе копча око судбине Косова и Метохије, где од великих сила једино Русија штити основне принципе међународног права и интересе Србије, у нашој држави траје полемика да ли треба да уђемо у НАТО или не! Демократска – НАТО странка заступа став да тамо морамо да будемо због Европе (реч која је заменила некадашњу хипнотичку реч Тито) и због демократије. На конто овог другог ваљало би подсетити да су недавно у Италији објављени подаци да је НАТО пакт за време хладног рата у тој истој Западној Европи стварао терористичке групе – „армије“ које су требале да се супротставе СССР-у. Према неким подацима, оне и дан данас постоје. Касније је њихова улога проширена па су организовале атентате на истакнуте личности, противнике политике западних сила.

Данијел Ганзер, професор савремене историје на Универзитету у Балу, објавио је књигу под насловом „Тајне НАТО армије“. Ганзер објашњава да су те оружане формације створене у целој Западној Европи: у Француској, Белгији,

Холандији, Норвешкој, Данској, Шведској, Финској, Шпанији, Португалу, Аустрији, Швајцарској, Немачкој, Луксембургу, као и у Грчкој и Турској. Према тврдњама овог стручњака организацију и опрему су обезбедили ЦИА, МИБ (енглеска обавештајна служба) и НАТО. Основне методе ових паравојски су тзв. стратегија затегнутости и терористичке акције – „лажне заставе“. Обратите пажњу, професор Данијел Ганзер напомиње да стратегија затегнутости и њоме обухваћена тактика „лажних застава“ подразумевају извођење терористичких акција и приписивање истих неком другом. Да ли звучи познато? Одмах нам падају на памет Маркале, улица Васе Мискина у Сарајеву, али и неки атентати изведени у Србији.

Ганзер у својој књизи открива да је НАТО био језгро те терористичке мреже! Он наводи да су Тајни комитет за планирање (ЦПЦ) и Савезнички тајни комитет (АЦЦ) били темељи тајних армија широм Западне Европе. Подсетимо да је Ђулио Андреоти, председник Савета министара 1990. године признао постојање „Гладио“ као и његове очигледне везе са ЦИА, МИБ и НАТО (Извештај о операцији Гладио, Ђ. Андреоти, 26. фебруар 1991.) Исто тако, судија Феличе Касон је успешно доказао да је извршилац атентата у Петелану у Италији, 1972. године био Винченцо Винцингера, припадник „Ордине нуово“. Винцингера је признао да је убиства извршавао уз помоћ италијанске тајне полиције. Говорећи о Гладио, овај мафијаш је такође потврдио да је та паравојска контролисана од стране НАТО-а и да су њене акције за време хладног рата имале за последицу убиства цивила (жена и деце). На пример, 1985. године у Болоњи је страдало 85 људи. Како професор Ганзер тврди, овакве и сличне терористичке акције тајних НАТО армија имале су за циљ да кривицу за те злочине свале на Москву и друге непријатеље Запада.

Ганзер наводи још један пример. У Немачкој су 1990. године представници Социјалистичке партије дошли до података о постојању тајне НАТО армије у њиховој земљи, што је било у супротности са међународним правом и Уставом Немачке. Када су запретили да ће све јавно да објаве, укључујући и везе паравојних формација са Демохришћанском партијом ЦДУ, запустена су им уста подацима о умешаности њиховог Вилија Бранта у целу операцију!

Тајне терористичке организације

Током 1990. године у Европском парламенту је покренута иницијатива за раскривање улоге НАТО, ЦИА и МИ6 у стварању тајних терористичких групација на тлу Европе. Чак је упућено и писмо председнику САД Џорџу Бушу. Међутим, САД и већина европских земаља су остале неме, само су у Италији, Швајцарској и Белгији спроведене делимичне истраге.

Професор Данијел Гензер даље напомиње да постоје и подаци о постојању тајне армије П26 у Швајцарској и то из 1990. године. Он истиче да, када је у Француској председник Франсоа Митеран тврдио да су те паравојске прошлости, Ђулио Андреоти му је одговорио да лаже јер како је објаснио „на тајном састанку ових НАТО групација у јесен 1990. године били су присутни и Французи“. На крају је адмирал Пјер Лакост, бивши шеф француске тајне службе обелодањено податке о постојању тајних армија у Француској и њиховој умешаности у атентате!

Као пример тактике „лажних застава“ професор Гензер наводи убиства у Ирану 1953. године, првобитно приписана иранским комунистима. Касније је откривено да су иза тих масакара стајали ЦИА и МИ6, како би изазвали свргнуће Мухамеда Мосадеха, а све зарад контроле нафте. Звучи ли вам и ово познато?

Данијел Гензер не искључује могућност да су поменуте НАТО паравојске још увек активне. Србима је то одавно јасно а посебно након насилног разбијања Југославије. Професор Гензер у својој књизи још појашњава да НАТО и данас одбија да говори о „стратегии затегнутости“, као и да објави податке нпр. о Гладу. Он тврди да се данас „стратегии затегнутости“ може препознати широм света и да је један од њених циљева изазивање страха међу грађанима, баш као и када се ради о тероризму. Људи се лакше контролишу уколико се плаше губитка посла, губитка поштовања људи које воле, губитка друштвених позиција и сл. У таквој ситуацији они нису спремни да пруже отпор и боре се за истину. Они постају модерни робови.

Након изванредне књиге професора Данијела Гензера вратимо се ставовима наших стручњака. Генерали Душан Вилић и Бошко Тодоровић у својим делима објашњавају праву природу паравојних формација СР Словеније, СР Хрватске, муслиманско-хрватске федерације и Шиптара на Косову и Метохији. По њима, природа ових групација од почетка рата је терористичка. Као што се зна, у њиховом опремању и обучавању велику улогу су одиграли НАТО, ЦИА и МИ6. Дакле, исто као и код Глади, П26 итд. Ако су већ Италијани преко Андреотија признали да је природа тих паравојски терористичка, због чега би ми тврдили другачије? Уколико адмирал Пјер Лакост тврди да су оне извршавале атентате и терористичке акције, зашто и ми са наше стране не потврдимо оно што је очигледно?

Након свега овога, коме нормалном би пало на памет да предложи приступање Србије НАТО пакту? ДС-у Бориса Тадића. То што Демократска странка подржава улазак у НАТО само значи да су они партија без идеологије, а њихове вође људи без сопствене воље и става – марионете Пентагона.

Право лице НАТО-а

НАТО је од почетка подржавао терористе на Косову и Метохији. Након 1999. године САД су ту исконску српску територију претвориле у НАТО базу. Нашминкани и опрани терористи су, међутим, наставили да дивљају, убијају, пале цркве, манастире и куће, да сатиру све што је српско и неалбанско и то пред очима НАТО војника. Срби су затворени у гета, опасана зидовима и често бодљикавом жицом. Да ли је то право лице НАТО пакта? Наравно да јесте.

Као што смо јасно видели, НАТО пакт је у Западној Европи основао и подржавао терористичке армије од којих неке и данас постоје. Исто је чинио и у бившој Југославији. Њихове канце је усмерио ка Србима. Како онда ико у Србији може да подржава једну такву организацију, организацију која ствара и обучава терористичке формације? Како неко може приступање НАТО-у да повезује са демократизацијом? Ваљда је сваком јасно да борба за демократију и слободу јесте борба против таквог НАТО-а.

НАТО није случајно створио своје базе на Косову и Метохији. Површина јужне српске покрајине је око 11.000 км² – отприлике 14 одсто територије Србије. Без своје покрајине Срби би изгубили статус озбиљног геополитичког фактора на Балкану. Косовскометохијска котлина просторно заштићена високим планинама са све четири стране света, са бројним пролазима и просторним везама са околним гравитационим просторима, том делу државе даје изглед „макротврђаве“. („Тероризмом у нови светски поредак“, Душан Вилић и Бошко Тодоровић, Графо-марк Београд, 1999, стр. 14 - 17). Важно је истаћи да су Косово и Метохија подједнаком снагом значили споне Србије ка Јадранском, Егејском и Црном мору. То је земља светих Немањића из доба када је Србија била најмоћнија и најсветлија, када су шпански и немачки витезови долазили као најамници да служе у војсци Стефана Дечанског и цара Душана.

Као што је већ речено, геополитички значај Косова и Метохије је немерљив. Јужна српска покрајина заједно са Македонијом и јужним Поморављем налази се у самом епицентру Балкана. Преко Косова и Метохије се или развија или гаси српски етнички простор. На истоку – јужно Поморавље, на југоистоку – скопска и кумановска регија, на северу – западно и централно Поморавље и Шумадија, на западу Рашка област и Црна Гора, делови су српског етничког простора који директно увиру у Косово и Метохију. Без Косова и Метохије у српском етничком простору би настала празнина пречника око 100 километара у свим правцима радијално. Та рупа би државну територију Србије смањила на свега педесет километара на њеној најважнијој геостратешкој проходници, панонско – егејском правцу, односно моравско – вардарској долини, кичми Балкана. Празнина би представљала опасни „меки трбух“ Србије (Исто). Источна Европа је увек била незаобилазна у походу Запада на Исток. У Источној Европи Србија заузима изузетно важан геостратешки положај. Без чишћења тог дела НАТО пакту се не исплати поход на руске природне ресурсе. Да не буде забуне, управо је Кондолиза Рајс изјавила како руски ресурси треба да послуже целом свету, а пре свега САД. Дакле, сасвим је јасно због чега Запад жели да створи НАТО државу на територији Србије, на тој „кући на сред пута“. То је зарад њиховог новог похода на Исток. Ипак, мало су закаснили. Српска борба није била узалудна јер је Русија, хвала Богу, поново на ногама.

Генерал Божидар Делић у разговору за „Велику Србију” поручује:

Хитно зауставити пропаст српске војске

- *Некада су авионе канадере, којих је било четири, возили војни пилоти и они су били стационарни на аеродрому у Батајници. Знам да су сви ти авиони завршили у Грчкој са свим резервним деловима и да су продати за неких двадесет милиона долара, а мислим да су само њихови резервни делови вредели толико – истиче генерал Божидар Делић*

Сведоци смо свакодневног пропадања Војске Србије, некада веома снажне армије. Криваца за то има више, а свакако да велики део кривице за то сноси власт у Србији. И не само актуелна него и претходни режими на челу са лидерима ДОС-а. Министри из Владе Србије, а првенствено министар одбране Драган Шутановац, као и начелник Генералштаба Војске Србије генерал Здравко Понош се диче уском сарадњом наше војске са НАТО-ом, истом оном војном алијансом која је 1999. године извршила агресију на нашу државу. О актуелној ситуацији у Војсци Србије, последњим активностима челника Војске, ресорног министарства које се бави питањима одбране, наставком сарадње са НАТО-ом за „Велику Србију” говори пензионисани војни генерал Божидар Делић.

Како коментаришете актуелну ситуацију у Војсци Србије?

– Настављен је тренд слабљења војске и опадања борбене готовости и оспособљености. Власт покушава то да прикрије. У Нишу је организована нека вежба припадника 63. падобранске бригаде са националном гардом Охаја, иако то више није бригада, већ батаљон у саставу 72. бригаде. Та вежба практично ништа не значи, јер је 63. батаљон готово професионалан састав Војске Србије и он је из још ранијих времена оспособљен и обучен да може да изводи вежбе и да учествује у различитим активностима. Када мислим на оспособљеност војске, мислим на војнички део. Тај део у шестомесечном војном року остаје необучен. Војника има много мање. С друге стране, ангажовани су на разним другим активностима а најмање на обуци. Квалитет и оспособљеност оних који изводе обуку је далеко испод потреба наше војске.

А што се тиче техничке опремљености?

– Техничка опремљеност наше војске је остала на истом нивоу на којем је била и раније. Није набављено ништа од нових техничких средстава а постојећа техника у једном делу је већ застарела и израбована. Ту прво мислим на хеликоптере. Они могу да се ремонтују у нашој земљи али нису обезбеђена потребна финансијска средства, тако да сада два или три хеликоптера МИ-8 могу да лете и учествују у гашењу пожара, превозењу и свим другим потребним активностима.

Како гледате на то да су активности наше војске у последње време сведене углавном на повремено гашење пожара?

– Једна од обавеза војске увек је била да на територији на којој се налази учествује у различитим активностима којима се отклањају последице различитих природних непогода и катастрофа, тако и када је пожар у питању. Када је у питању гашење пожара, војска је томе увек давала свој допринос због тога што је организована и због техничких средстава. Када су у питању шумски пожари који захватају велике површине онда је посебно важно да војска делује. Код пожара постоји тај принцип да оно што у првом минуту може да уради један човек, већ у десетом минуту не може можда ни сто људи.

Некада су авионе-канадере, којих је било четири, возили војни пилоти и они су били стационарни на аеродрому у Батајници. Знам да су сви ти авиони завршили у Грчкој са свим резервним деловима и да су продати за неких двадесет милиона долара, а мислим да су само њихови резервни делови вредели толико. Уз сваки од тих авиона била је по једна или чак по две гарнитуре резервних мотора. У оној старој Југославији се водило рачуна о тим авионима и четири авиона су била довољна да делују на простору СФРЈ. Да их је Србија имала у овом моменту, не само да би ефикасно били угашени пожари на њеној територији, већ би могла да помогне и Грчкој, Црној Гори и свим околним земљама где се за то потреба указала. Сада, када немамо ниједан авион и када само хеликоптери могу да носе отприлике по једну тону воде, а немамо довољно ни тих летилица, морали смо се обратити за помоћ земљама које имају те авионе.

НАТО усмерен против Русије

Став Српске радикалне странке је да је улазак у НАТО неприхватљив и да они који говоре позитивно о НАТО-у треба да објасне грађанима Србије колико ће да нас кошта то учлањење, да ли они тиме планирају да учествују у различитим НАТО операцијама, које се изводе на различитим местима у свету. Само скрећем пажњу да то нису мировне операције. Немамо ништа против да у мировним операцијама учествују наши лекарски тимови и наши посматрачи. Зна се да НАТО учествује у војним операцијама у земљама као што је Ирак, Авганистан, можда се размишља да то ускоро буде и Иран, а све је то у некој будућности усмерено против интереса Русије. Сви који изјављују да је нама место у НАТО, по мени, воде кратковиду и по Србију штетну политику, јер ако је крајњи циљ НАТО-а Русија, једна од ретких земаља које спадају у светске силе, а која подржава Србију у одбрани суверенитета над делом наше територије, ми по логици ствари треба да се прикључимо организацији која у неко време у будућности управо жели да наруши безбедност нама пријатељске Русије. То је неприхватљиво. Србија мора да буде на страни својих пријатеља као што је Русија, а не против, као што је план НАТО-а.

Какав је ваш став по питању наставка војне сарадње НАТО-а и Војске Србије?

– Прочитао сам да је начелник Генералштаба Здравко Понош био у више различитих посета у земљама које су учествовале у НАТО агресији. Читам његове изјаве, као и изјаве министра одбране везане за НАТО и изјаве неких других политичара који су из ДС-а. Те изјаве иду у смеру да наш пут у Европу иде преко НАТО-а. Питање за дискусију је да ли пут Србије на боље води преко Европске уније. Уколико ЕУ, а чињеница је да то ради, нама отима Косово и Метохију и не помаже Србији и актуелном руководству да штитећи међународно право заштити и територијални интегритет наше државе, онда ја сматрам, као и цела Српска радикална странка, да нама није место у таквој Европи, а готово је за нас неприхватљиво да Србија буде чланица НАТО-а.

Како коментаришете захвалност дела Владе Србије НАТО за уступање мапа на основу којих се може видети где су све чланице Северноатлантског пакта бацале бомбе за време НАТО агресије на нашу земљу 1999. године?

– У медијима је објављено да ће НАТО обелоданити податке о локацијама које је бомбардовао касетним бомбама и оним са осиромашеним уранијумом. То може позитивно да оцени само неко ко не познаје ту проблематику и ко нема везе са питањима војске и одбране. Ми знамо још од 1999. године сваку локацију коју су они бомбардовали и све лока-

ције које још нису очишћене када су у питању разна убојна средства. Знамо и све локације које су бомбардоване бомбама са осиромашеним уранијумом и касетним бомбама. Све локације од таквих бомби су очишћене онолико колико је то било могуће, мада се територија која је једном загађена осиромашеним уранијумом никада не може у потпуности очистити. Ми то све знамо и још од 1999. године имамо наше карте где смо свако за своју зону бележили податке и о броју пројектила који су испалени у одређеним зонама и процењен број пројектила са осиромашеним уранијумом. Чишћено је само оно што се налази на територији Србије, не рачунајући Косово и Метохију, јер су се међународне снаге обавезале да очисте тај део српске земље од тих бомби. На територији јужне српске покрајине таквим пројектилима бомбардован је онај део уз непосредну границу са Албанијом од Призрена до Ђаковице и Пећи. Тај део није чишћен и то нису чиниле ни међународне снаге. Они само избегавају да бораве на тој територији за коју знају да је загађена осиромашеним уранијумом. Зна се већ да је велики број италијанских војника оболео на тој територији.

Ми смо проверавали податке и утврдили смо да карте које смо тада добили од Американаца показују да нам нису давали тачне податке. Лично сам посматрао у рејону Будакова дејство авиона са осиромашеним уранијумом приликом рушења једног репетитора. А они су нам доставили карту на којој су нам показали да је њихов авион дејствовао на једно брдо које се налази километар и по од места где је стварно дејствовао. Тако да ја сумњам у те податке које ћемо добити од НАТО-а. Сматрам да су подаци које има Војска Србије далеко прецизнији од њихових. Све ово везано за достављање података је обична фарса.

А шта је са другим подацима везаним за НАТО агресију на нашу земљу?

– Нека они нама доставе разговоре њихових pilota који су бомбардовали Радио телевизију Србије, или нека нам доставе разговоре између pilota и командног места у ваздуху Авакса, када су бомбардовали кинеску амбасаду или аутобус у Лужници код Приштине, или воз у Грделици, колону избеглих Шиптара на путу између Ђаковице и Призрена или колону Шиптара која се налазила на преноћишту у селу Кориша, а која се враћала са албанске границе. Они имају те податке, јер је постојала комуникација између командног места у ваздуху и авиона који изводи напад. Што се тиче ових података који говоре о бомбардовању касетним бомбама, осиромашеним уранијумом, могу то да нам доставе, али нам то неће нешто посебно помоћи. Може да послужи само да упоредимо са нашим подацима, који су далеко квалитетнији.

Спољнополитички савет за независно Косово и Метохију

На истом задатку

- Министар спољних послова Вук Јеремић на једном местиу окупио србофобе, русофобе, шийитске, НАТО идолопоклонике, следбенике новој свејској порејка, заговорнике сјава да распад бивше Југославије још није завршен

Пише: Борис Алексић

Министар иностраних послова Србије Вук Јеремић 6. септембра је именовао Спољнополитички савет при свом министарству. У жеку борбе за Косово и Метохију, Јеремић је у поменуто тело позвао осведочене поборнике независног Косова и Метохије, србофобе, русофобе и изнад свега идолопоклонике и мазохисте који обожавају НАТО и Сједињене Америчке Државе.

Почасно место у Савету заузима Горан Свилановић, главноговорник шитгарске независности. У вези Косова и Метохије он за лист „Европа“ недавно изјављује: „Београд не може да добије оно што нема, а Приштина не може да изгуби оно што има“. Овај некадашњи доушник ДБ-а са шифрованим именом „Сократ“ се „прославио“ подршком Међународној кризној групи коју, да подсетимо, предводи Нортон Абрамовиц, специјалиста ЦИА за тајне операције. (Потпуније податке о Нортону Абрамовицу изнели су генерали Душан Вилић и Бошко Тодоровић у својој књизи „Тероризмом у нови светски поредак“). Као што је познато, Међународна кризна група јавно заступа идеју „контролисане независности Косова“.

Према Вуку Јеремићу, Савет је формиран „да се у њему дискутује, а дискусије нема ако сви исто мисле. Ако погледате спектар људи који у њему седе, од Светозара Стојановића, до Свилановића, добра расправа је загарантована“. Тадићев преднатални министар иностраних послова све ово види као прилику за „добру расправу“, као да се ради о некој шали, или забавној емисији а не о одбрани Отаџбине. По његовој логици било би сасвим нормално да је у Савет позвао терористе Тачија и Харадинаја јер и они другачије мисле.

Он додаје да Спољнополитички савет чине „најеминентнији стручњаци, који ће својим знањем, искуством и мудрошћу допринети креирању ефикасније, боље и мудрије спољне политике земље“.

Поред Горана Свилановића чланови Савета су Светозар Стојановић, Војин Димитријевић, Душан Лазић, Иво Висковић, Соња Лихт, Владета Јанковић, Љиљана Смајловић, Дејан Јанча, Триво Инђић, Драгољуб Мићуновић, Ватрослав Векарић и Јелица Минић, док је за председника именован Живорад Ковачевић! Да није тужно било би смешно. Ова дружина више личи на хелију НАТО пакта у Београду него на озбиљно државно саветодавно тело које ће помоћи да се сачува Косово и Метохија.

У Савет је био позван и Вук Драшковић, али је он то одбио уз коментар да је реч о „бесмисленом телу“. Вероватно се уплашио да би Мићуновић могао да га помеша са попом због браде, те да би лако могао да се нађе на његовим леђима.

Русофоб на челу Савета

Председник Савета Живорад Ковачевић је титоиста старог кова. Био је амбасадор СФРЈ у Сједињеним Америчким Државама. Колико је био успешан, видело се по томе што су САД отворено радиле на разбијању СФРЈ и смањивању српског етничког простора. Ковачевић је подржавао, а подржава и данас струју поражену на Осмој седници Савеза комуниста Србије, па се, наравно, нашао и на челу одбора за ослобађање Ивана Стамболића. Титовку је убрзо заменио другим симболима, па је постао и предводник Европског покрета у Србији, једне суштински англоамеричке организације која нема никаквих додирних тачака са аутентичном европском културом и цивилизацијом. Циљеви су му остали исти. Човек је показао и да је опседнут радикалима и Русијом. Руског амбасадора у Београду Алексејева је нападао због његовог сусрета са Томиславом Николићем, тада председником српског парламента. Агенција Бета је 16. маја ове године пренела нека од његових провокативних питања упућених амбасадору Русије. Том приликом Алексејев је изјавио да је „Србију као руску провинцију“ прва поменула посланик Либералнодемократске партије Весна Пешкић и истакао да то „сматра за неприхватљиву провокацију“. „Никакве везе та изјава нема са бившим председником скупштине (Николићем)“, рекао је Алексејев.

Колики је антитаљенат за дипломатију, Живорад Ковачевић је показао у својим јавним наступима, где је отворено говорио како Москва никад неће подржати Србију по питању Косова и Метохије. Овај субјект је, за кога би другог него за Би Би Си (ББЦ) 13. јуна изјавио дословце: „То што ради Коштуница мислим да нема пуно смисла, а све то ми личи на Милошевићеву утопију да ће нас Русија и Кина у сваком случају подржати. За Србију је најважније да води рачуна о ставовима Европске уније и Сједињених Држава”. За радио Слободна Европа он изјављује: „Мислим да је та глобализација сада Путина и Русије у нашим медијима и у нашим осећањима на неки начин опасна” (опције Србије у односима са САД, Зоран Прерадовић, РСЕ). То је лик који треба као председник Савета да брани интегритет и суверенитет Србије! Како је то могуће, када знамо да САД и ЕУ отворено подржавају независност Косова и Метохије док се Русија супротставља том пројекту.

Шеф новог тела које је измислио Вук Јеремић је пун себе па гласно за емисију Мост радија Слободна Европа каже: „Прошле године имао сам прилику да у Њујорку сретнем свoga некадашњег професора Хенрија Кисинџера. Кад сам улазио у собу, он ми се обратио оним својим громким, помало промуклим гласом – Амбасадоре, са вама, са ратовима на Балкану, почео је 20. век. Са ратовима на Балкану 20. век се и завршио. Шта нам лепо спремате за 21. столеће? Ја сам му одговорио – Професоре, будите сигурни, ствар је под контролом, па сам онда направио једну малу станку и додао – ваџом.”

Ето, човек сам изјави под чијом је контролом. Овде не би требало заборавити речи председника Русије Владимира Путина поводом једног од његових сусрета са „дедицом који све види и чује”, Хенријем Кисинџером. Путин је испричао како га је Кисинџер испитивао где је све радио, па када му је рекао да је између осталог био обавештајац, Кисинџер је узвратио да је и сам почео каријеру као обавештајац и да сви озбиљни људи у политици тако почињу.

За Спољнополитички савет независност Косова и Метохије готова ствар

Овде би морали да се запитамо и какву поруку шаљемо Русији избором оваквих „стручњака” у Спољнополитички савет. Како у одсудним тренуцима борбе за Косово и Метохију на челу једног оваквог тела може да буде отворени русофоб? Такође не сме да се заборави да је за Тадића и Јеремића, дакле за Демократску странку Живорад Ковачевић човек од највећег поверења, па је зато и постављен за председника Савета.

У истој емисији радија Слободна Европа Живорад Ковачевић поводом могућности за независност Републике Српске уколико дође до независности Косова и Метохије изјављује: „Не верујем да је то реалан редослед ствари. Ипак су то две ситуације које нису међусобно упоредиве. Колико год да је ситуација у Босни и Херцеговини и даље нерегулисана, с обзиром да још увек има много конфликта и нерашчишћених ствари, ипак је она на одређен начин дефинисана и сигурно је да међународна заједница неће од тога одступити. Она је, пре свега, дефинисана Дејтонским споразумом. Идеја Косово за Републику Српску, која се понекад чује, води цртању нових граница, што се сигурно неће дозволити. Проблеми Босне и Херцеговине морају се решити у њој самој. Независност Косова неће изазвати директне последице на прилике у Босни и Херцеговини”.

Дакле, за њега независност Косова и Метохије није исцртавање нових граница, док је отцепљење јужне српске покрајине већ готова ствар! Значи да овај човек очигледно де-

ла против интереса Србије. Како онда он може да буде на челу Спољнополитичког савета Министарства иностраних послова Србије? Може, јер је циљ Вука Јеремића и Бориса Тадића подршка НАТО стратегији на Балкану, а то значи и независно Косово и Метохија. Они у јавности причају једно, али у пракси раде сасвим друго.

Њима се придружио и актуелни министар одбране Шутановац, који отворено говори да Војска Србије неће ићи на Косово и Метохију. Он уствари поручује да попут НАТО пакта не поштује Резолуцију Савета безбедности 1244, која предвиђа повратак наших снага у јужну српску покрајину, да је за њих она мртво слово на папиру. Ако наша држава одбаци тај акт, шта нам онда остаје? Према томе сасвим је јасно да Демократска странка заступа интересе НАТО-а у Србији – да је она НАТО странка.

Интереси Ватикана и Хрватске у листи приоритета

Друга звезда Спољнополитичког савета је такође освечени титоиста, Иво Висковић, шеф катедре за међународне студије на ФПН-у, бивши амбасадор у Словенији и сарадник „Хрватског политолошког друштва” (2006. године се представио са радом „Утјецај европске перспективе на процес демократизације у Србији”). Он је за „Глас јавности” 29. децембра 2000. године изјавио: „Најзначајнији српски политичар у првој половини двадесетог века је Никола Пашић, док је другу половину обележио Јосип Броз Тито, без обзира на све приговоре који му се упућују, јер се резултати које је постигао на унутрашњем и међународном плану не могу мерити ни са једним другим политичарем. Тешко је изабрати најгорег политичара, јер их је било много, посебно у време Другог светског рата, али ако би се они изузели, онда то место несумњиво припада Слободану Милошевићу, јер је за десет година успео да нас врати педесет година уназад”. За Висковића је забрана повратка Србима на Косово и Метохију и у Македонију коју је донео Тито, изгледа добра ствар иако представља насилну промену етничке слике на наведеним територијама, те стога јесте по дефиницији геноцид. За њега су добри и други Титови потези, нпр. стварање синтетичких нација од српске: муслимана, Црногораца и Македонаца, Устав из 1974. године, који је био припрема за распад земље, диктатура, политичке и друге ликвидације, Голи оток, фалсификовање историје итд. Да не буде забуне, чак су и САД упутиле дипломатску ноту Београду, у којој су се супротставиле стварању муслиманске нације (Међународно јавно право, Смиља Аврамов).

Висковић у Србији често заступа интересе Хрватске и Ватикана. Тако је приликом посете Тадића Ватикану у изјави за „Блиц” подржао долазак папе у Србију. „Папа - Раџи”, како га од милоште зову његови Немци, је човек који је од почетка (тада као кардинал Рацингер) подржавао разбијање Југославије и истребљење Срба у Републици Српској Крајини тј. етнички чисту Хрватску.

Међународна кризна група даје смернице Савету

Ако је неко мислио да је овде крај бисерима чланова Тадићевог и Јеремићевог (НАТО) Савета, грдно се вара. Један члан овог тела препоручује стварање „светске владе!” (ко је сада за теорију завере?) Ватрослав Векарић у предговору првом броју часописа „Међународни односи” децембра 1999. године, након НАТО агресије наводи: Циљеви редакције су уравнотежен приступ међународним питањима, ослобођен идеолошких предубеђења; реалистична и избалансирана интерпретација онога што се данас подразумева под новим светским поретком и савремених међународних процеса итд. Ево опет подршке концепту новог светског поретка, тј. циљевима САД. Векарић у истом броју препору-

чује Међународну кризну групу (МКГ), како он назива експерте за решавање конфликта. Свима је добро познато да МКГ отворено заговара независно Косово и Метохију. Овде опет долазимо у небулозну ситуацију. Члан Тадићевог и Јеремићевог савета је особа која подржава оне који се залажу за отимање дела територије Србији! Векарић је у свом часопису објавио и текст бившег премијера Шведске Ингвар Карлсона, председавајућег Комисије за светско управљање (управљање светом). Карлсон се отворено залаже за концепт ограниченог суверенитета држава и јачање међународних универзалних организација, што по њему представља пут ка светској влади. Користи терминологију Маркса из Комунистичког манифеста (1848).

НАТО савет

Дејан Јанча је нови бисер у овој НАТО огрлици. Сада члан Спољнополитичког савета, а некада амбасадор у Будимпешти никад није крио своју приврженост НАТО-у. Управо због тога је чест гост Центра за безбедносну политику у Сегедину. Како се наводи на сајту ове НАТО испоставе, Дејан Јанча је као опуномоћени амбасадор Србије и Црне Горе имао прилику да поздрави скуп професора историје. Он је поред осталог истакао да су захваљујући „прегорном“ раду Центра за безбедносну политику у Сегедину успели да се на једном месту окупе толики познати стручњаци, истраживачи и студенти историје, који могу да слушају реферате на „високом нивоу.“ Господин Јанча је био мишљења да на сусретима историчара учесници могу да уче из искуства Републике Мађарске, која је увек била несечична када је у питању предавање искустава стечених при ступању у НАТО или у Европску унију.

А да видимо шта то они уче док их „на нивоу“ слуша и подржава Јанча. У Сегедину је 3. и 4. марта организовано саветовање у оквиру Центра за безбедносну политику о пројекту „Из Европе у Европу.“ Овај скуп је обиловало расистичким, србофобским и антируским ставовима. Господин Ласло Тот, председник Центра је том приликом истакао да су Мађари угрожени у Војводини, и то од стране „оних Срба који су се ту доселили у последњих 15 година.“ (Овде господин Тот мисли на избеглице из РСК и РС, које његови савезници Хрвати нису успели да побију приликом митраљирања избегличких колона). Тот истиче: „Они су жртве, јер су морали да напусте свој завичај за време Милошевићевог рата, а и из њихових младих живота често је изостало оно што у једном грађанском друштву младе генерације природно добијају: обданиште, редовно школовање, забава, продубљивање знања.“ Дакле, надахнути Тот Србе из РСК и РС замислио као неко неоткривено племе из Амазоније које никад није чуло за обданишта и школе. Шта их још уче у НАТО-у?

Дејан Јанча је поздравио и „форум историчара“ одржан у Центру за безбедносну политику у Сегедину. Том приликом је Кејт Гарднер, заменик генералног секретара НАТО-а објашњавао како је ова организација „интервенисала против Милошевићевог косовског геноцида.“ На званичном сајту ове организације могу се прочитати детаљи са тог окупљања. „У другом блоку форума за наставнике историје одржали су предавања познати експерти за безбедносну политику, као на пример др Петер Талас, др Петер Деак, Срђан Глигоријевић (Београд), Берђ Севењи, Јозеф Мункаци итд. Они су говорили о заједничком имену, тј. о евроатлантској интеграцији, о регионалној политици и о дилематама у југоисточној Европи. Међу осталима могли смо чути и о томе да распад бивше Југославије још није завршен, овај дуготрајан процес је још у току (о чему сведочи и најновији етнички конфликт на Косову и Метохији). А када говори-

мо о овом питању, заборављамо једну веома важну димензију овог проблема, а то је етничка и национална загрејаност, што у великој мери карактерише скоро цели регион и његове житеље. Постоји још један проблем, према мишљењу стручњака: људи на Балкану немају јасну политичку визију, а и што имају, пуно је провинцијализма. И ово стање има своје образложење: балканске државе су добиле реформе увек са стране, други су били иницијатори разних промена. По неким на Западу, појам Балкана је још увек изједначен са појмом примитивизма, агресивности и непоузданости, што је кочница бржег друштвеног развоја на овом делу Европе.” <http://www.scspp.hu/test/doc/archive/20040318/06-hu.htm>

На истом месту се наводе подаци о Дејану Јанчи: „Он за редом пети пут присуствује форуму историчара у организацији сегединског Центра. Веома лепим речима карактерише рад Центра, а посебно његовог председника, Ласла Тота, и оних напорима, који су очигледни за све нас, а који су у вези са стабилизацијом и евроатлантском интеграцијом.”

Дакле, члан Тадићевог и Јеремићевог Спољнополитичког савета подржава оне који Србе посматрају као заостало племе и отворено говоре о томе да распад Југославије још није завршен јер треба отцепити Косово и Метохију. Још једна потврда тезе да је Демократска странка НАТО филијала у Србији и да су изјаве њених членика о одбрани интегритета и суверенитета земље у медијима једна велика лаж. ДС нема сопствену идеологију, а њене вође немају сопствене ставове. Они су марионете НАТО-а.

Члан Савета је и Соња Лихт из Фонда за отворено друштво. Њен шеф Џорџ Сорош је 1999. године потписао петицију за бомбардовање СРЈ. Дакле, и овај пут имамо отворену подршку НАТО-у.

Нема сумње да Демократска странка све чини како би са једне стране заштитила интересе НАТО-а у Србији, а са друге ослабила позиције Русије. На сву срећу, народ је такву политику већ прозрео, а Тадић и дружина „на нивоу“ ће пре или касније морати да положи рачуне народу.

„Велика Србија” истражује узроке најновијих покушња

Сушни цепови

- *„Правдање раста цена сушом, изражење изговора владајуће структуре, Влада сноси сву одговорност”, каже проф. Стојимировић. Министар Цвейковић најавио нове мере како би се смирени поремећаји на тржишту. „Нема координације између Министарства финансија и НБС”, изврди Стојимировић*

Док цене све више дивљају, владајућа структура тражи кривца. Као главни узрок покушња наводи се суша, а има и оних који овакво економско стање објашњавају стварањем монопола.

Министар трговине и услуга Предраг Бубало каже да би и он волео да сазна да ли у Србији има монопола, а не да „да је паушалне оцене о томе као што су то чинили неки министри и гувернер НБС”. „Интересантно је да у последње време сви и причају о монополима када су цене почеле да расту, а нико неће да каже да су цене у окружењу исто порасле због сушне године”, рекао је Бубало, представљајући 100 дана рада свог министарства. Министру Бубалу се тада учинило интересантним и да изнесе неке податке како би утешило грађане Србије. Наиме, он је истакао да су цене хлеба и уља у Србији, у поређењу са ценама у региону, најниже.

С друге стране, гувернер НБС Радован Јелашкић последњих дана не прича о монополима, већ наводи да је раст плата крив за инфлацију, па самим тим и за скок цена.

Професор др Љубиша Стојимировић, у разговору за „Велику Србију” истиче да ће се ова покушња најнеповољније одразити на најугроженије слојеве друштва.

– Сигурно неће погодити оне који су стекли монополски положај и велики капитал путем разних махинација и спрегом са влашћу. Али, зато ће се то одразити на најсиромашније грађане, нарочито зато што су поскупеле основне животне намирнице – сматра Стојимировић.

Правдавање раста цена сушом, проф. Стојимировић види као „вађење”, односно тражење изговора власти.

– Раније нам се дешавало да дође до покушња и када је родна година. На скок цена је утицало то што они који данас владају Србијом нису способни да то раде. Они не чине ништа за просперитет Србије, него само за свој интерес.

Поводом изјаве министра финансија Мирка Цветковића да ће Влада предузети мере којима ће се спречити значајни поремећаји на тржишту, проф. Стојимировић каже: „Баш бих волео да видим како ће то министар да изведе, јер он је много тога до сада обећавао, а ништа конкретно није урадио. Нема координације између Народне банке Србије и Министарства финансија. Погледајте само како су подељена министарства, свако је од свог министарства направио феуд, а то иде на штету грађана. За сва ова покушња одговорна је само Влада.

Министар Цветковић је изјавио да ће овогодишња инфлација вероватно бити за проценат или два већа од планиране, али да ће остати једноцифрена. Према његовим речима, базна инфлација, која је последица успешности мера монетарне и фискалне политике, као и политике плата, још је ниска и готово је извесно да ће бити у планираним оквирима.

Наш саговорник, међутим, наводи да се у ситуацији када су супротстављене монетарна и фискална политика, не може спречити пораст инфлације.

– Бојим се да ће инфлација бити много већа од оног што нам министар и гувернер наговештавају. Власти тврде да ће успети да задрже инфлацију на неких 10 посто. У односу на предвиђену, која је требало да буде око 6,5 посто, овај пораст инфлације би био око 50 одсто. Очигледно је да је дошло до диспаратитета, односно до сукоба монетарне и фискалне политике и то пада на терет Владе а одговорни су оних који контролишу и Министарство финансија и Народне Србије. Влада је тотално подељена. Њом влада Борис Тадић. Коштуница није премијер, он је премијер само ДСС-у и странци Велимира Илића. Тренутна економска ситуација би могла да се промени уколико би одговорни и стручни људи преузели кључне ресоре – закључује проф. др Љубиша Стојимировић.

Покушај убеђивања грађана да оно што је црно није црно, већ бело имао је министар Бубало. Наиме, он је уочи скока цена изјавио да нове цене неких основних животних намирница неће значити поскупљење, већ појевтињење тих артикала. „То је појевтињење јер ће након дивљања и повећања цене хлеба на 32 или 35 динара она бити спуштена на 29,5 динара”, објашњавао је Бубало. Ипак, дебљина цепа је најбољи показатељ мењања цена.

У Србији су 1. септембра поскупеле основне животне намирнице. Код индустријских произвођача хлеб је поскупео са 26 на 29,5 динара, а код приватника и до 35 динара. У већини приватних пекара у Србији цене пецива су порасле за 12 до 13 одсто. За јестиво уље уместо 81, сада треба издвојити 94,5 динара за литар, цена млека је скочила са 48,5 на 52,5 динара, а млечни производи су поскупели у просеку за три динара. Када су у питању месо и месне прерађевине, трговци су у последњих месец дана два пута кориговали ценовнике свињског и пилећег меса, па је до сада забележено поскупљење од 10 до 15 одсто. Према подацима Градског завода за статистику, килограм свињског меса без костију у јулу је коштао 272,25, док је у августу достигао просечну цену 331,25 динара. Пилетина је у јулу могла да се купи по цени од 150,14 динара, док се током прошлог месеца продавала за 184,88 динара. За суви свињски врат у јулу је требало издвојити 718,06 динара, а у августу 790 динара.

Почетком августа Влада је донела Уредбу о забрани извоза пшенице, кукуруза, соје и сунцокрета на 90 дана, како би се смањило притисак на домаће цене. Међутим, ова мера није била ефикасна и није спречила раст цена, а поменути житарице значајно су поскупеле и на светском тржишту.

Према подацима Републичког завода за статистику, цене на мало у Србији, у периоду од јануара до августа ове године, увећане су за 5,5 процената, док су у августу, у односу на јул, порасле за 1,2 одсто. Трошкови живота у Србији, у периоду од јануара до августа 2007. године, увећани су за 4,4 одсто у односу на исти период прошле године, док су у августу, у односу на јул ове године, порасли за три процента.

Р. В. С.

Континуитет седмогодишње епидемије ДОС-а

Пет месеци амброзије у Србији

- *Влада Војислава Коштунице и Бориса Тадића од почетка рада конинуирано посрће. Косовски преговори су обновљени само захваљујући поврдом саву Русије, а визне олакшице за сада су шарена лажа, док се сарадња са Трибуналом у Хагу реализује уз помоћ црних власничких цакова.*
- *Цене су драстично скочиле, док је савандар грађана ошао. Министарства су издељена на феуде, а феудалци се крећу без комаса, износећи личне и саваначке савове, чиме наносе неироцењиву штету интересима Србије*
- *Министар полиције Драган Јочић „обрачун” са криминалом реализује „одсецањем глава” службеницима МУП-а, због шога шпо посрујају у складу са законом и „чачкају” финансијере ДСС-а*

Пипе: Иван Нинић

Извесно је да је нашу земљу заобишао талас птичијег грипа, али нас није заобишла појава распрострањеног корова – амброзије, која је крајем 19. века из Америке пренета у Европу. Као и свако друго зло које дође са Запада право у Србију, тако се и амброзија удомила код нас. Највећи извор овог зла и корова су протеклих пет месеци је забележен у Немањиној улици број 11 у Београду. Шта у преводу то значи? То значи да се актуелна влада Војислава Коштунице и Бориса Тадића слободно може поистоветити са штеточинским коровом.

Хватајући последњи воз, 15. маја, пола сата пре истека рока, договор су постигли рогови у врећи, Војислав Коштуница и Борис Тадић. Иако су идеолошки неистомисљеници, то лидерима Демократске странке Србије и Демократске странке није представљало проблем да поделе старе, односно измисле нове феуде и да заседну у фотеље. Пристигла је и подршка и „експерата” из Г17 плус, који се власти не одричу лако.

Војислав Коштуница, мандатар коалиције ДС-ДСС-НС-Г17 плус, успорено и млитаво је у свом експозеу, који ко зна ко му је писао, обавезао себе и чланове Владе на пет принципа. Принципи на које се обавезала нова влада су: очување Косова и Метохије у саставу Србије, европске интеграције, сарадња са Хагом, економски развој и сузбијање корупције и криминала. Међутим, да је експозе премијера само маркетинг и да влада нема компас, најбоље говори пракса.

Ките се туђим перјем

Елиминацију Ахтисаријевог плана за Косово и Метохију актуелна влада себи приписује као највећи успех у протеклом периоду. Подсетимо да је специјални изасланик УН задужен за решавање статуса Косова и Метохије Марти Ахтисари саставио план који предвиђа независност ове српске покрајине. Захваљујући тврдим ставовима Русије и најави могућег вета, овај Ахтисаријевог план је одбачен. Међутим, министар спољних послова Вук Јеремић и премијер Војислав Коштуница упорно тврде да је наставак преговора, плод успеха Владе Србије. Овај мамац би грађани Србије можда прогутали само када би били глуви и слепи. Став

Америке и Европске уније је познат од раније и више пута је поновљен: само независност Косова и Метохије долази у обзир! То свакодневно изјављују пријатељи српске владе, а пре свега пријатељи и ментори Бориса Тадића и Војислава Коштунице. Резолуција о Косову и Метохији која је донета у Скупштини Србије, донета је са великим закашњењем. Иако је Резолуција усвојена са 217 гласова народних посланика, она ипак не садржи конкретне одговоре на питање шта ће влада Србије предузети у случају једностраног признања независности јужне покрајине. Нажалост, одговора на ово питање нема, јер не постоји јединство странака које чине Владу да се Косово и Метохија заиста очувају у саставу Србије. Када српски министар иностраних послова износи личне ставове и ставове Демократске странке, тешко онда таквој Србији. И Горан Свилановић је тако чинио, па се сада налазимо ту где се налазимо.

О учинку ове владе, министара Вука Јеремића и Слободана Самарџића у решавању косовског проблема, боље да се и не говори. Неопходно је погледати истини у очи и Русији рећи једно велико хвала.

Визне олакшице, али мало сутра

Настављени су разговори о Споразуму о стабилизацији и придруживању Европској унији, и то са истом оном Европ-

ском унијом која се залаже за отимање Косова и Метохије. Преговори су настављени 13. јуна захваљујући полтронству Демократске странке, а на штету Србије. Све док подржава независност Косова и Метохије и албански сепаратизам, Европска унија Србији и њеним грађанима не мисли добро. Споразум о визним олакшицама је парафиран средином маја, али се тачан датум његове примене још не зна. Режим визних олакшица је, нажалост, предвиђен само за одређене категорије људи, међу којима су чланови званичних делегација, новинари, адвокати, лекари, спортисти и други. За обичне грађане најаву ове „олакшице“ практично не значи ништа. Исто обећање о белој шенген листи и визним олакшицама ДОС је давао и 2000. године. Међутим, прошло је седам година од тог обећања, а грађани чаме у дугим редовима чекајући визе. О папирологији која је неопходна за добијање визе боље да се и не говори. Овај трик и маркетинг је само дугогодишња демагогија Демократске странке. Њихови пријатељи из Европске уније обећања о визним олакшицама континуирано користе као условљавање на разноразне уступке Србије.

Хашка превара

Генерал Здравко Толимир је ухапшен на Бежанијској коси, затим је у пластичном џаку пребачен у Републику Српску, одакле је испоручен Хашком трибуналу. Ово срамно хапшење и понижење генерала Толимира и грађана Србије режирале су српске власти на челу са Тадићем и Коштуницом уз помоћ својих страних ментора. Јавност је обманута саопштењем да је генерал Толимир ухапшен на територији Републике Српске. И сам генерал је приликом изјашњавања пред Трибуналом у Хагу изјавио је да није тачна информација да је ухапшен на територији Републике Српске. Он је навео да је ухапшен у Србији, као и то да му није било омогућено присуство браниоца. Све ове наводе генерала Толимира је потврдила и Српска радикална странка, и то конкретним доказима. Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић упознао је јавност са службеном белешком припадника МУП-а Србије. Текст

ове службене белешке доказује да је генерал Здравко Толимир пре хапшења боравио у свом стану на Бежанијској коси. По налогу Владе Србије, у Црној Гори је ухапшен и бивши генерал МУП-а Србије Властимир Ђорђевић. Ове акције су изведене у сарадњи српских власти са страним обавештајним службама, у циљу задовољења апетита Карле дел Понте.

Стандард опада, цене скачу

Ни економски показатељи не иду у прилог раду Владе Србије у протеклих сто дана. На тржишту је забележен драстичан скок цена, а самим тим и повећање стопе инфлације. Цена свињетине је скочила са 260 на 360 динара, док је скок цене пилећег меса са 153 динара, забележен на око 200 динара. Цене хлеба, уља, млека и млечних производа такође бележе раст у августу, у односу на мај месец исте године. Хлеб је скупљи и до 13,4 одсто. Градски и међуградски превоз је поскупео, као и гориво и нафтни деривати. Цена струје је скочила за око 15 одсто, а повећана је и цена грејања.

Сваки септембар посебно оптерети буџет родитеља. Ове године родитељи треба да издвоје 20.000 до 30.000 хиљада динара како би 1. септембра дете испратили у школу. Цене приватног смештаја и становања су скочиле и до 30 одсто. Ово је огледало економског напретка Србије на који се обавезала нова Влада. Кредитна презадуженост грађана из дана у дан расте због лоше економске ситуације и борбе за опстанак. Према подацима Републичког завода за статистику, просечна јулска зарада износи 27.752,00 динара, што је 0,47 мање у односу на исти период претходне године. Како признаје гувернер Народне банке Србије Радован Јелашић, што показују и параметри, у августу је инфлација достигла стопу од око 6 одсто. Како каже Јелашић, „скок инфлације прати повећање цена робе на тржишту“. Јелашић је навео и чињеницу да постоји могућност да укупна инфлација на крају године буде 7,4 одсто, што би било за 1 одсто више од планиране. Овај раст инфлације штетан је, како за привреду, тако и за грађане Србије. Међутим, само виленяку Божидару Ђелићу стандард из дана у дан скаче, чак је купио и вилу на Дедињу.

Феуди и феудалци

Државни апарат је увећан новим феудима, а самим тим буџет је оптерећен и новим феудалцима. Формирана су нова министарства: Министарство за телекомуникације, Министарство за спорт и омладину, Министарство економије и регионалног развоја, Министарство за науку, Министарство за Косово и Метохију, као и министар без портфела за НИП. Приоритет и нових и старих феудалаца јесте да око себе направе екипу проверених полтрона како би кружница била затворена, а у протеклих сто дана то успешно чине. Први потези Владе Србије били су, разуме се, кадровски. Да се прелистају сва кадровска решења са седница Владе Србије, потребно је неколико сати. Тако је за почетак удомљено јато државних секретара, односно заменика министара. Рекордер у броју пајташа је Млађан Динкић, министар економије. Он је удомио 14 помоћника, 5 државних секретара, али и једног секретара министарства. Под својом ингеренцијом Динкић има и 6 агенција. Његов први потез је био распоређивање својих старих кадрова на управљачке позиције. И остали министри су удомили своје најближе сараднике. Свако је своје пулене повео са собом у свој феуд. Вицепремијер Божидар Ђелић је лично одабрао више саветника које ће плаћати порески обвезници. Прелетач из СПО-а у Г17 Влајко Сенић постао је државни секретар у новоформираном Министарству за спорт и омладину, код балерине Снежане Самарџић. За сваког послушника нашло се понеко упражњено или измишљено место на државним јаслама.

Још увек је остала актуелна подела директорских места у јавним предузећима. Опште је познато да су јавна предузећа постала лични сервис владајућих политичких партија, тако да су за све странке које чине Владу и ови феуди подједнако битни.

Нерадници без компаса

Резултати актуелне владе у протеклих пет месеци се ни микроскопом не могу видети. Осим што су им уста пуна демагогије, никаквим конкретним радом и резултатима се не могу похвалити „господа” министри. И поред најаве да одмора неће бити, или да ће он кратко трајати, чињенице ипак говоре другачије – одмор је направљен. Цабалебароши су брзо одлучили да се релаксирају од изборне кампање и дугих преговора. О своме раду боље и да не говоре. Оно што је урађено, урађено је наопако.

Министар просвете Лончар је очигледно збуњен новим феудом просвете који му је поверен на руковођење. Човек се ретко где појављивао као министар просвете, увек је говорио о сарадњи са Хагом и решавању статуса Косова и Метохије. Једини резултат његовог рада се огледа у извлачењу комбинације испитног теста на РТС-у пред полагање пријемног испита за свршене основце.

Млађан Динкић, министар економије и регионалног развоја као свој највећи успех у протеклих сто дана види гашење фирме „Застава запошљавање и образовање” из Крагујевца. Ускраћени смо за одговор да ли Динкић као свој успех види и чињеницу да се у Крагујевцу на евиденцији незапослених налази око 25.000 људи, а да ће та цифра до краја године бити повећана на 35.000 људи. Слободан Милосављевић, министар пољопривреде, не зна да разликује ни бика од краве, тако да се сигурно веома тешко уклапа у сектор пољопривреде.

Вечити министар здравља Томица Милосављевић нема резултата којима може баш да се дичи. Министар финансија Мирко Цветковић се дичи укидањем ПДВ-а на куповину првог стана и смањењем пореза на рачунаре са 18 на 8 процената. Да би грађани купили стан или рачунар, неопходно је да претходно подигну неки од кредита. Како је месечна, односно годишња камата на рату за кредит висока, онда се овај потез смањења пореза и не осећа. Министар дијаспоре Милица Чубрило, министар спорта и омладине Снежана Самарџић и министар за науку Александра Смиљанић нису дале никакав допринос грађанима Србије у протеклих пет месеци рада Владе, што је сасвим очигледно.

Такође се није прославио ни министар културе Воја Брајовић, али каква странка – такав и министар. Министар екологије и заштите животне средине Саша Драгин не успева да заштити животну средину. Помор рибе у рекама се дешавао константно из дана у дан. Министар рада и социјалне политике Расим Љајић се прославио у обиласку градилишта и давању празних обећања пензионерима. Просечна пензија у Србији је пала на 53 одсто просечне зараде, а ванредно усклађивање се очекује тек 1. јануара наредне године.

Драган Шутановац, министар војни се шепури пред Војском Србије и спроводи НАТО политику у Србији. Министар правде Душан Петровић коментарише одлуке „самосталног и независног” правосуђа. Оно што је заједничко за поједине министре, као и за председника Владе Србије Војислава Коштуницу, јесте чињеница да се нису појављивали на конференцијама за штампу у протеклих сто дана рада Владе.

Године и неискуство су очигледно препрека за актуелног председника Народне скупштине Оливера Дулића. Осим што би о трошку пореских обвезника копао подземне тунеле за народне посланике, Дулића краси и успореност у раду. Само неколико закона, односно измена и допуна закона ко-

ји се могу избројати на прсте, усвојени су у Народној скупштини откако је скупштинска већина консолидована.

Јочићева одмазда

Борба против корупције актуелне Владе Србије је најбољи показатељ стања у коме се држава налази. Да је политика темељ и кров сваке институције, доказује понашање Драгана Јочића министра унутрашњих послова Србије. Наиме, оперативци МУП-а Србије, Одељења за сузбијање криминала у привредним делатностима Дејан Свилар, Предраг Павлица и Петар Дамјанац на својој кожи су најбоље осетили Јочићеву диктатуру. Ови врсни оперативци су обрадили и Тужилаштву проследили пријаву против тзв. „енергетске мафије” због штете за коју су проценили да је нанета држави у износу од 12.793.364 долара. Чињенице су утврђене, кривична пријава јасно формулисана, поткрепљена доказима и предмет је прослеђен Тужилаштву на даље поступање. Ова тројица инспектора, међутим, нису имала у виду чињеницу да гоне финансијере Демократске странке Србије, а не обичне криминалце. Ова чињеница не би требало да буде битна, јер закон треба да је једнак за свакога.

Међутим, Драган Јочић, први човек полиције, не мисли тако. Јочић је експресно предузео казнене мере према оперативцима који су се само придржавали закона и пријавили Тужилаштву криминалце. Наводно он није био обавештен о поднетој кривичној пријави, што га је додатно разљутило. Инспектор Павлица је добио прекоманду у ОУП Лазаревац, а Свилар у ОУП Обреновац. Потписник кривичне пријаве Дамјанац је пензионисан. У саопштењу за јавност у МУП-у се наводи да је „велико спремање” извршено због лоших резултата рада ових инспектора у „последњих неколико месеци”.

Овај параван је подигнут без аргумената, јер су свима у МУП-у Србије одлично познате способности и резултати рада инспектора Павлице, Свилара и Дамјанца.

Ова прича је конкретан доказ како се влада Војислава Коштунице и Бориса Тадића обрачунава са корупцијом и криминалом. За њих је нерешено да хапсе сами себе, да хапсе своје тајкуне, донаторе и спонзоре, који су им омогућили да дођу на власт. Ако овако изгледа њихова најављена борба против криминала и корупције, боље да је не спроводе.

Концесија дрма Владу

Према решењу републичког повереника за информације од јавног значаја Родољуба Шабића, уговор о изградњи аутопута Хоргош-Пожега треба да буде доступан јавности. Међутим, закон не мора баш увек да се поштује – стил је Велимира Илића, министра инфраструктуре. Стављајући потпис у име Владе Србије на овај уговор, Илић је прекршио Устав Републике Србије. Потписао је документ за који је сагласан да представља службену тајну, и поред чињенице да је та формулација тајности у супротности са нашим уставним поретком. Одредба тајности допустила је Велимиру Илићу вишенедељно кабадахијско понашање уз тврдњу да је „уговор ауторско дело концесионара”. Када је медијска прашина у довољној мери подигнута, Илић је новинарима показао споран уговор, али без анекса. Ипак, српском менталитету је добро познато да се на тендерима „крадучка” баш на анексима уговора. Из тих разлога медији су инсистирале на доступности целог уговора, али Илић је упорно одбијао да достави спорне анексе. Помахнители Илић је чак изјављивао да „ако влада не дозволи објављивање целог уговора, он ће поднети оставку”. На крају је целокупан уговор стављен на увид јавности, али ће ипак ова афера и даље дрмати Владу. Између осталог, показало се да овај уговор има штетних елемената који се односе на гаранцију. Штетно је и то што је држава дала концесију на већ претежно изграђени део пута Коридора 10 Пожега-Београд.

Корупција, корупција...

Магазин „Таблоид“ недавно је објавио опширан текст о „(зло)употреби“ болесника у истраживачке сврхе. Наиме, према тврдњама овог листа, на државним клиникама раде се бројна клиничка испитивања лекова за рачун страних фармацеутских компанија. Наравно, пацијенти за то не добијају никакву накнаду. Додуше, траже им сагласност, мада ни то није увек извесно, док лекари, уз благослов министра здравља, добијају лепе паре.

Министар здравља, др Томица Милосављевић, није се огласио тим поводом.

Остаје горак укус. Неко би морао да одговара. Уколико су наводи у „Таблоиду“ тачни, министар би морао да положи рачуне шта се догађа у државним клиникама, уколико нису, морали би да одговарају главни уредник и аутор објављеног текста.

Међутим, ништа! Тајац. Као да се ништа није догодило.

У поменутом тексту наводи се да су таква испитивања у развијеним земљама веома скупа, пре свега због тога што морају да се обештете и материјално намире учесници таквих огледа, сами пацијенти.

У земљи Србији све је бадава. Намирени су само лекари, за које већ постоје и релевантна истраживања да су једна од најкорумпиранијих професија код нас.

У прилогу овоме говори истраживање агенције „Стратеџик маркетинг“, према којем су најкорумпиранији политичари, раме уз раме са њима су судије и адвокати, али лекари не заостају – заузимају „одлично“ четврто место.

Према истраживању Светске банке, чији извештај је објављен у јуну месецу ове године, Србија је четврта земља у свету по корупцији у здравству.

Леп резултат. Министарство се тим поводом није огласило.

Да ови резултати истраживања нису без основа, говоре чињенице видљиве свакоме ко пажљивије загледа ову професију, пре свега њен репрезентативни део – професоре и страначки активне лекаре, наравно у владајућим странкама. Како иначе објаснити тако велики број скувих аутомобила и ципова, који се свакодневно могу видети испред Клиничког центра Србије, гинеколошких клиника, Ортопедске болнице на Бањици, чији директор, на пример, вози црвени ферари, кабриолет.

Озакоњена корупција

Закон о здравственој заштити, чији је идејни творац актуелни министар здравља, проф. др Томица Милосављевић, бар правници то тако виде, на неки начин је индиректно озакоњено корупцију. Конкретно, одредбом члана 199 тог закона дозвољено је државним лекарима да допунски раде у приватним клиникама.

Питање се само намеће – какав је мотив лекара да ради савесно и пуним капацитетом у државној клиници, ако ће већ поподне кренути по допуну прихода у приватну клинику? На државној каси, радио, не радио, уредно га чека плата.

Никакав.

Последице видимо.

Смрт мале Ање Граховац најсвежији је пример. Шта је спречило лекаре који раде у државним клиникама да Ању оперишу тамо где раде? Свако објашњење је излишно.

То, наравно, не значи да приватни сектор не треба да постоји. Напротив, неопходан је. Али, нека се сам бори за сво-

је место и углед, а не да буде продужена рука државних доктора.

Професија која је некада била узор етичности, хуманости, у најновије време и буквално се, у моралном и људском смислу, сурвала.

Новац царује здравством. Пацијентима се немилосрдно празне џепови, и то – све по закону. Здравље није више национални ресурс од посебног значаја, у који се улаже, јер је економски ефекат тог улагања немерљив, већ само роба.

Иста бољка мучи и велики број земаља у транзицији. У годишњем извештају УН о стању становништва у свету, према подацима Светске здравствене организације, наводи се да је у претходној години 150 милиона људи пало испод границе сиромаштва. Разлог – били су принуђени да продају своју имовину како би намирили трошкове лечења.

Још два члана Закона о здравственом осигурању широм су отворила врата за корупцију. Први је члан 57, према којем се листа чекања, уколико платите, може „прескочити“. Овакво решење не постоји нигде у свету. На Западу постоје листе чекања за оперативне захвате, али су оне фиксне, нема „прескакања“ за паре. На ред стижете онда када је операција заказана.

Изум „прескакања“ је најобичнија уцена – плати па се лечи. Немаш пара – доживотно чекање.

Конечно, директор Републичког завода за здравствено осигурање, Светлана Вукајловић, рекла је да је, без основа, од пацијената протекле године узето 280.000 евра. Економисти тврде да ту бројку треба помножити са три, како би се добиле праве размере озакоњене пљачке.

Да ли је неко одговарао? Није.

Али, то није крај. Корупцију обилато потпомаже и члан 61 Закона о здравственој заштити, који је директорима здравствених установа широм отворио врата да по својој вољи, без икаквог уплива пацијената који плаћају доприносе, дакле без сагласности пореских обвезника, сами одређују цену и врсту „ванстандардних услуга“. Као да је цео здрав-

ствени систем власништво руководиоца, све оно што је подигнуто новцем осигураника, корисника здравствених услуга, пацијената, сада је власништво државних чиновника, који на руководећа места стижу по партијском кључу. Шта се променило? Имали смо једнопартијску диктатуру, сада имамо вишепартијску. Није угрожена демократија, већ елементарна људска слобода, право да грађанин зна, да има увид куда иду паре осигураника и како се троше.

За нови изум, „ванстандардне услуге“ (још увек нисмо чули шта су стандардне услуге, нема таквог документа) нико од пацијената не добија никакав рачун, само некакву потврду да је новац дао. Од фискалног рачуна ни трага. Новац по том основу одлази у сиву зону, нико нема увид куда се он даље креће и како се троши.

Занимљиво да экс-министар финансија, Млађан Динкић, није уочи овако крупну аномалију у ресору свог партијског друга. Успео је свуда да уведе фискализацију, што је у реду. Осим у здравству.

Вештачки кукови и вештачка оплодња – „коке које носе златна јаја“

Госпођа Светлана Вукајловић, правник по струци, директор Здравственог фонда по функцији (према Статуту те установе, на њеном челу може бити само лекар или економиста), недавно је проглашена за менаџера године. Зашто?

Управљала је парам. Она је недавно изјавила за дневник „Новости“ да је на листи чекања за уградњу вештачког кука 7.000 људи.

Узимамо дигитрон у руке. Цена вештачког кука креће се између 3.000 и 5.000 евра. Главни добављач је америчка фирма „Johnson&Johnson“.

Дакле, за 7.000 протеза Републички фонд исплатиће тој кући најмање 25 милиона евра.

Нико није добио провизију за овако добар посао?

То су сигурне паре, јер трошкове покрива здравствени фонд. Да ли пацијенти плаћају? Знају само они. Колико? Опет знају само они. Свако од пацијената, уколико жели да „напредује“ на листи чекања, платиће комплетну услугу, дакле тај трошак неће ићи на терет Фонда. По кулоарима кола прича да су неки високи челници у здравству у родбинским односима са запосленима у „Johnson&Johnson“. Да ли је ова кулоарска прича истинита или не – тешко је очекивати да би то могла да провери нека од надлежних служби. Уколико није, да бар отклонимо сумњу да око вештачких кукова нема никакве корупције.

Ради ли неко анализу коме се и зашто уграђују кукови?

Ако покушате да дођете до статистике, ко су људи којима се уграђују вештачки кукови, које су им дијагнозе, која им је старосна структура... Тих података на једном месту, још и обрађених, нема.

Нема ни многих других који би, према светским стандардима, требало да нам обезбеде увид у исправност рада лекара и здравствених установа.

Лекарске грешке нико статистички не води, нити се оне анализирају.

То уредно, сваке године, раде готово све земље чланице СЗО.

Најгора одредба, „новина“ у здравственом законодавству свакако је она која укида обавезу здравствених установа да се, уколико пацијент умре у болници, уради обдукција. Тако више ни ту нико нема увид да ли је узрок смрти у сагласју са дијагнозом под којом је пацијент вођен и лечен.

Свуда у свету се то ради. Последње истраживање које је почетком деведесетих (1993/94) радио тим стручњака са Института за патологију, предвођен академиком проф. др Владимиром Кањухом, дошао је до забрињавајућих података – скоро трећина дијагноза није била у сагласности са узроком

смрти!

Од тада нико није урадио анализу да ли наши лекари раде у складу са стручним стандардима, да ли постављају праву дијагнозу. Додуше, Закон је предвидео да, уколико родбина умрлог инсистира, обдукција може да се уради, али о трошку породице умрлог!

Ово је већ за Риплија. Таква пракса не постоји ни у једној европској земљи. Чак ни у Албанији. Хоћемо у Европу? Пут којим наше здравство иде не води тамо.

Вештачка оплодња је такође један од великих бизниса у домаћем здравству. Пара преко главе. Последица нема. Уколико не успе, нема враћања пара. Има ли гинеколог мотив да вештачка оплодња успе из прве? Одговор се сам намеће – нема. Има интерес да поступак понови неколико пута и сваки пут наплати.

Удружење корисника здравствених услуга у Великој Британији покренуло је иницијативу да се вештачка оплодња плаћа само уколико успе. Кампања је наишла на велику јавну подршку. Уосталом, зашто би неко плаћао „мачку у цаку“?

Добар бизнис (а здравство је управо то, тешко је демантовати очигледне чињенице), заснован је на подели ризика. У земљи Србији тога нема. Сав ризик је на пацијенту. Може да уложи све паре овог света, нико му ништа неће гарантовати, нити ће са њим поделити ризик који би могао имати последице по његово здравље.

У неким приватним клиникама, најчешће скромно опремљеним (имају оперативни блок, али немају шок-собу), вештачка оплодња кошта 2.000 евра. Потом следе допунски трошкови: лекови (меноупур) 500 евра. Лек се мора узети више пута, дакле, укупно око 2.000 евра. Потом треба платити и замрзавање ембриона 300 евра, плус 500 евра за допунске трошкове, укупно – 4.800 евра. Све без рачуна! Притом, лекове издаје медицинска сестра(!?)

Није неважан ни податак који се мало помиње. У Великој Британији, земљи са веома респектабилним здравственим системом и строгим правилима на релацији пацијент–лекар, осигурањима која покривају ризик и лекара и пацијента, проценат успешности вештачке оплодње креће се око 55 одсто.

Дакле, тек половина покушаја успе.

Код нас, бар тако незванично сазнајемо, проценат успешности вештачке оплодње износи око 30 одсто.

Дакле, 70 одсто пацијената улудо баца паре. Притом, тај новац нигде није евидентиран.

Р. В. С.

Мешетарење Тадићевог „визионара“

- Следећи визију Демократске странке, а применом својих личних способности и компетенција, Горан Кнежевић, председник општинске Зрењанин и добитник признања „Председник са визијом“, према налазу буџетске инспекције, заслужио је признање „највећег мешетара локалне самоуправе у Србији“;
- Кнежевић је током 2006. године пробро буџет општинске Зрењанин за преко 70 милиона динара. Сискао је 15 милиона динара буџетских резерви које су биле предвиђене за евентуално ошклањање елементарних непогода. Средства су дељена и шаком и кајом удружењима, односно НВО, као и спортистичким клубовима;
- Општина Зрењанин је задужена кредитима, од чега је до почетка 2006. године враћено свега 12,744.852, док преостали дуг износи 70,255.147 динара; други дуг је направљен буџету општинске захваљујући позајмицама у износу од 6,020.000 динара, а прећи дуг је исказан на крају 2006. године као неизмирене обавезе према добављачима у износу од чиставих 11,751.286 динара. Увећавањем коефицијената и основица запосленим и пошављеним лицима у општини Зрењанин из буџета незаконито исплаћено 48,723.870 динара

Пише: Иван Нинић

Тренутно само у Србији најгорег могу прогласити најбољим. Клуб привредних новинара, Центар за мала и средња предузећа из Београда и Агробанка а.д. доделили су признање „Председник са визијом“ Горану Кнежевићу, првом човеку општине Зрењанин. Истовремено, општини Зрењанин је додељен златан пехар „за најдинамичнији укупан развој“. Да није смешно, стварно би било жалосно. Критеријум за овакву одлуку жирија је базиран искључиво на низу флоскула које се подударују са политиком Демократске странке, чији је Кнежевић кадар.

Горан Кнежевић је Тадићев „миљеник“, а Пајтићев „трн у оку“. Некадашњи је председник Кошаркашког савеза СЦГ, бивши председник Покрајинског одбора ДС, бивши народни посланик, а како чињенице говоре, ускоро и бивши председник општине Зрењанин. Приликом преговора о „феудализацији“ ресурса у ново-старој Влади Србије, Кнежевић је све до последњег тренутка био озбиљан кандидат Демократске странке за место министра државне управе и локалне самоуправе. Међутим, он је изненада испао из министарске комбинаторике, јер је унутар ДС-а уследио жестоки рат око поделе „феуда“.

Како заиста функционише локална самоуправа тамо где је на власти Демократска странка, најбоље показује пример пословања општине Зрењанин. Одборничку већину у СО Зрењанин чине ДС, ЛСВ, ПСС, СВМ, Г17 плус, ГСС и „Одбрана Зрењанина“. Ипак, конце у својим рукама држи председник општине, односно „локални шериф“ Горан Кнежевић.

Све је почело још у новембру 2006. године, када је Министарство за државну управу и локалну самоуправу увело принудне мере, тј. поставило привремени орган управљања. Тада је Демократска странка издала саопштење којим је изразила оштру критику на рачун ДСС-а, оптужујући их да

„зарад партијских и личних интереса руше најбољу локалну самоуправу у Србији”. Председник привременог органа управљања у Зрењанину, иначе из редова ДСС-а, пријавио је председника општине Зрењанин Горана Кнежевића буџетској инспекцији. Међутим, како ДС и ДСС у континуитету воде идентичну политику, налаз буџетске инспекције није угледао светлост дана, већ је послужио за међусобне уцене и борбу за политичку превласт на локалу.

Већи део оптужби зрењанинских радикала да председник општине Зрењанин Горан Кнежевић ради шта му се прохте показао се тачним. Овом приликом, новинар „Велике Србије” ће у кратким цртама репрезентовати званичан налаз Буџетске инспекције у, коме је на 56 страна описана „реализација визије” визионара Горана Кнежевића.

Пробио буџет општине

Вредност јавних набавки за 2006. годину у општини Зрењанин била је планом предвиђена у износу од 75.589.000 динара. Кнежевић је буквално сваког месеца мењао, кориговао и допуњавао План јавних набавки. Тако је на основу осам извршених промена, вредност планираних набавки увећана за 10.712.340 динара, а да при томе нису одређене позиције буџета са којих ће се исте финансирати.

Привремени орган управљања општине Зрењанин није прихватио Предлог измене и допуне одлуке о буџету за 2006. годину, упућен од стране општинског већа, тако да је без ребаланса буџета за 2006. годину у општини Зрењанин направљена разлика у трошењу новца, па је тако утрошено 71.410.343 више од планираног. Ова сума је утрошена на отплате камата и главница, образовање, трансфере итд. Део новца је пренет на рачуне јавних предузећа у Зрењанину, у износима који су драстично већи од планираних. Сума од 80.000.000 динара више од планираног је трансферована као текућа субвенција ЈП Дирекција за изградњу и урбанизам. Средства су у већим износима преношена и под ставком „донације и трансфери” у износу од 40.000.000 динара.

Кнежевић је као „спортски тип”, прикупљајући политичке поене, из буџета општине трансферовао и вишак средстава на конто спортских организација у Зрењанину. На рачун чак око 38 спортских организација је уплаћено 29.367.070 динара, а од тога 2.694.670 више од планираног и одобреног. За субвенционисање јавног информисања у Зрењанину, буџет је пробијен за 2.588.249 динара. Средства за реализацију програма заштите животне средине су планирана и одобрена у износу од 32 милиона динара, а утрошена су у износу од 53.623.395, што је за 21.623.395 више од планираног.

Горан Кнежевић је веће суме новца мимо плана буџета за разне потребе пренео на рачун ЈКП Чистоћа и зеленило у износу од по 5 милиона динара, али без ичије одлуке. Тек након протека од 27, односно 40 дана од дана када је пренос извршен, сачињен је одговарајући закључак од стране комисије.

Спискао – поклатио буџетске резерве

За сталне буџетске резерве у буџету општине Зрењанин у 2006. години одређено је 15 милиона динара. Ова средства су смела бити коришћена само у прописане сврхе као што је отклањање последица елементарних непогода. Међутим, председник општине Зрењанин је спискао 15.439.775 динара из буџетских резерви, и то према свом нахођењу. При том, економиста Горан Кнежевић је свесно кршио одредбе Закона о буџетском систему, измишљајући позиције под ставком „остало”. Такође, он је одобравао пренос средстава на приватне рачуне физичких лица која немају статус буџетских корисника, што је у супротности са законским од-

редбама. На тај начин је константно током 2006. године вођена кампања Демократске странке трансферима на конто физичких лица у распону од 10.000 па до 100.000 динара, како се у закључцима наводи, због „тешке материјалне ситуације”. Износе од 15.000 до 35.000 динара, Кнежевић је одобравао физичким лицима за штампање и издавање разноразних публикација. Износ од 150.000 динара је пребаčio на рачун зрењанинске болнице за набавку лекова и лечење доктора те исте болнице.

Као и сваки други грешник који је свестан својих грехова, Кнежевић је преко 2 милиона динара дао за обнову верских објеката у Зрењанину и то, наравно, из буџетских резерви. Такође, износ од преко 2 милиона динара из сталних буџетских резерви преношен је на рачуне многобројних спортских организација у Зрењанину. Клубу америчког фудбала из Клеке је уплаћено 798.500 динара за набавку опреме. ОК „Зрењанин 023” из Зрењанина је добио 150.000 динара на име учешћа на турниру.

Као човек „широких схватања”, председник Кнежевић је имао слуха и за финансирање разних семинара. Један од тих семинара је организовала Демократска мрежа омладине (Демос). На рачун Демоса, а закључком Кнежевића је уплаћено 45.000 динара из буџетских резерви које су биле предвиђене за случај земљотреса, суше или поплава. На исти начин извршен је и трансфер од 30.000 динара Друштву српско-америчког пријатељства из Зрењанина. Веровали или не, новац из буџетских резерви општине Зрењанин је стигао чак и до Ватикана! Износ од 200.000 динара је одобрен Хору музичке омладине „Коча Коларов” из Зрењанина, на име учешћа у програму „Молитва за мир” који се одржава у Ватикану. Новац су добиле и друге невладине организације попут „Франк медије”, којој је за „реализацију програмских активности” исплаћено 250.000 динара. Буџетске резерве су трансферисане и на рачуне Ловачке секције, Удружења пензионера СУП-а Зрењанин, Удружење виноградара, Удружења за одгој расне живине, зечева, голубова и птица итд.

Бесповратни кредити

У пословним књигама општине Зрењанин на крају 2006. године утврђен је дуг у износу од 6.020.000 динара, на име кредита који нису враћени. Реч је о политичкој кампањи коју је Кнежевић реализовао тако што је запослене у предузе-

ћима, односно установама почасио кредитима, на штету буџета општине. Кредите су добили запослени у општинској управи, Јавном правобранилаштву, Историјском архиву, аматерском позоришту, Спортском савезу, Библиотеци, Народном позоришту, Савременој галерији, Културном центру, Заводу за заштиту споменика и Предшколској установи. Сви радници су уредно у ратама враћали бескаматне кредите на рачун предузећа, односно установа у којима раде. Међутим, установе су враћени новац задржале за своје потребе. Укупан износ од 6,020.000 динара није враћен на рачун буџета општине Зрењанин, већ се књижи као дуг.

Задужи општину, па владај

Општина Зрењанин је у 2005. години подигла кредит у износу од 80,000.000 динара, а у 2006. години у износу од 3,000.000 динара. Током 2006. године је враћено свега 12,744.852 динара, тако да је дуг општине закључно са 31. децембром 2006. године износио 70,255.147 динара. Годишња камата у Делта банци је уговором дефинисана на 6,5 посто, док је у Војвођанској банци годишња камата уговором била дефинисана на 7,5 посто. Инспекција је такође утврдила да обавезе према добављачима од стране општине Зрењанин на дан 31. 12. 2006. године износе читавих 11,751.286 динара.

Неоправдани аванси

Током 2006. године, општина Зрењанин је извршила неоправдану уплату аванса за набавку робе у износу од 339.236 динара. Аванс у износу од 177.000 динара је уплаћен на рачун СТР „Графикон“ на име штампе туристичког водича „Зрењанин без тајни“, за који инспекција није могла да утврди да је уопште одштампан. Тако је је као неоправдани аванс третиран и износ од 12.980 динара, који је уплаћен на рачун Агенције „Аташе“ из Београда. Овај износ је уплаћен на име учешћа на конференцији „Како градити нови идентитет и имиџ државе Србије“.

Тakoђе је утврђен и неоправдани аванс за обављање услуга током 2006. године у износу од 835.732 динара. На крају 2006. године ЈКП „Чистоћа и зеленило“ из Зрењанина није оправдало примљене авансе у укупном износу од 646.313 динара. Исто тако у 2005. години ово предузеће није оправдало аванс у износу од 427.354 динара. Овде је свакако

занимљива чињеница да је Кнежевић повремено вршио авансно плаћање у износима од по 100.000 или 200.000 динара на рачун ЈКП, а инспекција није утврдила постојање оправданости ових трансакција.

Незаконите зараде

Обрачуни и исплате плата запосленима и постављеним лицима у општинској управи општине Зрењанин су вршени у супротности са утврђеним коефицијентима. Укупан износ зарада који је исплаћен за септембар 2005. године износи 11,264.292 динара, од чега је незаконито као више исплаћено 3,653.784 динара. Пошто демократе све што раде, раде у континуитету, тако је било и у овом случају. У септембру 2006. године, износ обрачунатих и исплаћених зарада је био 12,611.529 динара, од чега је незаконито исплаћено 3,726.789 динара. Укупна средства која су из општинског буџета издвојена за зараде износе 143,025.352 динара плус 25,219.591 на име пореза и доприноса. Буџетска инспекција је анализом документације утврдила да је на име зарада током 2006. године највише могло бити исплаћено 101,374.956 динара, а на име пореза и доприноса највише 18,146.117 динара. Оно што је сасвим евидентно, а што је такође констатација буџетске инспекције, јесте чињеница да је увећавањем коефицијената и основица незаконито вршен обрачун и исплата плата на терет буџета. Укупна цифра за коју је оштећен буџет оваквим радњама износи 48,723.870 динара.

А одговорност?

После ових чињеница, поставља се логичко питање да ли ће Горан Кнежевић кривично и прекршајно одговорати. У то не треба пуно веровати, бар за сада, све док на власт не дође Српска радикална странка. Било би сулудо очекивати да министар правде Србије Душан Петровић гони свог партијског колегу. Такође би било нереално очекивати од Бориса Тадића да ће стављати прст у око своме кадру и визионару Кнежевићу. Шта ће надлежно тужилаштво предузети? Наравно, неће предузети ништа, јер не могу против себе. Из буџетских резерви општине Зрењанин које су биле предвиђене за отклањање елементарних непогода, намирено је и Јавно тужилаштво у Зрењанину, и то одлуком Кнежевића. Из буџетских резерви је на рачун Јавног тужилаштва у Зрењанину извршен трансфер у износу од 150.000 динара за набавку рачунарске опреме. Да ли је визионар Горан Кнежевић купио миран сан, остаје нам да видимо.

Горан Кнежевић за „Велику Србију“ – Ми имамо своју верзију!

На питање новинара „Велике Србије“ да прокоментарише записник буџетске инспекције, председник општине Зрењанин је одговорио да „не жели да коментарише записник јер нема разлога за то“. „Буџетска инспекција је утврдила једно, ми имамо своје виђење и утврдили смо сасвим друго, жалили смо се и чекамо коначно решење“, речи су Горана Кнежевића. Када је новинар Кнежевићу поставио питање како је могуће да пробије буџет за преко 70 милиона динара и да утроши 15 милиона буџетских резерви за донације и трансфере, Кнежевић је, видно изнервиран, одговорио: „Господине, ви очигледно имате лоше суфлере и немате појма о чему се ради. Питања постављате произвољно и није тачно да је потрошено 15 милиона резерви“. На констатацију новинара да испред себе има записник буџетске инспекције, Кнежевић је прво занемео, а затим је прокоментаришао: „Онда га нисте лепо прочитали, то је првобитна верзија записника, која касније може да се мења и допуњује“. Кнежевић је позвао новинара „Велике Србије“ да дође у Зрењанин и „да се погледају у очи“.

**Председник земунске општине Гордана Поп – Лазић
по први пут уручила 293 повеље мајкама троје и више деце**

За Србију радости и наде

- *Новоустановљено општинско јавно признање подстицај рађању и симболичан пример борбе против беле куће*
- *„Иако симболична, ипакња је дирљива и драгоцена”, кажу очеви и мајке, чији потомци продужавају век општинске*

Пише: Жана Живаљевић

Мала Госпојина у Земуну, уз реку, на Кеју била је незапамћено позлаћена и лепа, обала окићена дотераном, веселом, слатком децом, од беба у наручју до девојчурака и дечака. На летњој позорници преко пута ресторана „Венеција” под своје окриље општинска управа сабрала је мајке, очеве и децу под стег Богородице.

На јавни позив објављен у медијима почетком септембра за доделу новоустановљеног општинског признања „Повеља мајкама”, са критеријумима да имају пребивалиште на територији Београда и најмање троје деце (минимум који Србији гарантује опстанак), пријавиле су се са потпуном документацијом 293 мајке.

Поподне, 21. септембра 2007. године, председник земунске општине Гордана Поп Лазић свакој од њих уручила је пригодну диплому, са ликом Богородице Хиландарске и захвалницом „за несебично материнство и даривање Србије радошћу и надом”.

За мајке повеље и медаљони

Идеја је дуго сазревала, да би се озваничила медијским позивом. У општинском протоколу, који је био оперативни центар акције чији је крајњи циљ промоција материнства, односно родитељства као свете и држави нужне дужности, тврде да су били изненађени интересовањем које је она изазвала. Телефони су се усјали, а кроз неколико дана мајке су почеле да долазе из свих општина и делова града са траженом документацијом. Било је јасно да је потез прави погодак.

Предлог Одлуке о установљењу јавног признања „Повеља мајци” нашао се на дневном реду 21. седнице Скупштине општине Земун 17. септембра, два дана пред закључење јавног позива. Ово је треће општинско јавно признање које општина додељује, поред Повеље почасног и Повеље заслужног грађанина коју дели сваке године на Дан општине 5. новембра.

У члану 2 Одлуке пише да се „Повеља мајци” додељује у циљу промоције рађања и подстицања natalитета у Србији.

Пре него што је коалициона већина у Скупштини општине Земун Одлуку о установљењу новог јавног признања „Повеља мајци” усвојила, седницу су напустили одборници опозиције (ДС и ДСС).

Ни чланови Комисије за доделу општинских признања из редова опозиције се нису одазвали позиву за састанак одржан по закључењу пријема пријава, 20. септембра. Тада је увидом у поднету документацију одлучено да се „Повељу” добију 293 мајке, док је један непотпун омот остављен, како би се допунио, али надлежни нису могли успоставити контакт са подносиоцем пријаве.

Веће општине Земун је на Малу Госпојину одлучило да се уз повеље мајкама поделе и медаљони у сребру са ликом Богородице Хиландарске и средства за те намене су одобрена.

Скупштинска одлука иначе у члану 9 дозвољава да се јавно признање „Повеља мајци” може додељивати са новчаном наградом или уметничким предметом, чији износ за сваку годину утврђује Општинско веће општине Земун на предлог председника општине. Средства се обезбеђују из буџета општине”.

Деца – највеће признање

Општински функционери поздравили су своје госте на Земунском кеју.

Летња сцена била је видно обележена грбом и заставом града. Најмлађима су дељене заставице, а девојке одевене у српску ношњу нудиле су их корпама пуним слаткиша.

Мајке и очеви су дошли упарађени и свечани. Тренутак је увеличала химна „Боже правде“.

Догађај је отворила Весна Зобеница, председник Општинске комисије за доделу јавних признања. Драматичном статистиком оправдала је акцију општинске управе којој се одазвало једно мало насеље родитеља и деце забележено тог поподнева на дунавској обали: просечна српска породица броји 2, 86 чланова, млади до 18 година чине тек 19,6 одсто укупне популације, не заустави ли се низак тренд рађања, Срба за пола деценије неће бити, а за просту репродукцију (одржавање броја) неопходно је, више не три – већ и четврто дете, истакла је Зобеница значај Мале Госпојине у Земуну лета Господњег 2007.

„Срце ми је пуно што видим оволико деце са својим мајкама данас на Кеју, које су дошле да приме признање једне локалне заједнице. Изненађени смо одзивом, пријавило се 293 мајки троје и више деце. Колико год сматрала неумесном сопствену пријаву, учинила сам то због својих ћерки – да једнога дана и оне крену мојим стопама и подаре Србији, као што је њихова мајка – по троје деце.

Потпуно смо свесни чињенице да једна општина не може поправити демографску слику, али смо решени да дамо пример, покажемо рецепт другима који то могу и морају да (у)чине да крену нашим стопама.

Звона звоне на узбуну: на хиљаду жена у Србији је 25 рођене деце. Свесни смо мука и проблема свагдашњег живљења, бракови се склапају касно, перспективе су слабе, али где је деце – ту Бог помаже и морамо смоћи снаге за треће дете опстанка. Ово је наш покушај борбе против беле куге. Хвала мајкама што помажу да Србија има будућност, а ова мала општина издвојила је симболичне поклоне – медаљоне Богородице Тројеручице Хиландарске које се могу носити и као привезак, уз повеље. Међутим, мајстори су урадили свега 150, изненадили сте нас оволиким одзивом и како нисмо хтели да поделимо само половини доставићемо вам поштом у току недеље на кућне адресе поклоне које сте заслужиле. И да не заборавим, хвала и татама.

Међу нама је, и желим да је поздравим, супруга српског јунака и мајка тројице синова Јадранка Шешелј“. Прва дама

Земунске општине прву повељу доделила је управо супрузи председника Српске радикалне странке др Војислава Шешелја, који пету годину чека суђење у Шевенингену.

Захваљујући се на почастима, Јадранка Шешелј је истакла да су „нама мајкама ипак највећа и најдража признања наша деца“ и скромно и достојанствено се повукла међу синове Владимира и Александра, у чијој је пратњи дошла на прославу.

Дунав као Јордан

Пошто су све повеље подељене, свештеницима земунских цркава пријавило се тридесетак грађана од 60 година до свега неколико месеци за колективно крштење на Дунаву. Крстионица на води као да је времеплов навила на период раног хришћанства, када је Свети Јован Претеча крштавао у Јордану.

На Малу Госпојину 2007. године у великој реци крстили су се мали Иван и Ена, које су маме замениле да им у светој тајни буду куме.

Била је то велика радост у сутон.

Једна мама, Оливера Алфиревић, усхићено нам је пренела своје утиске да се осећа величанствено, управо како мајка заслужује. А Снежана и Зоран, родитељи три дечака, захвалили су се општини за незабораван гест: „Сви лелечу над Србијом, а требало је тако мало да се мајкама покаже поштовање и укаже пажња“. Снежана додаје: „Од овога се никада нећу одвојити“ и показује на тамноплаве корице са Повељом.

што се Земуна тиче, тек да се зна: од 2004. године породице по отпусту из породилишта добијају раскошан букет и пакетић за бебу, а будуће мајке које дођу на четвородимензионални ултразвук у клинику „Аналајф“ и виде слику своје бебе са два и по месеца (о трошку општине) са свих страна – не одустају од рађања. Наздравље!

Кршење људских права владике милешевског Филарета

Антихристи на заједничком задатку

Писац: Иван Нинић

Прошло је више од месец дана откако је владика милешевски Филарет прекинуо штрајк глађу у који је ступио због тога што му је забрањен улазак у Црну Гору, у којој се налази део Милешевске епархије Српске православне цркве, међутим, прича о грубом кршењу основних људских и верских права и слобода није изгубила на актуелности и тежини иако се многи труде да је избришу из сећања, као да није постојала. Забрана уследила након усменог образложења да се владика налази на листи особа која помажу хашке бегунце.

Поставља се питање да ли је она уопште и окончана, пошто је владика Филарет добио дозволу уласка у Црну Гору искључиво за вршење верских обреда, и то под примереним и адекватним надзором. Закључци Европске уније и Трибунала чврсти су да неће правити изузетке и да се прописи морају поштовати, те је стога владика и даље на поменутој листи. Листа, и они који је састављају, и даље су ти који одређују, не само у случају владике Филарета, коме и колико ће бити дозвољено кретање, коме и у којој мери ће се кршити основна људска права. Савршен начин да се контролишу неистомисљеници. Спорно је и то што се не обелодањује ко је на поменутој листи, мада је и то можда неважно, пошто се она вероватно по потреби, у садејству званичног Београда, Хашког трибунала, Европске уније и Америке проширује и допуњава новим именима. У сваком случају, листа је адекватно и савршено оправдање и за званични Београд и за званичну Подгорицу. Нису они криви што се најгрубље крше основна људска и верска права и слободе, већ листа.

„Велика Србија” подсећа на дане штрајка владике милешевског Филарета

Припадници полиције нове, „независне и самосталне” државе Црне Горе, под пуном ратном опремом и дугим цевима су 8. јуна спречили владика милешевског Филарета да посети своју епархију и српске православне манастире у Црној Гори. Владика је забрањен улазак у Црну Гору, јер се наводно налази на листи Трибунала у Хагу због сумње да помаже хашким оптуженицима у њиховом скривању. Међутим, владика Филарету државни органи Црне Горе нису доставили ниједан писани докуменат о забрани уласка на њихову територију. Оваква одлука му је усмено саопштена, а након тога гранични прелаз је стављен под стални надзор припадника полиције Црне Горе. Бранећи цркву и веру српског народа у Црној Гори, бранећи основна људска, верска и национална права, владика Филарет је на граничном прелазу у знак протеста ступио у штрајк глађу.

Ова агонија је окончана дванаестог дана штрајка, када је владика пао у болничку постељу и остао без свести, након чега је антихристима у Подгорици стигло зелено светло од антихриста из Брисела. Владика Филарету је улазак у Црну

Гору дозвољен, али под надзором, што другим речима значи да ће у мантију бити уперене дуге цеви.

Влада Србије – брука Србије

Двоглава београдска власт је током читавог штрајка покушавала да спере своју кривицу, пребацујући лопту у туђе двориште, што црногорско, што бриселско, свађајући се и препирући. Подгоричка власт се пак вадила на строго поштовање закона о сарадњи са Хашким трибуналом. И једни и други показали су да сами не могу да донесу ниједну одлуку док не добију сагласност Запада.

Владика милешевског је током његовог строгог поста посетио и Радомир Наумов, министар вера у Влади Србије. Осим што се сликао са владиком, Наумов ништа конкретно није предузео. Министар инфраструктуре Велимир Илић искористио је штрајк глађу за личну промоцију и отказао најављену посету Црној Гори, и то после разговора са владиком Филаретом, али из Владе Србије је поручено да се „ограђују од таквог потеза”. Тим поводом министар без портфеља Драган Ђилас је изјавио да је то „погрешан и појединачан потез једног министра, али не и став Владе Србије”. На томе се и завршило. Министар Илић, као део владе, након тога могао је и оштрије да реагује. Онда је пронађено спасоносно решење, да се реагује а бирачи умире тако што ће се лопта пребацити у туђе двориште. Саветник премијера Коштунице, Александар Симић, изјавио је да је „Црна Гора квази-држава јер не дозвољава улазак у земљу епископу Филарету”. Међутим, на протест упућен од Анке Војводић, амбасадора Црне Горе у Београду, из Немањине 11 је поново поручено да се Влада Србије ограђује и извињава због такве изјаве. Министар одбране Драган Шутановац је

навео да је „таква Симићева изјава штетна за Србију и за њен народ, као и да не преставља став Владе Србије”. У име Владе Србије огласио се и потпредседник Божидар Ђелић, који је због Симићеве изјаве упутио јавно извињење „свим Црногорцима”. Конфузна ситуација је и једнима и другима одговарала а кршење основних људских права и слобода се настављало. Међутим, када је стигло зелено светло из Брисела, огласио се голуб писмоноша Вук Јеремић и саопштио коначну одлуку антихриста.

Можда је управо случај кршења основних људских и верских права и слобода владике Милешевског добар показатељ могућег домета овдашње власти и њене незаинтересованости да заштити своје грађане. Интересантно је да су овог пута изостале осуде заштитника људских оправа из редова невладиних организација. Двоаршинска политика делења грађана на подобне и неподобне их је спречила у томе.

„Велика демократија”

Делегација Српске радикалне странке, на челу са генералним секретаром Александром Вучићем, посетила је владика Филарета осмог дана његовог апсолутног поста. Плави караван је формиран у Пријеполу са око педесет аутомобила, у којима су били народни посланици, представници радикала из Ужичког и Златиборског округа, као и представници медија. Дуга колона аутомобила из којих су се вијориле плаве заставе стигла је до пљеваљског граничног прелаза Ранча између Србије и Црне Горе. Припадници МУП-а Србије су колону пропустили без задржавања и легитимисања, а колони су се прикључили представници радикала из Црне Горе, као и представници Српске листе.

Приближавајући се граничном прелазу Ранча, на ливади поред пута виде се два шатора и бели комби. Поред једног шатора, у коме седи владика милешевски Филарет, паркиран је бели комби у коме владика преспава ноћ, а у другом шатору служи литургију. Стотину метара даље може се уочити и друга слика. Поред пута стоје паркирани ципови интервентне јединице полиције Црне Горе, а у циповима и око њих су до зуба наоружани полицајци.

У апсолутној тишини сви присутни су се упутили према шатору владике Филарета. Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић је поздравио владика, а затим су под шатором отпочели разговор. Видно исцрпљен, владика Филарет није штедео ни себе, ни речи. Пуним срцем, уз сузе у очима, говорио је о голготи на коју је принуђен.

– На братској граници Србије и Црне Горе дешава се ово што се данас дешава, али то се дешава захваљујући „великој

демократији” која је дошла у Србију и Црну Гору. Мени су као епископу милешевске епархије угрожена сва права, верска, национална и људска. У 21. веку ја не могу да идем своје народу у своју епархију да служим, да освешћујем манастире које су Немањићи подигли, Турци порушили, а које је наш честити народ у пљевљанском крају и у Црној Гори подигао. Ја сада као владика не могу да одем да посетим те манастире – истакао је владика Филарет.

Он је навео да је конкретно реч о манастиру Довољиц, задужбини Немањића, где се замонашио Арсеније Чарнојевић и у коме су 180 година лежале мошти Св. Арсенија Сремца, наследника Св. Саве, а одатле су пренете у манастир код Даниловграда, где се и данас налазе. Манастир је преко 200 година био у рушевинама, а председник одбора за обнову манастира је др Славенко Терзић. Сви мештани из Пљеваља, а и шире, помагали су обнову овог манастира са својим владиком Филаретом.

О мукама са којима се сусрео, владика каже:

– Дошла је силна демократија која ме је 8. јула на граници вратила речима – владико, нажалост, не можемо вас пуштати у Црну Гору, стигао је списак из Хашког трибунала да вам је забрањен улазак у Црну Гору. Молио сам и усмено и писмено да ми се достави нека писана информација о забрани, али до дана данашњег те информације нема. Једна група полиције говори да има списак, а друга говори да списак уопште нема. Министар унутрашњих послова Црне Горе Каламперовић изјављује да списак није видио. Мој адвокат Зденко Томановић, који је писао да му се списак пошала, до данас списак није добио јер Каламперовић тврди да он списак нема – наглашава владика.

Због овакве ситуације, владика поставља питање „да ли све ово значи да 35.000 верника треба да се гурне у понор, у провалију, у један безбожнички режим, у један безбожнички дух”. Њему је посебно криво што је ово прва година а да он у Пљевљима није могао да присуствује призиву Светог Духа за почетак школске године са стотину педесеторо деце која су тамо била. Он поставља питање: „Да ли треба стотину педесеторо деце гурнути у неки понор, провалију и секту или их треба сачувати као српско-светосавску честиту децу?”

Бланко оптужбе

Владика Филарета без иједног доказа оптужују да је јатак Радована Караџића и Ратка Младића, а он то одлучно демантује и присутнима поручује:

– Мирне савести пред вама, гледам вас и изјављујем: како среће да јесам. Ја бих био најсрећнији и најпоноснији човек да ме је Бог тога удостојио да иоле ичим помогнем или Караџићу или Младићу. Жао ми је што ме оптужују за оно што нисам урадио. Био бих јако срећан и погледао бих вас мирно у очи, као што вас и сада гледам, и рекао – јесам, урадио сам и помогао сам своју честиту српску браћу. Ја нисам Радио Шабац да испуњавам жеље или вољу било Карле дел Понте, било Каламперовића или ма коме другоме. Схвати-те, ја сам владика Српске цркве све док ми да Бог живота. Каламперовић је од данас до сутра, Ђукановић је од данас до сутра. Ми смо, разуме се, људи, сви су људи од данас до сутра, а владика је и у гробу владика. И када се сахрани један владика, пише да ту почива владика те и те епархије милешевски Филарет. Према томе, срећан бих био да сам учинио неко добро за Караџића и Младића, али ме Бог те части није удостојио.

Са поносом истичем да понекад пошљем помоћ мајци Момчила Крајишника на Пале. Понекада учиним и неку скромну помоћ породици господина и брата мога Војислава Шешеља у Батајници. Нека каже хумани, хришћански Запад је ли грех бити хуманиста, је ли грех бити хришћанин.

Ако је грех, зашто сте имали Мајку Терезу? Зашто су радили ово све под хумом хуманизма? Зашто су имали „милосрдног анђела“, ако је то грех? Понављам да нисам урадио то због чега ме оптужују. Својим захтевом зато молим и молио сам Хашки трибунал и Владу Србије и Владу Црне Горе да ме изведу на суд, да ми суде. Они су мени судили и знају како се то ради у новој демократији, у новој демократској Србији, судили су ми и у Пријеполу за моју економију за обнову Милешеве, судили су ми и у Пљевљима на суду због онога што нисам урадио у манастиру Св. Тројице. Према томе, они врло добро знају како се један владика српске цркве изводи на суд, а нисам једини у српској цркви да сам на суду, има много и епископа и свештеника и калуђера – истиче мирне савети владика Филарет.

Ко прави спискове?

О својој намери да истраје и о списку на коме се налази, владика каже:

– Не буде ли се ово решило, ја сам спреман овде и Светог Никољу дочекати. Имам дрва, овде ћу се обезбедити, и сигурно, уколико ми Бог да снаге, мрднути одавде нећу. Постављам питање, а вас, брате Александре и пријатељи, молим да покренете питање и у Скупштини, а и шире, и вас исто молим, господо новинари – какви се то спискови праве у 21. веку? Спискове су правили Стаљин, Удба, инквизиција, ко то данас тајне спискове прави ја то не знам, нити ико од нас зна на ком смо ми списку, где и ко иза које кривине чека да нам скине главу са рамена. Је ли то та европска демократија из Србије која је 2002. године правила списак?

Ја ћу доказати да је то урадио Свилановић. Имате у „Политици“ из 2002. године, где је изашло ко је све на списку, па је онда био владика Милешевски, владика Василије Војиновић, амерички држављанин који је умро 1997. године. Тада је умро, а 2000. године је дошла „демократија“ у Србију, 2002. године се прави списак и 2002. године мртав владика ставља се на тај списак. После неколико дана, није владика Василије него владика Филарет. Ко то прави спискове? Због чега треба правити спискове? Немојте да окренемо, па и ми да правимо спискове, па ће видети где ће се они наћи. Ми што смо на списку, ми смо познати и позитивни, на себе мислим, а верујем и остали да су. Још једном молим вас као свој свога, покрените ширу акцију о тим тајним списковима, да ми сазнамо ко те спискове прави и колико спискова има јер не знате ни ви ни ја где смо и на којој листи, било на листи жутих, црвених или неких других – поручује владика Филарет.

Подршка из Хага

Владика Филарета је за седам дана посетило 5.000 људи. То му је познато, јер дели мале иконице, а у једном паковању има 100 иконица. Према његовим речима, и на једној и на другој граници полиција уписује народ који долази код њега. Нема села ни града у Црној Гори из кога нису дошли да пруже подршку владици. Владика каже да су му долазили из Херцег Новог, Игала, Никшића, Шавника, Жабљака, Пљеваља, Бијелог Поља, Андријевице, Иванграда, Колашина, Мојковца. Посебну захвалност владика је упутио хоци пљеваљском који му је дао веома снажну и јуначку подршку, али према речима владике, хоца је после „добио по носу“ од оних који нису били задовољни његовом изјавом и више му не дају нити сме да дође у посету владици. Снажна подршка је стигла од Веселина Ђуретића, нашег чувеног академика и историчара Славенка Терзића.

Владика наглашава да је снажна подршка дошла од брата Воје из Хага, уз поруку: „Сви те хашки робијаша поздрављају, владико, не дај се, издржи, ми смо са тобом и ти ћеш издржати“. Подршка владици је стигла и из града Варне у име Српске цркве. Према његовим речима, тамо је Амфилохије, одржава се скуп свих православних цркава.

Ћутање „слепих и глувих“ из Београда и из Црне Горе, владика разуме:

– Сви су ме подржали, благословили и тражили благослов да браним светосавље и православље. Велику подршку сам добио и од грчких митрополита, свештенства из Свете горе, из Аустралије, Канаде, Флориде, Немачке, само је, разуме се, једна група људи остала слијепа, а та група је у Београду и у Црној Гори. У Београду су слијепи и глуви они који су правили спискове, а у Црној Гори нису имали политичкога слуха. У Црној Гори је мрак да не може мрачније бити – каже владика Филарет.

Подршка разуму

Након што је владика завршио са својим излагањем, њему се обратио генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић. Он је изразио захвалност владици на речима добродошлице и изјавио да зна колико је тежак, можда најтежи чин да владика Српске цркве крене у апсолутни пост, односно да започне штрајк глађу. Вучић је навео да је само највећа мука и невоља могла српског владика да натера на тај чин. Он је владици Филарету пренео поздраве председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља и заменика председника Томислава Николића.

– Ми бисмо волели да до краја овог нашег апсолутног поста дође тако што ће ваши захтеви бити испуњени. Ми знамо и када је наш председник штрајковао глађу колико је било код неких људи неразумевања, али он је својом великом упорношћу, својом великом бригом, не за себе него за Србију, успео да истраје. Тако сам сигуран да ћете и ви својом великом бригом за целокупан српски народ и у Србији и у Црној Гори успети да се изборите за своја елементарна права. Ми смо спремни да урадимо све, што бисте ви рекли, поштовани владико, да приведемо познанију права или да помогнемо онима који су на муци како да донесу разумну одлуку, да ту одлуку донесу.

У разговору са владиком, Вучић је поручио властима из Србије да коначно морају да покажу неку врсту пожртвованости за свој народ, а власти из Црне Горе да предузму разуман потез:

– Власти из Србије морају да покажу да им је стало до Српске цркве, морају да прекину да ћуте, а не да пошљају, опростићете ми, поштовани владико, једног министра и да кажу – ми смо завршили свој посао, усликао се са владиком, а да ћуте све време. Ми тражимо од власти у Црној Гори да предузму разуман потез. Нешто што никоме не смета, нешто што, као што сте видели, са великом надом и ишчекивањем траже Срби из читавог Пљевља и Срби из читаве Црне Горе.

Нажалост, у време неразумних власти највише страдају најхрабрији људи. Ретки су они који смеју неразумним људима да се супротставе онако како ви умете. Ви сте зато данас, ваше преосвештенство, пример за свакога од нас и свако од нас не доноси вам само свој лични поздрав, доносимо вам поздраве хиљада људи који су спремни на ваш позив да дођу и да буду са вама овде и на сваком другом месту, али који знају да то није само због владике Филарета, већ да је то због целокупног српског народа, који знају да, тако као што данас ове власти ћуте о вама, исто тако ће ћутати и када нам буду отимали и Косово и Метохију и када нам буду чинили свакојака друга зла – нагласио је Вучић.

Владика Филарет је изразио захвалност Српској радикалној странци и лидерима странке уз коментар да ова посета и подршка за њега лично заиста много значи, а значи и за Српску цркву, значи за читаву српску Црну Гору и за свакога честитог, добронамерног и поштеног човека – владикине су речи.

Неуспех „наранџастих”

Пише: мр Дејан Мирковић

Крајем 2004. године, након трећег круга избора, посредовања Солане и ЕУ, „наранџасти” револуција је у Украјини извојевала велику победу. Наравно, највише заслуга за то су имале САД, тачније, Дик Чејни. Он и његови сарадници су организовали финансијску помоћ за пучисте. Тада се чинило да је Русија у великим проблемима.

Када је и у Киргистану победила „револуција лала” 2005. године, антируска еуфорија је прерасла у хистерију. Западни медији су еуфорично предвиђали успешан поход „наранџастих” на Москву, а америчка администрација је била толико дрска да је организовала и међународни самит „револуционара” у Братислави, и то у време сусрета Путин–Буш, 2005. године. Србију су на том самиту су представљали „првоборци” из Отпора. Скупу су присуствовали и представници грузијске „Кмаре” и украјинске „Поре”. У француском документарном филму који је 2007. године приказан (у ударном термину) на руској државној телевизији РТР, виде се раздрагани и скоро невероватно самоуверени учесници овог самита револуционара. Они су пред камерама обећавали да ће следећа земља у њиховом походу бити Русија. Путину су јавно одбројавани дани. Можемо само да претпоставимо какав су ефекат ове сцене произвеле у огромном руском аудиторијуму, и то у тренутку када је цела руска јавност и политичка елита на страни Србије у козовскомеханичком спору.

„Наши” као одговор на поход „наранџастих”

У Русији је основана организација „Наши”. Западни аналитичари сматрају да су идејни творци ове „контрареволюционарне” организације политиколог Глеб Павловски и Путинов сарадник Владимир Сурков. Интересантна је биографија Суркова. Порекло му је из Чеченије, наводно је близак са војном ГРУ. Међутим, за ове тврдње нема чврстих доказа и западни аналитичари углавном спекулишу. У сваком случају, организација „Наши” (значање речи је исто

као и у српском језику) је убрзо показала своју снагу. На митингу организованом у Москви окупило се око 60.000, углавном младих људи. Касније, представнике организације је у својој резиденцији у Подмосковљу примио и председник Руске федерације, а и државна РТР је дала значајан публицитет том сусрету.

Условно се може рећи да је идеологија организације „Наши” мешавина антиглобализма и руског патриотизма али и Западу одувек несхватљивог и мистичног руског православља (како га оцењује Хенри Кисинџер у својој књизи „Да ли је Америци потребна спољна политика”), јер и представници Руске православне цркве учествују на скуповима и семинарима ове организације. „Наши” су као главне непријатеље означили олигарха Березовског, терористу Басејева (уништен у акцији руског СПЕЦНАЗ-а 2006. године) и екстремисту Лимонова, вероватно због непринципијелног савеза са новом „надом” Запада, Каспоровим.

Међутим, Москва није припремила своју одбрану од „наранџастих” револуционара само на домаћем плану. Предузете су контрамере и на међународном плану.

Украјинско отрежњење

Након промене власти у Кијеву, Руска федерација је престала да финансира украјинску привреду преко ниске цене гаса. Када су украјинске власти након тога почеле да нелегално отимају гас, Москва је првог јануара 2006. године искључила гас Украјини.

На покушај Кијева да заоптри ситуацију око руских база у Украјини, путем спорадичних инцидената испред руских војних објеката у Украјини, стигао је још жешћи одговор Москве. Сергеј Иванов је довео у питање међусобни уговор о границама. То је већ била озбиљна претња, посебно зато што то није уобичајена реторика Кремља. Чак су се и на Западу уздржали од реаговања на ову изјаву, као да су схватили да то није блеф и да руско стрпљење има граница.

У јуну 2006. Социјалистичка партија Мороза је прешла из табора „наранџастих“ у проруску коалицију Јануковича. Проруске снаге од тада имају већину у Ради. Тај догађај је означио политички крах „наранџасте“ револуције. Овакав развој догађаја су олакшале непрестане свађе између председника Виктора Јушченка и премијера Јулије Тимошенко. Као и у Србији, сукоб између председника и премијера је довео до урушавања коалиције и разочарења јавности која је очекивала испуњења предреволуционих обећања о „бољем животу“ и огромној иностраној помоћи.

Револуција је пропала и у економском сектору. Према подацима америчких државних органа, дефицит у спољнотрговинској размени Украјине је порастао са око 75 милиона евра у 2003. години на 4,2 милијарде евра у 2006. години, а спољни дуг је порастао у истом периоду са 11,7 милијарди евра на 31 милијарду евра.

Револуционарски грузијски дефицит

Након победе револуције 2003. године и „демократских“ избора на којима је добио 96,4 одсто гласова, и озваничења партијске заставе за државну, Шакашвили се на патетичној церемонији закleo да ће обновити целовитост Грузије. Али, његово звецкање оружјем и провокације на граници са Абхазијом и Осетијом нису донеле жељени ефекат. Напротив, Сергеј Лавров је изјавио да Руска федерација неће мирно посматрати агресију на Абхазију и Осетију. Такође, након хапшења четворице руских официра, Москва је увела у октобру 2006. санкције Грузији. Обустављен је друмски, железнички и авионски саобраћај, испорука поште али и трансфер новца грузијске дијаспоре. Ово је још више погоршало ионако лошу економску ситуацију, јер је револуција донела Грузији пораст буџетског дефицита са 41 милион евра у 2001. години на 75 милиона евра у 2006. години, и спољног дуга у истом периоду са 386 милиона евра на 1,2 милијарди

евра. Зато није било чудно што је Шакашвили посетио Петровград у јуну 2007. године и што се zaloжио за већу улогу Руске федерације у региону.

Али, и поред евидентног неуспеха револуције, „пензионисани“ амерички официри, као што је Брус Цексон, за кога „Глас Русије“ сматра да је фактички председник Грузије, и даље усмеравају грузијске власти. То је вероватно била и позадина недавног случаја са наводним руским бомбардовањем Грузије. Наравно, убрзо је уследио одговор Русије, и то не марионетама из Тбилисија, већ њиховим налогодавцима на другом крају света. Руски бомбардери ТУ-95 МС су се први пут после 15 година појавили на граници ваздушног простора изнад америчке стратешке базе Гуам.

Проамеричка револуција у Киргистану

Антируска револуција је доживела крах и у Киргистану. Фаворит Вашингтона из 2005. године, Бакајев, убрзо се окренуо ка Руској федерацији. Задржао је руску базу у земљи, а за америчку је изјавио да не види даљи разлог за њеностанак. Захтевао је и да се повећа закупнина за базу. Протерао је и двоје америчких дипломата. Амерички покушај организовања репризе револуције, овај пут против Бакајева, у новембру 2006. завршио се неуспехом. Проамеричка револуција је донела и погоршање економског стања у Киргистану, јер је пад БДП по глави становника износио око 600 евра од 2002. до 2006. године, а спољни дуг је порастао у истом периоду за 600 милиона евра.

Догматска одбрана америчких принципа у Србији

Нажалост, наша земља је поново изузетак, као што је била и деведесетих. Али, овај пут у супротном правцу. Без обзира на раст спољног дуга и спољнотрговинског дефицита и изневерена очекивања од револуције, код нас се догматски брани све што долази из САД. Не вреди ни што су чак и у Киргистану схватили да се свет мења.

Идеолошки неподобни

- Од „сиручњака” Министарства правде Србије, које у поделу власти држи Демократска странка и њен министар Душан Петровић, појекла је иницијатива да се преиспита рад и евентуално забране одређене политичке организације основане на верској или националној основи.
- У наведеној иницијативи Министарства правде се помињу политичке и идеолошке организације означене као ултрадесница

Пише: др Бранко Надовеца

Што се тиче преиспитивања рада неких политичких организација, спомињу се искључиво „ултрадесне”. Оне наводно нарушавају уставни поредак у смислу распривања међунационалне, верске и расне нетрпљивости. Спомињана је организација Национални строј из Новог Сада.

Претпостављамо да поменути министар не би ни знао да одговори шта је то ултрадесница. У Енциклопедији самоуправљања из 1997. године ултрадесница се објашњава следећим речима: „Док радикализам представља усмереност друштвене и политичке акције на корените промене постојећег стања, ултрадесница представља крајњи облик радикализма”. У Вујаклијиној лексикону страних речи и израза за појам „ултра” пише „онај који у ономе што хоће не уме (вођен страху или предрасудама) да буде умерен, због чега обично не постиже ни оно што би можда могао постићи”. У малој „Просветиној” енциклопедији пише за израз „ултра”: „преко мере, претерано, крајње, са оне стране, даље, више, изнад, још...”

Уставни поредак није битан

У наведеној иницијативи Министарства правде се помињу политичке и идеолошке организације означене као ултрадесница. Оне су фактички потенцијални противници постојећег политичког режима а не друштва и државе у целини. Интересантно је да се у иницијативи Министарства правде не помињу противници уставног поретка – одређене политичке организације и удружења попут Сорош фондације,

Фонда за хуманитарно друштво, Хелсиншког одбора и још неких организација које отворено помињу независно Косово и Метохију, које је тобоже изгубио режим Слободана Милошевића, што је директно нарушавање уставног поретка Србије, а о томе нема ни помена у иницијативи Министарства правде Душана Петровића.

Често се у написима поменутих удружења и личности блиских њима образлаже зашто је потребно независно Косово и Метохија и како је, наводно, Србија изгубила историјско право да влада Косовом и Метохијом, како тамо живи 90 посто Албанаца и слично. Против њих, наравно, нису предвиђене никакве законске санкције, напротив, они су стално присутни у медијима.

У програмским начелима неких политичких странака, попут Либерално демократске странке, заговара се независно Косово и Метохија, што је разбијање уставног поретка Србије. Тек што је напустио функцију министра иностраних послова СР Југославије, Горан Свилановић је изјавио да Косово и Метохија треба да буде независно. Факултет политичких наука је организовао трибину на којој је Мајкл Полт одржао предавање о томе како је у интересу Србије да Косово и Метохија буде независно. Може се навести читав низ иступа личности, странака и организација грађанске оријентације о потреби независности Косова и Метохије.

Уместо тога, проблем за актуелну власт су омладинске организације „ултрадесног“ идеолошког опредељења, које немају никакав објективни утицај на политичке процесе у Србији.

Заправо, вероватно иза тога стоји будући напад на најопаснијег и објективно јединог правог противника власти, а то је Српска радикална странка. Већ је раније Ненад Чанак изјављивао да би законски требало забранити Српску радикалну странку, а сада, када је Српска радикална странка постала најјача политичка снага у Србији, да треба постепено ударати на њу и чекати погодну прилику за обрачун са Српском радикалном странком.

После освајања власти од стране ДОС-а од почетка 2001. године, истицана је потреба „денацификације“ Србије; нарочито се у тим изјавама истицао Вук Драшковић, покушавајући да опонаша иницијативу САД-а у погледу акције против немачког народа после 1945. године, а када му је постављено питање шта значи појам „денацификација“ није знао да одговори, као што сада Душан Петровић, министар правде, не би знао да одговори шта значи појам ултрадесница.

Борба против политичких неистомисљеника

Сам Душан Петровић је у телевизијским дуелима са функционерима Српске радикалне странке, Томиславом Николићем и Александром Вучићем, изјављивао да, без обзира што ће радикали добити на изборима за српски парламент највише гласова, неће бити на власти и да никада неће бити власт. Зар то није нарушавање уставног поретка и став за политичку (и не само политичку) одговорност. Уосталом, он није једини функционер ДОС-а који је то изјављивао, то се у медијима може чути и од читавог низа других јавних личности. У свакој другој земљи то би био позив на јавне немире или чак на грађански рат, али радикалима су национални интерес и јавни ред и мир изнад власти.

У српској историји много пута је било забрана рада политичких организација. Династија Обреновић стално је прогањала радикале, мада странку никад није формално забранила. Та ситуација је врло слична данашњој у Србији. Комунистичка партија Југославије је забрањена Обзномом и Законом о заштити државе 1921. године, мада је била трећа по величини партија. На основу истог закона, априла

1940. године забрањена је Српска радикална странка Милана Стојадиновића и октобра исте године Југословенски народни покрет Збор, Димитрија Љотића, када је за то формално искоришћен један инцидент.

Од увођења вишепартијског система у Србији па до 2000. године, тих формалних аката није било, да би од 2001. стално биле помињане такве иницијативе, наводно због раскида са Милошевићевим наслеђем.

Фактички, таква иницијатива се своди на обрачун са идеолошким и политичким противницима а не на заштиту уставног поретка. Такав закон захтева темељну друштвену дебату и иницијативу и ангажман најкомпетентнијих људи из правних и друштвених наука, а не иницијативу правника попут Душана Петровића и његових приучених апаратчица из Министарства правде.

Пандора је кренула против своје деце

- *Да ли се неко из Министарства вера стичућемо бави проблематичном деловањем секти у Србији? Зашто нико из министарства не прима жриве сектног деловања? Које да стеновници земље Србије пријаве аномалије, кривичне прекршаје и кривична дела из наведених чланова Закона о црквама и верским заједницама? Ко треба да да стичућемо тумачење о свештеномонаху, верском великодостојнику стране религије који долази у Србију да шири своје учење? Ко се у Србији бави стичућемо духовног здравља стеновничког?*

Пише: Слађан Мијаљевић

Пандора се окренула против своје деце! Наиме, Закон о црквама и верским заједницама, уместо да штити све становнике Србије, (не)радом они, који би требало да спроводе овај закон, а који би морали да третирају (разрешавају) ову проблематику, не да не бране (штите) угрожене, већ се најсигурније осећају управо они, који се у целом цивилизованом свету третирају као тоталитарни и деструктивни, и као такви, и код нас остављају трагове.

Не само да се осећају најсигурније, већ истим Законом прете управо својим жртвама и свима онима који крајње добронамерно желе да помогну жртвама, и, по угледу на позитивна достигнућа из целог света доведу до решења овог проблема. Наравно, ту су и они који „држе“ поклопац Пандорине кутије; уместо да га затворе под „девет катанаца“, они су га широм отворили и чак, на вапаје жртва сектних организација да им пруже било какву помоћ, одговарају да им не могу помоћи и да Закон није функционалан.

Ми смо током доношења Закона крајње добронамерно, и више него конкретно, конструктивно и стручно, покушавали скупштинској већини да објаснимо величину и озбиљност проблема и да не направе још већи проблем од постојећег, међутим, не можеш ономе који не жели да слуша говорити, и ето до чега су нас довели!

Убиство у Новим Бановцима

Крајем августа Србију је потресла вест о нестанку и страдању једног младића и једног детета, ујака и сестрића. На најмонструознији начин су страдали Лука Трбовић и мали Василије Опачић од руке једног сатанисте, у сатанистичком ритуалу.

Неколико дана после нестанка, мештани сремског села Нови Бановци су почели по Дунаву да проналазе делове тела двоје несрећника. Полицајци који су вршили увиђај били су згранути и затечени оним што су видели. Убрзо им је по-

стало јасно да се не ради о обичном злочину већ да ово монструозно убиство има дубљу и озбиљнију позадину и поруку. Због тога је позван полицијски експерт за рад и деловање сектних организација, главни инспектор градског СУПА Зоран Луковић, који је у даљој истрази, а и по сведочењу извршиоца тог монструозног дела недвосмислено утврдио да се ради о сатанистички инспирисаном обреду са жртвовањем људи.

Кренула је медијска хистерија и Зоран Луковић и аутор овога текста буквално нису знали колико су интервјуа дали и са којом редакцијом и новинарем су разговарали. И док су пси луталице разносили делове тела несрећних жртва, појавили су се опет дежурни „мислиоци и аналитичари“, као и неки медији који су хтели да минимизирају догађај, да га претворе у лов на вештице, да омаловаже тежину злочина, да

Како су неке верске организације, које се у целом цивилизованом свету третирају као тоталитарне и деструктивне, добиле дозволу за рад по овом или оном закону? Закон о црквама и верским заједницама даље прописује: члан 20, ставови 4, 5 и 6: „Министарство доноси решење о одбијању захтева за упис верске организације у Регистар ако су њени циљеви, учење, обреди или деловање супротни Уставу и јавном поретку или ако угрожавају живот, здравље, слободу и права других, права деце, право на лични и породични интегритет и право на имовину”.

омаловаже стручњаке сектологе, како домаће, тако и стране. Невероватно, али је и то у Србији могуће, када убица и призна због чега је нешто урадио и на какав начин, они су ту да му укажу шта је он уствари хтео, наравно по ко зна који пут скрнавeћи жртве и ругајући се болу њихових најближих и свих добронамерних људи. Догађај је и даље у истрази, убица се вештачи, суђење предстоји, а у ваздуху лебди питање: шта је следеће, ко је следећи?

Због показане тенденције да се догађај минимизира, да се стручњаци извргну руглу, да се пажња друштва спусти на нижи ниво – само на сатанисте, удружења грађана Истина и Отачаствени покрет Образ, као и независни стручњак, члан ФЕКРИС-а проф. др Братислав Петровић, покренули су акцију под називом Стоп сектама, тражећи од надлежних поопштраване Кривичног закона, Закона о заштити здравља и озбиљнију примену Закона о црквама и верским заједницама. На конференцији за штампу одржаној 11. септембра 2007. године је на врло високом научном и информативном нивоу приказана проблематика коју стварају организације сектног типа око себе, тако да су многи електронски медији донели одлуку да о овој теми праве емисије веће минутаже, са већим бројем релевантних учесника. Та кампања траје већ више од месец дана. Надамо се да ће одговорница отворити очи и проширити сужену свест; да макар мало ублажимо проливање невинне крви. Наравно, поставља се питање докле ћемо невином крвљу заливати поједине чланове закона, када ће почети да се спроводе. Немуштим изјавама и пилатовским прањем руку сигурно нећемо решити или макар мало сузбити ту, чак и на светском нивоу пандемију!

Долазак шри шри Рави Шанкара

Имали смо тужну привилегију да у посету земљи Србији по ко зна који пут, из светског врха сектних организација, дође велики гуру, шри шри Рави Шанкар. Његова дупла светост припада плејади савремених месија који имају „нову“, а опет 5000 година стару технику, и не само комплетну технику, већ читаво учење које је прерасло у покрет за „спасење“ света. Мир, љубав и техника ослобађања од стреса, упаковани у нови омот, шарени папир, овога пута по дизајну шри шри Рави Шанкара. Омот је нов, али је техника, као што и сам гуру каже, стара. Ради се о „пранајама“, техникама дисања из „крија јоге“, једне од вероисповести синкретистичке религије хиндуизма. Шта је ту ново? Ништа, осим што смо видели сајам неодговорности, малограђанштине, идолопоклонства, сервилности, поданичке и вазалне свести и кретенства. Међутим, и открило се понешто.

У исто време, у посету нам је дошао званични представник индијске државе, министар спољних послова Ананд Шарма. Међутим, његова посета, иако много значајнија, прошла је у апсолутној сенци тамо неког гуруа. Гуруова посета је у медијима најављивана месец дана раније а у томе је предњачио дневни лист „Политика“, обавештавајући нас да ће почетком септембра у Београду бити одржан семинар претежно за новинаре, на последњем спрату гараже у Масариковој улици, међутим, због лошег времена је преселен у „Прогресову“ галерију у Кнез Михајлову улици.

И напакон је дошао он, да нам подели свој „благослов“. У медијима готово хистерича. Готово да нема медија који није направио интервју. Гостовао је и код Мире Адање Полак на РТС-у, на јутарњим програмима се обавештавало куда ће се кретати тог дана, ко ће га примити, и примали су га!

При давању већег броја интервјуа, наравно, изрекао је и већи број неистина. Прво, рекао је да његова организација није секта. Друго, да нема никакве везе са оснивачем Трансценденталне медитације шри Махариши Махеш Јогјем (примећујете да Махариши има само једно шри, очигледно

је ученик Шанкар у неком правцу надвисио учитеља, с обзиром да је двострука светост, а можда и личност). По критеријумима које су успоставили, светски стручњаци различитих профила су његову организацију сврстали у организацију сектног типа, тако да је нисмо ми као такву дефинисали, већ је дефиниција дошла из света. Да нема везе са Махариши Махеш Јогјем, опет није тачно, јер на већем броју сајтова који прате рад шри шри Рави Шанкара, у његовој званичној биографији стоји, „да га је као врло малог његов отац дао на старање лично Махариши Махеш Јогју и да је код њега био до своје седамнаесте године“, тако да је тамо много тога научио, што се може видети по огромној сличности у устројству Трансценденталне медитације и Уметности живљења.

А министар спољних послова Индије Ананд Шарма као да је дошао да се сакрије у Србију, као да су му хашки истражитељи за петама, као да му је за петама сама Карла дел Понте. Његова посета је медијима и овдашњој власти била потпуно незанимљива. Некако су га ипак примили заменик градоначелника Радмила Хрустановић, са којом је и открио спомен-бисту Махатми Гандију и председник државе Борис Тадић и био је на отварању изложбе слика у част Махатме Гандија у Народној банци Србије. У исто време ред оних који су били спремни да приме гуруа био је подужи. Било је предвиђено да га приме: председник Скупштине Србије Оливер Дулић, председници посланичких клубова и заменици министара у Влади Србије, као и неизбежна у оваквим ситуацијама, заменица градоначелника Београда и ко зна ко још, а све ради веће имплементације његовог програма у домаће институције, просто да појогиниш (да полудиш) од неверице. И, наравно, почасто нас је јавним предавањем у До-му синдиката.

Његов долазак изазвао је прилично бурне и опречне реакције. „Какав гуру!?! Прво, нисмо обавештени да нам је уговорен пријем, друго, ми га сигурно нећемо примити (мислeћи на посланички клуб Српске радикалне странке), а осталима нека је Бог на помоћи“, прокоментарисао је Александар Вучић најављен долазак гуруа у парламент. Председник парламента Оливер Дулић је рекао: „Прича се по медијима. Без обзира на то што говоре, верујте, ништа не знам. У овом тренутку не могу ни да претпоставим ко је тачно у питању, нити о чему бисмо разговарали приликом тог сусрета“.

Наравно, министар вера је дао још једну бисер-изјаву: „Србија је отворена земља. Наше министарство није надлежно да одређује ко може ући у земљу, а ко не. Не одлучујемо ми, јер Министарство вера не одобрава странцима визе приликом уласка у нашу земљу. Надамо се да гуру носи поруке љубави и мира и да долази са добрим намерама“. „Апостолски“, нема шта. Министре, шта мислите, да ли сте можда надлежни да дате стручно мишљење о свештеномонаху хиндуистичке религије, који при томе има своју организацију коју светски стручњаци из сектне виктимологије по њеном устројству сврставају у организацију сектног типа, или да питамо министра Бубала, кога су, можда ни кривог ни дужног, медији прозвали шри шри Бубало, само зато што други раде свој посао по принципу „бриго моја, пређи на другога“? Макар да нам „стручно“ помогнете да одговоримо белосветском гуруу, да ми знамо разлику између банане и кактуса (гуруова поука за оне који не прихватају његово учење: „Ја им нудим банану а они вичу кактус, јер су сужене свести и безразложни скептици и чак параноиди...“), да он нама не нуди банану, већ кактус, а да га рекламира као банану. И да нам не требају његове банане, јер нисмо мајмуни, тако да и банане и кактус може да задржи за себе и своје следбенике!

Али, по ко зна који пут, нас нема ко да заштити од белосветских продаваца магле и магије (читај: банане и кактуса).

Као што већ напомену смо, свеприсутни гуру је био при-

сутан и на отварању изложбе фотографија о Махатми Гандију и то не само да би својим присуством увеличао скуп, већ да би одређеном молитвеном радњом отворио манифестацију, уз активно учешће наших министара за образовање Зорана Лончара, и за трговину и услуге Предрага Бубала (можда одатле оно шри шри Бубало), као и гувернера НБС Радована Јелашића.

Наравно, и његово јавно предавање није било баш толико отворено за јавност, јер неколико десетина грађана не баш раздраганих и одушевљених гуруовом посетом, било је спречено од стране полиције да му искажу „добродошлицу”. Полиција их је потиснула чак до Трга републике, док су му се „привилеговани” клањали као „живом богу” у Дому синдиката, о чему говори хиндуистичка иконографија постављена на бини, и на крају отпеване мантре хиндуистичком божанству Шиви, богу свих јогина, истом оном „свемилосрдном анђелу уништења” (милосрдни анђео), под којим смо бомбардовани три месеца, како му се иначе и обраћају у првој књизи шиваизма.

На крају за себе каже да је једно велико дете које не жели да одрасте! Заиста инфантно!

Међутим, открило се понешто. Открило се да се део његовог програма већ (колико дуго, не знамо) спроводи по казнено-поправним установама, са лицима на издржавању казне, као и у неким геронтолошким центрима. Ко то под маском „ослобађања од стреса и смањења насиља” уводи затворенике у јогистичке технике и чини их пријемчивим за хиндуизам? Ко то старије особе по геронтолошким центрима уводи у крија јогу и приводи „богу” Шиви? Ко је то одобриво? Ко то плаћа? Које затвореници и старци служе као заморци?

Докле више?

Министарство вера се не меша у свој посао

Чекали смо Кривични закон, Закон о црквама и верским заједницама, Закон о социјалној заштити, Закон о здравству, законе о образовању и васпитању деце... Неки од нас нису само пасивно чекали, већ смо покушали активно и крајње добронамерно да помогнемо одређеним институцијама које су предлагале законе, да што боље схвате проблематику о којој говоримо више од тридесет година, дајући безброј података и научних радова, како из света, тако и из Србије. Чекали смо и остали смо разочарани, изгледа да смо говорили глумима и слепима.

Када су напакон и тако конфузни закони донешени, ми смо се опет понадали да ће неко напакон искористити и тако мале могућности и кренути да решава макар део проблема које стварају сектне организације, макар да амортизују нове и нове налете белосветских месија, али авај, опет ништа!

Поводом крајње тенденциозног и нетачног, чак хушкачког и терористичког извештаја Стејт департмента о погоршању верских слобода у Србији, министар је изјавио следеће: „Верска организација која нема пријаву или не жели да се упише у регистар, ужива све верске слободе на основу Устава Србије и Међународне конвенције о људским правима и слободама. Оно што је у Извештају етикетирано као „произвољно спровођење закона” јесте практично слобода избора најповољније опције за коју се свака верска организација може одредити”. Долазимо до закључка да Закон о црквама и верским заједницама никог не обавезује да се региструје. Наравно, овај извештај Стејт департмента је објављен крајем прошле године, а сад су га дежурне кварише, осмишљивачи хаоса и нереда, анархисти свих облика скривених под маском дежурних душебрижника, слободних интелектуалаца, квазианалитичара, лажних бораца за заштиту људских права и тако даље, активирали (поново објавили) управо када се, због неколико тешких, чудних и монструозних догађаја узбуркала јавност у Србији.

Долазимо до врло озбиљне конфузије у јавности због тога што једно пише у закону, а тумачи дају сасвим другу слику.

Како је могуће да држава донесе закон о уређењу живота и рада једне велике друштвене области, а да при том они због којих је донет тај закон нису обавезни да га поштују и да га се придржавају, већ је дужна само држава. Ово су више него дупли аршини, ово је незаконско с највиших инстанци.

Шта каже Закон, а то ваљда каже и Устав, јер не може Закон да буде у колизији са Уставом Србије. Члан 20, став 3 каже: „Верска организација пријављена по прописима о удружењима грађана која не поднесе захтев за упис у Регистар, у року од једне године од дана ступања на снагу овог закона, неће се сматрати верском организацијом у смислу овог закона”. Сад се поставља питање: како онда удружења грађана могу да се баве верским радом, ко је надлежан да контролише њихов рад, ко је надлежан да спречи рад којим не могу да се баве удружења грађана?

Затим, како су неке организације уопште добиле дозволу за рад по овом или оном закону? Закон о црквама и верским заједницама даље прописује – члан 20. ставови 4, 5 и 6 стоји: „Министарство доноси решење о одбијању захтева за упис верске организације у Регистар ако су њени циљеви, учење, обреди или деловање супротни Уставу и јавном поретку или ако угрожавају живот, здравље, слободу и права других, права деце, право на лични и породични интегритет и право на имовину”.

При доношењу решења о захтеву за упис у Регистар, Министарство узима у обзир и одлуке Европског суда за људска права, као и управне или судске одлуке у погледу регистрације или деловања одређене верске организације у једној или више држава чланица Европске уније.

Уписом у Регистар верска организација стиче својство правног лица”.

Ако је Закон необавезан, зашто постоји оволико ограничавајућих одредаба у Закону? И опет долазимо до питања: ко то не ради свој посао? Зашто се пуштају у јавност тако конфузне и контрадикторне изјаве? Да ли се неко из Министарства вера стручно бави овом проблематиком? Зашто нико из министарства не прима жртве сектног деловања? Које да становници земље Србије пријаве аномалије, кривичне прекршаје и кривична дела из наведених чланова Закона о црквама и верским заједницама? Ко треба да да стручно тумачење о свештеномонаху, верском великодостојнику стране религије који долази у Србију да шири своје учење? Ко се у Србији бави заштитом духовног здравља становништва?

Докле, Србија?

Како је Двејн Лазар Снеј са Хаваја постао православац и српски радикал

Србија у срцу

- Српски књаз Милош Обреновић склопио трговински уговор са Хавајима, који се чува у музеју овог рајског острва окруженог Пацификом
- Ојседнуи и освојен менишлпшпейом нашег народа, Хавајац се крстио код владике у Калифорнији, научио српски језик и ирисиуишо Српској радикалној странци

Пише: Жана Живаљевић

У нашој Србији, у главном граду Београду недавно смо се срели и упознали са вероватно најнеобичнијим српским радикалом, или барем чланом странке који нам је по домовини најудаљенији. Рођен је и живи на острву које купају воде Тихог океана, рајском и девичанском, које је синоним за светски туризам – на Хавајима.

Најпре је наишао на занимљивости о нама, изучио их, истражио и пронашао архивирани трагове српских стопа у својој отаџбини, а затим пожелео да научи српски и у доброј га мери савладао. Затим се крстио у Калифорнији код владике Српске православне цркве у Америци. Онда је и преко интернета пратио сајтове политичких странака, упознао програм Српске радикалне странке, праведну борбу њеног председника за слободу свога народа и ослобађање хипотеке криваца за крвопролиће и злочине који су се догодили у ратовима вођеним од 1990. до 1999. године на територији некадашње СФРЈ и Косова и Метохије и пожелео да постане члан највеће парламентарне, опозиционе партије у Србији.

Двејн је млад, весело човек. Питали смо га како је заволео Србију, Србе, српски језик, Српску радикалну странку.

„Упознао сам једну Ивану пре једно четири – пет година и покушавао да је намолим да ме научи српски језик. Одговорила ми је да је то тешко изводљиво, да је српски језик те-

жак, јер се потпуно разликује од мог матерњег, али сам ја то почео сам. С огромним потешкоћама, али сам упорно савладавао огромно знање. Онда ми је највише помогла једна девојка која ми је рекла да Срби читају и говоре онако како пише, као Хавајци. И хавајски језик и писмо су на принципима који важе за српски, врло слични. Ја данас не разумем све, али јако добро читам”, каже саговорник „Велике Србије”.

То што се описменио јако му је помогло да се подробније упозна са историјом овог, по његовом мишљењу и осећају неодољивог, вансеријског народа, његовим јединственим обичајима и менталитетом. Двејн то зове „душа српског народа”.

Од самог почетка учења и упознавања сањао је да оде у Србију.

И коначно, почетком године, у недељу после Васкрса, када је на Хаваје дошао владика Српске православне цркве из Калифорније, примио је православну веру. И желео је и могао пре да се крсти у грчкој цркви, која постоји и слави Бога на његовом родном острву, али је он добро знао шта хоће – да изабрану веру прими у српској православној.

Обреновић трговао са Хавајима

Како Двејн види однос западних дипломата и медија према Србији и Србима?

„Једина застава која се вијорила на Белој кући после Првог светског рата била је српска, из поштовања према славном, јуначком народу, савезнику. Шта се то догодило?

О слави народа који толико волим сведоче и далеки Хаваји: у музејској палати Јолани налази се Орден Светога Саве, првог српског светитеља. Чува се и копија уговора из доба Милоша Обреновића о трговачкој сарадњи са нашом земљом. Невероватно је докле је стигао један српски владар.

Зато ми је велика част што сам дошао овде и постао члан највеће народне странке у Србији.

Много је сличности између наших земаља, обичаја, менталитета, социјалног стања. Због сиромаштва у којем живи већина Срба, народ није крив. Србија је у мом срцу и ја се осећам као Србин. Обожавам све везано за кнеза Лазара.

Ракија на сто начина

Где је све био и шта је видео у току боравка у Србији?

За време свог боравка у Србији, Двејн је обишао Храм Светог Саве, ишао под Острог, посетио цркву Лазарицу, светиње на Златибору, поклонио се сенима невиних ђака стрељаних у Шумарицама. Потресло га је кад је на солитерима у Крагујевцу видео исцртане кукасте крстове на фасадама, јер је фашизам оставио највећи траг у срцу Шумадије.

Тешко му је падало да одбије шљивовицу код гостољубивих српских домаћина. Пробао је, чини му се, хиљаду врста ракије.

Србија је његов други дом, биће му јако тешко да је напусти и једва ће дочекати да поново дође. Од специјалитета обожава српски бурек и јогурт.

Људи на крсту

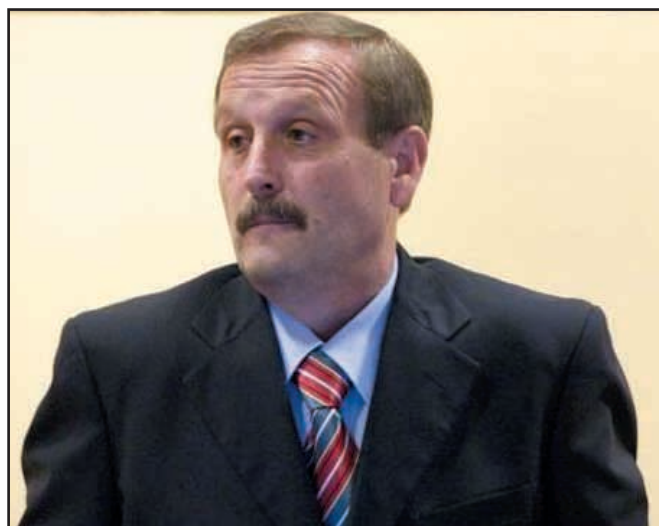
Пише: Мирослав Тохол

На позив „Велике Србије“ да изнесем став поводом пре-суде Хашког трибунала некадашњем председнику Републике Српске Крајине Милану Мартићу најпре сам помислио: има ли живог Србина, да ли ће се такав уопште родити, да пресуду од тридесет и пет година, изречену Мартићу, није и неће доживети као печат на политику сатирања једног дела српског народа над којим је у двадесетом веку почињен усташки геноцид у две фазе, над народом Српске Крајине, на чијем челу је у одсудним тренуцима његове дуге историје стајао Милан Мартић! Шта да кажем а да не поделим опште гнушање и презир према „светској правди“, према судском „писању историје“ чији смо непосредни сведоци? Одлучио сам да, уместо белешке о тренутном утиску, прелистам своје ратне белешнице и ево резултата: заборављена прича о двојици живих српских мученика, Мартићу и Караџићу, које су заувек спојиле историјске недаће у којима су се нашли делови српског народа издељени мањим или већим рекама, далекосежнијим и краткорочним визијама, интересима и политикама. Суочавање са прошлошћу, оном која се темељи не на подметању кривице, већ на голим чињеницама, свакако да ће деловати сурово и болно, али шта је – ту је, једном се истини мора погледати у очи.

Дневничке белешке испод овде наведених датума свакако да су у целој верзији увек опширније, оно што се овде наводи понекад је само успутна опаска у оквиру ширег приказа догађаја. При избору записа у својој ратној архиви руководио сам се једино електронским претраживачем кључне речи „Мартић“. Нека то, за сада, буде скроман допринос бесмртној правди.

Недеља, 4. јун 1995.

Хрватске трупе отпочеле су у зору жесток напад на Динару и Грахово. У Книну заседа Врховни савет одбране. У зони Севернодалматинског корпуса проглашена је општа мобилизација. Мартић је о нападима одмах обавестио Акашија тражећи Галијево реаговање. Јављају да је војска стабилизвала ситуацију и да се неће поновити западнославонски покољ. Усташка команда потврђује напредовање. Најжешћем нападу усташке артиљерије подвргнути су цивилни циљеви у Цетини. И на градско језгро Гламоча пало је три стотине тешких пројектила. Циљ напада је несумњиво пресецање пута Дрвар-Грахово-Книн и опкољавање Книна. У Книну, Дрнишу, Бенковцу и Обровцу обустављена је школска настава. Србијански државни медији не кажу ни реч о новом нападу. Ђуте и о синоћњем хапшењу радикала у Гњилану. Шешел и Николић одмах су осуђени на двадесетак дана затвора. Гњилански митинг полиција је искористила за стварање нереда како би хапшењем онемогућила сазивање београдских демонстрација заказаних за средину месеца. Двојица Шешелевих људи су рањени, двадесет и осам их је уапшено. Разумем да су на пасивизацију јавног мњења у Србији срачунате и изјаве неких београдских политичара да ће штитити Србе у случају јачег страног мешања у Босни. Један грчки лист пише како је наводно Милошевић „упутио драматично упозорење НАТО-у да не напада Србе у Босни

и Херцеговини јер би то натерало Србију да се умеша у рат”. Сличну изјаву дао је, наводно, и Владислав Јовановић, не знам.

Среда, 21. јун 1995.

Билт и Столтенберг разговарају са Шаринићем у Загребу. Неопходно је „устопављање поверења међу зараћеним странама”. А Туђман из Камбере поручује да ће усташе силом интегрисати Крајину, до краја године, ако се проблем не разреши мирним путем. Одбацили су Мартићев предлог за наставак преговора након што повуку усташе са Динаре и из западне Славоније. „Никакво условљавање није прихватљиво” – казао је Шаринић након једносатног разговора с Билтом и Столтенбергом. Поподне господа путују у Београд и сутра ће се срести с Милошевићем. За сада, кажу, не намеравају на Пале. Страшна грешка.

Субота, 29. јул 1995.

Ванредна седница Владе с којом отпочиње режим сталног заседања. Расправа углавном тече о конкретизацији јучерашње одлуке о увођењу ратног стања у зони одговорности Другог крајишког корпуса. Током ноћи одлуку о проглашењу ратног стања донео је и Врховни савет одбране у Книну. Јучерашња окупација Гламоча и Грахова плод је спољне агресије хрватских трупа, коју Американци нескривено подржавају. И у Француској се благонаклоно гледа на најновију хрватску офанзиву. Јутрошњи „Либерасион” закључује како је главни хрватски циљ одсецање Книна, а затим помоћ муслиманском Петом корпусу у Бихаћу. У хрватској офанзиви ангажоване су Прва гардијска бригада из Сплита, Друга гардијска из Дугог Села, Четврта из Сплита, Седма гардијска из Вараждина, Стотину петнаеста пуковнија из Имотског, Стотину шездесет друга сињска пуковнија и делови других јединица Хрватске војске, уз подршку авијације. Југословенска влада, међутим, уопште не реагује, без обзира на обавезе које су преузели у погледу заштите српског народа када су Крајини наметали Венсов план. Венсов план, уосталом, нико више и не помиње. Додуше, састао се у Београду Врховни савет одбране, али шта!

Мартић је упутио писмо Савету безбедности којим обавештава о сукобима у рејону Динаре, о јучерашњем артиљеријском нападу на Стрмицу. Генерал Мркишић протестује код француског генерала Жанвијеа. Акаши се у Загребу са Таућманом захтевајући „максимум уздржаности“. Карацић прослеђује Миловановићу наредбу којом тражи заустављање офанзиве и припреме за контраудар. „Последњи догађаји у Босни и Херцеговини и Хрватској показују сву апсурдност грађанског рата“, казао је Милошевић. Казао је: „у Хрватској“. Председник Србије позива међународну заједницу да „радикализује мировну политику, како би се избегла ескалација сукоба“.

Недеља, 30. јул 1995.

Хрватском офанзивом командују амерички генерали – јављају готово сви француски медији. Стрмица, предграђе Книна, под сталним је ударом усташке артиљерије из окупираног Грахова. Мартић јавно саопштава да је телефоном разговарао с Милошевићем и „добрио уверавања“ да у случају напада на Книн „Србија више не би могла остати равнодушна“.

Субота, 5. август 1995.

У два поподне зао глас о паду Книна и Грачаца; Бенковац и Кистање се још држе – борци и народ у критичној су ситуацији. „Е овај тренутак: ми сједимо а Книн пао – ући ће у моју нову књигу“, каже Р. Бјелогрић. У осећању немоћи остала му је само литература, за компензацију. Где је, у ствари, сада Мартић, ако је Книн потонуо? Бабића су, кажу, видели у Београду. Не може да нас умири вест да се усташе, под притиском из правца Дрвара, повлаче назад према Грахову и Гламочу, тако бар јавља команда наших снага. Петриња се још држи, одолева. Хрватска топовска испалења, јављају агенције, неупоредиво су чешћа од српског узвраћања. Изгледа, веле, тај део фронта тапка у месту. Муслимански радио „припоћава“ да су се снаге Петог корпуса, северно од Плитвица, спојиле са хрватским трупама. Неуверљиво, лажу! Та, јављали су да је „пало“ ово и оно када су подигли офанзиву на Сарајево, а није падало нити беше изгледа да падне. Слаба утеха и то што сирене општу опасност оглашавају у Широком Бријегу, Стоцу, Чапљини, Мостару... Усташка команда навече саопштава да је у току само два дана притиска на Крајину остварено готово осамдесет одсто циљева. Чак и да лажу... Стегло, једва гутам, уста се суше. Стање шока, чудна равнодушност кроз коју с времена на време призивам гранате које су овде већ пале: умрети је најједноставније.

Око седам навече Радован отвара седницу Клуба посланика. Наредио сам Штабу врховне команде да употреби сва расположива средства у одбрани Републике Српске Крајине.

не. Генерал-пуковник Ратко Младић добио је задатак да кординира одбрану две српске државе. Наше опредељење и да се Крајина брани свим средствима и да се не признају резултати хрватске агресије, како на западну Славонију тако ни на Книн. Српска нација, док год постоји, враћаће оно што је отето у хрватској агресији. Хрватска агресија на Крајину диспропорционална је свим нашим напорима и у том смислу СР Југославија је морала аутоматски да реагује. Али њихово држање је срамно поступак, незабележен у српској историји. Ми нећемо упутити званичан апел СР Југославији да стане у одбрану дела народа у Српској Крајини, јер ко се сада не осећа обавезним да помогне Српство, никакав службени апел му не треба слати.

Недеља, 6. август 1995.

Вест да се Мартић убио све нас погађа. Гледам сјај туге, пркоса и јада у Караџићевом оку. Убрзо стиже вест да је Мартић жив, да је изниклао у Дрвару. Караџића обузима радост, готово дечија. На тренутак се губи, не зна шта ради, не може да се контролише. „Успоставите везу!“, заповеда и трчи да се чује с Мартићем не чекајући извештај да је веза успостављена.

Из Уједињених нација стигао је глас да су, уместо млитавог саопштења, Русија, Француска и Британија предлагале оштру осуду офанзиве, али су се испречиле Сједињене Државе и Немачка. Текстом декларације тражи се „тренутна обустава свих војних акција, укључујући у то и репресалије“. Али Таућманов министар М. Гранић је све одбацио. Из Крајине се ваља колона избеглица, дуга двадесетак километара. Сироти Мартић разаслао је циркулар којим „свим Србима и Српкињама“ јавља да се српска војска јуначки бори и успешно одолева усташама, без губитака у својим редовима. Поједина смо, вели, насеља напустили, јер нема начина да одбранимо становништво од неограничене усташке ракетне силе.

Уторак, 8. август 1995.

Јединице српске војске поново држе Двор на Уни. Чињеница је да групе српских формација још пружају отпор на Кордуну, Банији и у Лици; јесу у окружењу, али се још боре. Располажу огромним залихама оружја и муниције. Добри знаци да Крајина још није пала, да нису покопане све наде. Проблем је што цивилном становништву које штите, а реч је о десетинама хиљада људи, треба хитно дотурити храну и остале потрепштине. Убитачна хрватска пропаганда, међутим, иде испред усташких тенкова. Из Београда у Книн јављено је да се народ евакуише, сад нико не зна ко је издао такав налог, а последице су – једна ужасна катастрофа.

Медијски и лажни сведоци

- Редакција „Велике Србије” објављује делове из књиге „Забрањена истина о Сребреници”, аутора Александра Павића, засноване искључиво на страним изворима

Пише: Александар Павић

Следећи извод из књиге „Забрањена истина о Сребреници: приручник заснован искључиво на страним изворима”, бави се квалитетом сведока који је требало да потврде причу по којој су српске војне снаге починиле геноцид у Сребреници. Ради се о две врсте сведока – медијских и оних који су се појавили пред Хашким трибуналом за бившу Југославију.

У временима док је право још увек односило превагу над политиком у западном свету, сам појам „медијских сведока” у неком судском процесу већ би био довољан за дискредитацију тог процеса и његово правно поништавање. Међутим, познато је да то више није случај, поготову када је реч о новој врсти „међународне правде” која се покушава увести преко Хашког трибунала. Ту медији играју веома важну, можда и пресудну улогу, унапред демонизујући оптужене тако да се они, још и пре свог појављивања пред Трибуналом, где тек треба да им се суди (ако дозволимо да се оно што се дешава у Трибуналу може звати „суђењем” онако како се то обично схвата), третирају као „ратни злочинци”, што посао тужилаштва чини неупоредиво лакшим и оправ-

дава чак и најневероватније пресуде, засноване на крајње проблематичним доказима.

Сви који су гледали суђење бившем председнику Милошевићу знају какви су све „сведоци” коришћени против њега, и да много тога сличног очекује и Војислава Шешеља када његово суђење коначно почне.

У овом поглављу се наши западни извори, врхунски професионалци и интелектуалци у својим областима баве, на првом месту, „сведоцима” уз помоћ којих су западни медији створили почетну хистерију у вези догађаја у Сребреници много пре него што су прва суђења и почела, и на основу чијих „сведочанстава” и дан-данас конструишу своју „истину”, и на другом, „крунским сведоком” хашког тужилаштва када је реч о Сребреници, Драженом Ердемовићем.

О „сведоцима”

После свега – и сведочанстава страних посматрача и новинара на терену, и интервјуа с избеглима из Сребренице, и сателитских снимака који заправо ништа не откривају али ипак нису доступни јавности, некакви сведоци су ипак били неопходни и медијима и Трибуналу. Првима ради могућности наставка извештавања у истом тону, другом ради одржавања атмосфере јавног линча неопходне за подупирање врло танких основа за дизање оптужница. Али, какви сведоци?

Да чујемо новинара Би-Би-Сија, Џонатана Рупера:

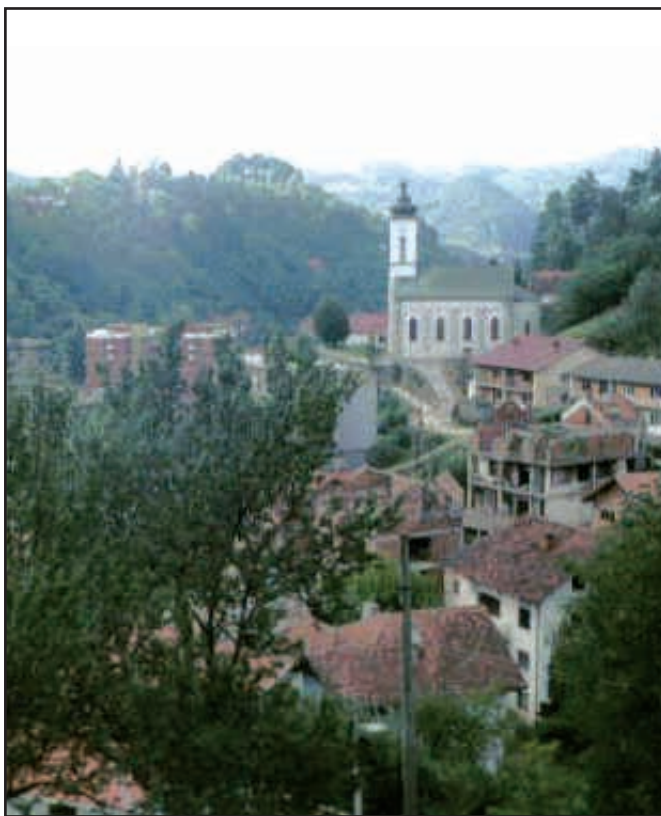
„Докази сведока су исто тако минорни... Главни докази у прилог стрељања на лицу места долазе од шачице људи који тврде да су преживели масовна погубљења тако што су се претварали да су мртви. И то је та ништанна основа за грубе процене о 3.000 плус 5.000 погубљења.”¹⁾

И још:

„Анализа званичних извештаја и медијског извештавања открива да је истих неколико људи, сви тврдећи да су преживели масакре тако што су се правили мртви, представљало извор свих 'доказа'... Мало напора је уложено да би се испитала веродостојност сведока. Њихова сведочења су узета здраво за готово, упркос чињеници да је један од најелоквентнијих, Мевлудин Орић, био рођак Насера Орића, команданта босанске војске у Сребреници.”²⁾

А о квалитету тих „доказа” и „сведочења”, говори анализа холандског антрополога Рене Гремона и историчара Абе де Вриеса, под насловом „Деконструкција једне трауме”, за амстердамски „De grin amsterdamer” од 13. марта 1996. године. Прво да видимо шта преносе о самом Орићу:

„Мевлудин Орић је отишао у Хрватску као добровољац у јануару 1992, где је прошао кроз војну обуку. На крају се прикључио злогласној хрватској добровољачкој бригади 'Краљ Томислав' у Херцеговини, где је учествовао у освајању касарне у Чапљини (која је касније претворена у логор за Србе). После кратког одмора у Хрватској, Орић је заједно са још неким добровољцима прешао Саву да се бори против 'четника' (израз за српске војнике који користе муслимани и Хрвати, намењен као увреда - прим. у оригиналу) у

Орашју. Управо су у овој области, Посавини, почињена прва масовна убиства, још пре него што је рат и почео. Жртве нису били ни Хрвати ни муслимани, већ Срби. „³⁾

Дакле, осим сведочанства о лабилности „сведока“ које је Хашки трибунал користио, овде имамо још једно драгоцено признање: да су прва масовна убиства у Босни и Херцеговини, још пре почетка рата, почињена са територије суседне Хрватске, а да су жртве били Срби. Реч је била о стравичном злочину над цивилима у Сијековцу, 27. марта 1992. године, у којем су, по другим сведочењима, учествовале и регуларне јединице хрватске војске. Но овде није реч о доказу да је Хрватска починила агресију, иако јесте по дефиницијама које та држава сама прихвата када јој то иде у прилог. Овде је реч о веродостојности сведока које су прихватили западни медији. С тим у вези, Холанђани настављају:

„Орићев лични историјат већ даје довољно повода за сумњу, али недоследности у исказима Смаила Хоџића и Хурема Шуљића су исто тако очигледне”.

Смаил Хоџић: кошаркашки стадион постаје фудбалски стадион, па онда школа

„Хоџићева прича број 1: Хоџић је прво рекао да је био сведок српских заседа на путу за Зворник. Он је био заробљен и пребачен на 'кошаркашки стадион близу Братунца' а затим одведен на стратиште, 'велику пољану недалеко од шуме,' како је пренео Александри Штиглмајер у Di Vohe (Alexandra Stiglmayer, Die Woche) од 28. јула.

Хоџићева прича број 2: Убрзо после тога, Хоџић је Роју Гатмену (у „Таргесцајтунгу” од 11. августа) (Roy Gutman, Die Tageszeitung) испричао да је држан на 'фудбалском стадиону близу Нове Касабе,' одакле су он и други пребачени на стрељање, 'вероватно у град под именом Грбавце’.

Хоџићева прича број 3: У трећој верзији, испричаној 4. октобра Аиди Черкез из „Асошијетед преса”, Хоџић је сада навео да је прошао кроз исто искуство као и Орић, Шуљић и Авдић. Сада је био одведен у 'школу у Крижевцима', а стрељања су се сада десила недалеко од Каракаја.“⁴⁾

И то је само један од „сведока”. Други нису ништа поузданији.

Хурем Суљић: убиство у школи се претвара у пребијања у робној кући

Према Суљићу, убиства су извршена и у овој школи. Он је говорио за емисију Би-Би-Сија 'Њузнајт' (Newsnight) 16. фебруара ове године. Снимци неидентификоване 'школе у близини Каракаја' уистину приказују рупе од метака, једну на плафону и једну у тоалету. Међутим, у детаљној репортажи о Суљићу у „Вашингтон посту” од 6. новембра 1995, нема ни речи о погубљењима у школи, већ се помињу пребијања у робној кући близу Братунца, локације у чијој близини је Суљић наводно држан као заробљеник.

Српска жена: школа постаје спортски комплекс

Женина прича бр. 1: Братунац је локација још једне школе где су масакри наводно почињени, према Роберту Блоку у (лондонском) „Индепенденту” (Robert Block, The Independent) из јула 1995. Цитирају се наводи једне жене која наводно живи у Србији и која је недавно посетила свог зета, војника у Армији босанских Срба. 'Он и његови пријатељи су веома отворени о томе шта се тамо десило,' каже она. 'Они убијају муслиманске војнике. Рекли су да су само јуче (значи: понедељак, 17. јули) убили хиљаду и шесто, и процењују да су укупно убили њих око четири хиљаде. Рекли су да им се веома журило, тако да су већину стрељали.'

Женина прича бр. 2: Неколико дана касније, Блокова колегиница Луиз Бренсон из „Сандеј тајмса” (Louise Branson,

The Sunday Times) усмерила је пажњу на ту исту српску жену. Њен муж, опет припадник Армије босанских Срба, помиње масовна стрељања са више од три хиљаде мртвих. Али не у школи, већ у спортском комплексу. „⁵⁾

Овде се ваља подсетити да је Дик Схунурд из холандског Института за ратну документацију изјавио почетком 2005. године да његови тимови нису успели да разговарају ни с једним живим сведоком стрељања. Очигледно да су медији усвојили нешто нижи „стандард” дефиниције „сведока” него што је био случај с холандском државном истраживачком институцијом.

Да видимо сада какви су стандарди Трибунала на истом пољу. Послушајмо Рупера о једном таквом „сведоку” Хашког тужилаштва, који је био на крају приморан да призна да је лажно сведочио:

„За време суђења, један српски официр, Момир Николић, тврдио је да је надгледао масакр више од хиљаду босанских муслимана у једном складишту у Кравици, али је под унакрним испитивањем браниоца, Мајкла Карнаваса (Michael Carnavas) признао да не само да није дао наредбу, већ да није чак био ни присутан...

'Хтели сте да ограничите своју затворску казну на 20 година, то је био део аранжмана, зар не? Услуга за услугу?'

„Нисам говорио истину када сам то рекао”, признао је Николић. 'Лагао сам.'“⁶⁾

А, затим, о узданици и звезди Трибунала, човеку чије је сведочење широм отворило врата хашким играма без граница, човеку који је „признао” да је „учествовао у убиству око 1.200 муслимана из Сребренице”, притом наводно лично убијајући „између 10 и 100”:

„Кључни Трибуналов сведок за подршку тврдњи да су вође босанских Срба наредиле погубљења у Сребреници био је Дражен Ердемовић, вођа једне плаћеничке групе која је ухапшена у Србији 1996. године, пошто је повређен у пијаној пуцњави у коју је био умешан још један члан његове групе. Из безброј разлога било би тешко наћи мање поузданог сведока од Ердемовића, етничког Хрвата из Тузле, који тврди да се у више наврата борио за Армију Босне и Херцеговине и снаге босанских Хрвата, ХВО.

Ердемовић тврди да је његова осмочлана група примила наредбу да погуби муслимане на војном газдинству Брањево код Пилице од стране једног потпуковника, али тај официр никада није именован. Ердемовић каже да су припадници његове групе примили 12 килограма злата, али није могао да се сети од кога. Пошто му је врло стало да искористи његово сведочење али не и да га изложи унакрсном испитивању, Трибунал је 27. јуна закључио да Ердемовићево ментално стање није дозвољавало да му се суди.⁷⁾

Међутим, ментална поремећеност једног осведоченог масовног убице може бити и топла препорука за статус кључног сведока, бар кад је Хашки трибунал у питању:

„Али на основу нагодбе са Тужилаштвом, Ердемовићу је дозвољено да учествује у лакрдијашким саслушањима по tzv. правилу 61 која су организована касније те године против вођа босанских Срба Караџића и Младића, у једној процедури медијског суђења које је допуштало изношење непогрђених сведочења без могућности унакрсног испитивања. Правне стручњаке је ова процедура разбеснела. Би-Би-Си је то назвао 'циркусом', али је главни судија Касезе изјавио: 'Ослањам се на притисак јавног мњења' да би оправдао оптужнице подигнуте против српских вођа.⁸⁾

Доскора се „притисак јавног мњења” ради правдања неке оптужнице називао једним другим именом: „медијски линч”. Међутим, у оваквом „циркусу”, осведочени масовни убица, наводно најкрвавији учесник „геноцида”, не само да не пролази кроз унакрсно испитивање, него још бива и награђен:

„Ердемовић, који је, попут Николића, признао страшне злочине, осуђен је на врло лаку казну од пет година и није

чак био дужан да је у целости издржи, због 'значајне сарадње која је пружена Канцеларији тужиоца.' Изгледа да нико у Тужилаштву није хтео да пита зашто би српска команда, када је већ намеравала да изврши прека погубљења, поверила такву мисију једном ментално нестабилном босанском Хрвату, који се претходно борио за муслиманске снаге и хрватски ХВО.⁹⁾

А његови саучесници добијају нови посао:

„Касније су стигли извештаји да су Ердемовићеви бивши партнери у злочину служили као плаћеници у Конгу за рачун француске обавештајне службе.¹⁰⁾

Уистину, да је неким чудом команда Војске Републике Српске стварно одабрала Ердемовића за извршиоца таквог једног чина, у нормалном суду би њени припадници скоро извесно били ослобођени одговорности – из разлога њихове умне поремећености. Шта рећи више, осим да је трагање за истином оваквим одабиром „сведока” још више отежано, и да се сенка сумње на овај начин унапред спустила на све друге сведоке и сведочанства које ће Хашко тужилаштво представити. По речима професора Едварда Хермана (Edward Herman) са елитног америчког Универзитета у Пенсилванији:

„Ови и други докази које су пружили сведоци представљали су озбиљну злоупотребу нагодбеног процеса, у којем сведоци могу да добију блаже пресуде ако довољно сарађују са тужилаштвом.”¹¹⁾

Напомене:

- 1) Jonathan Rooper, „The Numbers Game” („Игра бројки”), Сребреничка истраживачка група, <http://www.srebrenica-report.com/numbers.htm>.
- 2) Исто.
- 3) René Grémaux, Abe de Vries, „Deconstructie van een trauma”, De Groene Amsterdammer, Амстердам, 13. март 1996. Оригинал постављен на http://www.groene.nl/1996/11/rg_sreb.html, енглески превод са коментарима на <http://emperors-clothes.com/articles/jared/falsely.htm>.
- 4) Исто.
- 5) Исто.
- 6) Rooper, „The Numbers Game”.

- 7) Исто.
- 8) Исто.
- 9) Исто.
- 10) Исто.
- 11) Edward S. Herman, „The Politics of the Srebrenica Massacre”, у склопу ширег извештаја: Findings of the Srebrenica Research Group into the allegations of events and the background leading up to them, in Srebrenica, Bosnia & Herzegovina, in 1995. (Налази Сребреничке истраживачке групе у вези наводних догађаја и догађаја који су им је претходили, у Сребреници, Босни и Херцеговини током 1995), 11. јули 2005.<http://www.srebrenica-report.com/politics.htm>.

Злочини из интереса

Ратна „Лукавства“

- *Битно је било инсценирањем инцидент који ће изазвати реакцију јавности, посебно великих сила и ОУН. Поред властитих жртва у доброј мери за ову сврху погодни су били и страни држављани, поготово новинари и представници хуманитарних институција. Велики циљеви тражили су велике спектакле и велике одјеке у јавности*

Пише: Миливоје Иванишевић

Да би привукли пажњу светске јавности, огорчили своје борце и народ, изазвали бес против Срба и сажаљење према властитој судбини где год је то могуће, а пре свега испословали међународно признање и подршку ОУН, понајвише Савета безбедности, Европске уније и НАТО-а, руководства сецесионистичких република бивше СФРЈ прибегавала су најразноврснијим медијским спектаклима и обманам. При том нису изостајале ни различите оружане диверзије, па чак и масовна убиства припадника властитог становништва. Битно је било инсценирати инцидент који ће да изазове реакцију јавности, посебно, као што рекосмо, великих сила и ОУН. Поред властитих жртва, у доброј мери за ову сврху погодни су били и страни држављани, поготово новинари и представници хуманитарних институција. Велики циљеви тражили су велике спектакле и велике одјеке у јавности.

Да би изазвали оружану интервенцију УНПРОФОР-а и поготово снага НАТО-а против Срба, муслимани су током грађанског рата у више наврата прибегавали убиствима својих грађана и трагичним спектаклима попут оних изазваних самогранатирањем у улици Васе Мискина (27. маја 1992), Меркале 1 (4. фебруара 1994) и Меркале 2 (28. августа 1995) или спаљивањем Градске библиотеке (25-27. августа 1992), и слично.

Међутим, када је реч о пуцању на властите сународнике и суграђане у пропагандне сврхе, једино ради привлачења медијске и међународне пажње, морамо истаћи да то није специјалитет који су у нашим просторима измислили или први употребили Алија Изетбеговић и њему потчињени политички функционери и команданти. Тај сценарио су, не само да би привукли пажњу светских медија, већ и да посеју страх и мржњу код властитог становништва према Србима и ЈНА, односно „Србо-армији“ први употребили и користили Словенци. По градовима Словеније пуштане су гласине да снајперисти из станова у којима живе Срби, или породице војних лица, пуцају по улицама и убијају пролазнике. Словеначки Гебелс, успешан аутор несувислих обмана и неистина у то време био је министар у влади СР Словеније, а и данас на сличним пословима високи функционер Европске заједнице Јелко Качин. Скоро да није било дана без његових наступа, које су здушно преносили словеначки електронски и штампани медији. Из њих је киптела мржња према Србима и свему што је имало макар додирне тачке са Србијом или српском нацијом.

Председник Хрватске Фрањо Туђман је кренуо словеначким искусством, али и отишао корак даље. Скривене хрватске паравојне банде, у дослуху са својим руководством, у више наврата су ноћу у Загребу пуцале насумице на пролазнике, а преко средстава масмедија су слате вести да се у За-

гребу концентрисао велики број српских снајпериста. Тако је загребачки дневник „Нови вијесник“ још 22. јуна 1990. године објавио следећу, више него паничну вест: „У Загребу већ има десетак особа рањених хицима снајпера. Сви су рањени, углавном, у доње дијелове тијела, најчешће у ноге, али и у доњи дио трбуха. Досада је у Загребу регистрирано око 550 пријава о појави снајпериста, а обиљежено је и стотинак зграда, из којих су снајперисти пуцали...“ Наравно, то су биле зграде у којима су становали и Срби или породице припадника ЈНА. У јесен наредне године, 7. октобар 1991. активирано је више експлозивних направа у старом историјском средишту Загреба, Горњем граду и том приликом „погођен“ је „авионском бомбом“ и Бански двор, седиште председника Републике Фрање Туђмана. Жртва ни у граду ни у Банском двору није било, али су ТВ слике и панична саопштења обиграли свет. То је требало да буде крунски доказ о агресији ЈНА и СФРЈ на Хрватску. И у овом случају једини кривци, организатори и носиоци агресије, гранатирања и бомбардовања, били су Срби.

Данас нису тајне многе активности и акције које су лажно приписиване Србима, нашој држави и војсци. Скоро све се зна о поменутих снајперистима у Загребу, или експлозијама на Маркалама у Сарајеву, разарању старог моста у Мостару, педесет хиљада наводно силованих муслиманки, „концентрационим логорима“ у Приједору и широм Републике Српске, измишљеном помору муслиманских цивила у Церској, Жепи, Горажду, Бихаћу, Сребреници...

Овом приликом изнећемо само неколико таквих, широј јавности мање познатих случајева.

У Босни и Херцеговини то је узело маха још почетком рата и трајало готово до Дејтона. Мотиви су увек били исти. Само су се мењали време и места.

Дан уочи стицања независности БиХ, да би осујетило евентуално колебање држава од којих је то зависило, 5. априла 1992. у Сарајеву је руководство СДА, предвођено Алијом Изетбеговићем, наредило да се пуца у масу и растера окупљени народ који је клицао јединству и очувању Југославије испред зграде републичке скупштине. По сваку цену морао се зауставити и долазак рудара из Зенице, који су са транспарентима „Не дамо Југославију” најавили пут у Сарајево. О тим збивањима је, истина знатно касније, за „Слободну Босну” говорио Зоран Чегар, тада први заменик команданта познатог Одред специјалне полиције из Сарајева. Потом је пронађен и емитован видео снимак на коме је приказано како муслимански криминалац Јука Празина пуца у масу људи скривен иза неког аутомобила.

Истовремено, поред жеље да спрече ширење манифестација за очување Југославије, наредбодавци из СДА су покушали да се физички обрачунају са руководством Српске демократске странке, која се свесрдно залагала такође за Југославију. Тако су, под оптужбом да на масу пуцају српски снајперисти те странке из хотела „Холидеј ин”, разуларену масу, предвођену наоружаним криминалцима и припадницима муслиманског дела МУП-а, усмерили на хотел који су потом окупирали, демолирали, похватили многе људе, цивиле и све похватане прогласили српским терористима. Наредног дана је БиХ проглашена за самосталну независну државу, што никада у својој дугој историји није била. Терористичка акција вођа СДА против грађана Сарајева је успела.

Седамнаестог јула 1992. године, приликом посете Дагласа Херда, британског министра иностраних послова, испала је минобацка мина на зграду Председништва Босне и Херцеговине. Завређује пажњу опис тог догађаја који је дао тада командант УНПРОФОР-а у БиХ, канадски генерал Луис Мекензи. Он у својој књизи каже: „Приликом доласка господина Херда, пред зградом Председништва налазило се по петнаестак припадника територијалне одбране, као нека врста почасне гарде, са обе стране улазних врата. Чим је Даглас Херд ушао на главни улаз, група са десне стране прикључила се групи са леве стране, да би, затим, сви заједно отишли на западну страну зграде и стали у заклон. Тридесет секунди касније минобацка граната погодила је право испред зграде на другу страну улице седам недужних цивила било је убијено или рањено”. (Л. Мекензи, стр. 94) То лажно гранатирање седишта председника Председништва БиХ морало је да остави утисак на британског министра иностраних послова, али је коштало живота седам недужних грађана Сарајева.

Дана 13. августа 1992. године убијен је, али не случајно, амерички новинар Дејвид Каплан. Злочин је извршен у време када је у посету Сарајеву долазио председник владе СРЈ Милан Панић. И ову поклоничку посету, која је била супротна интересима српског народа, муслимани су компромитовали убиством недужног америчког новинара. Убиство је извршила униформисана женска особа, пре рата познати спортисти стрелац (претпоставља се да је то била Слободанка Шакоћић из познате специјалне елитне терористичке јединице „Шеве”, која је све време рата, по налогу муслиманског руководства, снајперисала по Сарајеву).

Седмог септембра 1992. оборен је италијански транспортни авион Г-222. Истрага је утврдила да су то учинили муслимани са две ракете. „Вашингтон пост” је 10. септембра исте године објавио да је реч о све већем броју муслиманских акција „...намењених ремећењу мира и изазивању спољне интервенције”.

То је потврђено три дана касније, 8. септембра 1992. године када је из муслиманске заседе нападнут велики конвој хуманитарне помоћи коју су ОУН послале Сарајеву.

Исти сценарио је примењиван паралелно и у Хрватској. Већ смо навели неколико предратних случајева инсценираних у Загребу. Пажњу завређује и следећа ратна прича коју је објавио 7. марта 1999. године хрватски недељник „Глобус” с потписом новинара Ивице Ђикића под насловом „Шибенска балада о лагању и убијању”, где поред осталог пише:

„У овом тренутку не постоји ни најмања сумња да се у суботу, 6. вељаче 1993. године, у Шибенику одиграо један сулуди ратни играок: према новинском сведочењу бившег заповедника шибенске војне полиције Марија Баришића, тог дана је, а био је то дан уочи хрватских парламентарних избора, Хрватска војска инсценирала напад српске артиљерије на град под Шубичевцем. Баришићева сторија каже да су у фингирању напада судјеловала двојица војних полицајаца – међу њима и он особно, те двојица пиротехничара, а цијели је тај играок имао и неизбежну логистичку подршку Хрватске телевизије, која је снимила фингирани напад и послала га овдашњој јавности изручила у својој уобичајеној пропагандистичкој форми.

Истог дана у 22,30 у просторијама шибенске војне полиције, Баришић је срочио службену забиљешку у којој стоји да је заповијед о извођењу лажног топничког напада издао начелник стожера 113. бригаде Хрватске војске Давор Скугор, а исту су наредбу око 14 сати потврдили пуковник Михаел Будимир, тадашњи заповедник 72. бојне Војне полиције, и пуковник Твртко Пашалић, бивши начелник шибенског центра Сигурносно-информативне службе (СИС), која дјелује као једна од тајних служби Министарства обране. Наредба је извршена око 15 сати, а прије тога је, пише Баришић, с екипом Хрватске телевизије, коју је водила новинарка Силвана Менђушић, цијела ствар прецизно договорена, камере су постављене на фиксирана постоља и све је било спремно за још једну манипулацију у обавештајно-новинској режији”.

Један од иницијатора ове акције, Давор Скугор, изјавио је „Глобусу”: „Једну толико бенигну акцију ограниченог тактичког значаја, као што је лажна узбуна, дигнути на такву разину да читава Хрватска само о томе бруји. Нема града у Хрватској гдје се није служило тактичким варкама које су, на крају, саставни дио стратешког планирања. То је само једна од низа лукавштина којима смо се послужили у рату”. Поводом овог догађаја огласио се и Антон Тус, тада главни војни саветник председника Фрање Туђмана. Он је јавно у новинама изјавио да је наредба о лажном нападу дошла из Загреба и да ту акцију није смислио никакав локални заповедник.

Готово да је немогуће ослободити се асоцијације на сарајевске Меркале један и два.

Вероватно је од врховништва хрватске државе, а не од неких локалних бојовника, потекла идеја о самогранатирању Дубровника, посебно старог језгра града који се, као споменик културе од изузетног значаја, већ налазио под заштитом УНЕСКО-а. Разлози за ћутање су судски процеси које је Хрватска покренула и још се воде пред Хашким трибуналом против официра бивше ЈНА. Обнародовање те истине би пореметило све што је до сада речено о агресији Југославије на Хрватску и разарању Дубровника. О томе се још не пише у Хрватској, али одавно се о томе говори и постоје усмене изјаве које ће, кад дође време, учесници тих збивања, можда као учесници још једног ратног лукавства ХОС-а, изнети у јавност.

На крају остаје само дилема шта је од овога што смо навели чин ратног лукавства, шта медијска манипулација, а шта ратни злочин над властитим држављанима.

У Купресу, у десетом кантону Федерације БиХ, власт рехабилитује усташе Усташама подигли два споменика, а порушили све споменике њиховим жртвама

Величање усташтва

- Након припадника Француске Црне легије из 1942. године, споменик на Купрешком пољу добили и њихови наследници из 1942. године, злогласни „Жути мрави“ из Вуковара. Споменик-костурница партизанима и усташким жртвама срушена, а костурнице нестале
- Подизање споменика војницима из Хрватске у Купресу, који је Анте Павелић прогласио за град-херој НДХ, не би било необично да Хрватска и званичници хрватског народа у Босни и Херцеговини енергично не негирају да су регуларне јединице Хрватске војске учествовале у ратним операцијама у суседној држави. Посебно у последње време, након све учесталијих захтева из Републике Српске да влада у Сарајеву против Хрватске поднесе тужбу Међународном суду правде за агресију и геноцид, као што је то учинила против Србије

Пише: Душан Марић

На Купрешком пољу, у десетом кантону хрватско-муслиманске федерације, подигнут је споменик припадницима регуларне Хрватске војске који су учествовали у агресији на Босну и Херцеговину. Споменик, који се налази поред магистралног пута Сарајево-Сплит, на месту где се 10. априла 1992. године, на годишњицу проглашења НДХ, одиграла једна од највећих битака последњег рата у БиХ, поставила је општина Купрес, у којој се сва власт налази у рукама Хрвата.

Битка је завршена потпуним сломом хрватске војске, која је изгубила најмање 300 војника и неколико тенкова.

На спомени-плочи која је постављена на споменик уклесана су имена 15 припадника 109. вуковарске бригаде Хрватске војске који су тог дана погинули у сукобу са ЈНА, док на гранитном камену, који по облику и величини подсећа на средњовековне стећке, пише да је то споменик захвалности „бранитељима Купреса и Вуковара“.

Подизање споменика војницима из Хрватске у Купресу, који је Анте Павелић прогласио за град-херој НДХ, не би било необично да Хрватска и званичници хрватског народа у Босни и Херцеговини енергично не негирају да су регуларне јединице Хрватске војске уопште учествовале у ратним операцијама у суседној држави. Посебно у последње време, након све учесталијих захтева из Републике Српске да влада у Сарајеву против Хрватске поднесе тужбу Међународном суду правде за агресију и геноцид, као што је то учинила против Србије.

Осим тога, погинули војници из Вуковара припадали су „Жутим мравима“, по злу чувеној формацији у саставу Вуковарске бригаде, која је починила тешке злочине над српским становништвом. Осим држављана Хрватске, међу „Жутим мравима“ који су учествовали у нападу на српска села на Купрешкој висоравни налазило се и више десетина плаћеника из Енглеске, Аргентине, Украјине, Немачке, Грузије, Пољске, Марока...

Јединицом је командовао извесни Филиповић, који је командом издавао на енглеском језику, а њени припадници носили су црне усташке униформе.

Остаје да се види да ли ће општина Купрес споменик захвалности подићи и десетинама погинулих припадника 106.

осјечке бригаде, Студенстке бојне из Загреба и Првог горског здруга, које су, са укупно 6.000 бојовника, такође учествовале у агресији на Купрешку висораван.

Првог дана агресије на Купрешку висораван, 2. априла, Хрвати су извршили потпуно етничко чишћење села Доњи

По налогу из Загреба – споменик оскрнављен

Само пет дана након свечаног откривања, споменик на Купрешком пољу је оскрнављен. Бакар који је споменик покривен је разваљен, а плоча са именима погинулих припадника ХВ однесена.

Међу самим Хрватима у Купресу преовладава уверење да је плоча скинута по налогу из Загреба, пошто је она представљала непобитан доказ о агресији Хрватске на Босну и Херцеговину.

Боље да лече наркомане

– У Купресу је регистровано више од 40 наркомана. Уместо за њихово лечење, ови из општине су новац потрошили за подизање споменика усташама које су 1992. године дошле да нас приморају да се кољемо са нашим комшијама Србима – огорчен је један од купреских Хрвата. – Ти из Вуковара и њима слични су нам 1992. године у Купрес донели мржњу. – Откако се рат завршио, уместо мржње доносе дрогу. Кад не могу убијати Србе, да бар убијају нашу децу. Наравно, ово вам кажем у поверењу. Ако објавите моје име, можда ће и мени требати споменик.

Малован, тако што су све његово становништво отерали у логоре. Међу њима 58 жена, од којих је 13 имало више од 80 година (пет их је било непокретно!) и девет мушкараца који су имали више од 70 година. Укупно, у логоре у Западној Херцеговини и Хрватској одведено је преко 150 купреских Срба. Деветнаест њих је убијено (Хрвати још увек крију посмртне остатке њих шеснаест), а остали су из заробљеништва враћени буквално поломљени од батина.

У Вилиним кућама код Купреса, 6. априла, хрватски војници убили су деветорицу Срба мештана које су држали затворене у подруму куће Марка Виле.

У Ботуну, 10. априла, убијено је четворо Срба, од којих је двоје спаљено.

У самом Купресу убијено је 28 Срба. Сlike њихових маскрираних тела обишле су свет, мада је Европска телевизијска асоцијација одбила да их емитује, уз образложење да су претешке за гледање.

Ствар са спомеником „Жутим мравима” постаје још озбиљнија кад се има у виду да у Купресу постоји још један споменик усташама. Пре три године, недалеко од центра тог градића подигнут је споменик „бранитељима Купреса из 1942. године”, што ће рећи усташама. Јер, те 1942. године ову крајишку варошицу нападали су партизани, углавном припадници пролетерских јединица из Црне Горе и Србије, а браниле су је локалне усташе, ојачане деловима злогласне Црне легије, под командом још злогласнијих усташких кољача Јуре Францетића и Рафаела Бобана.

Пре него што је Купрес ослобођен, усташе су на зверски начин, углавном клањем, бацањем у јаме и спаљивањем живих људи у кућама ликвидирале преко 1.100 српских цивила.

Срби клани и спаљивани

Само на Илиндан 1941. године на Боровој Глави „бранитељи Купреса”, маљевима и ножевима, без испалееног метка, уморили су 213 Срба, својих комшија, углавном из Горњег Вуковског.

Два дана раније, на ливадама у Благају похватили су 44 косца и бацили их у јаму на Раичевој коси. Браћи Јовану и Сими Марићу комшије Хрвати су тог дана у јаму убадили по три сина – Станка (34), Луку (28) и Милорада (18), односно Станка (40), Владимира (25) и Павла (18). Заједно са шесторицом Марића у јаму су бачена и три сина њиховог првог комшије Пере Кнежевића – Рајко (34), Лазо (23) и Мирко (21).

Само у једном дану, на једној ломачи, у Беговом Селу, 1942. године, живо је спаљено 90 српских цивила, међу њима 42 члана породице Спремо. Спремо Милошу изгорело је седморо малолетне деце. Најмлађа Даница није имала ни годину дана. Укупно тридесет убијених Спрема било је млађе од 16, а 21 млађе од 7 година. Седморо су била одојчад млађа од годину дана, која су изгорела у колевкама.

Бази у Купресу сада историју уче и са споменика захвалности који је подигнут њиховим убицама.

Шездесету годишњицу победе над фашизмом, пре две године, општинске власти у Купресу обележиле су потпуним уништавањем спомен-костурнице припадницима партизанског покрета и жртвама усташког терора, која се налазила у парку, у центру тог градића.

Споменик који се налазио изнад костурнице, висок 15 метара, срушен је, а бетон и мермерне плоче постављене у знак сећања на више од 1.000 жртва искоришћени су као обичан шут, за насипање локалних путева.

Одлуком купреских власти, посмртни остаци који су се налазили у костурници извађени су и пребачени на непознату локацију. Мањи део костију (процењује се да су у питању остаци десетак особа) пронађен је у двадесет и пет километара удаљеном Вуковску, убачен у гробницу народног хероја и првоборца из тог села Недељка Манојловића, кости 24 партизана купреске власти су са „хрватске земље” протерале у Републику Српску, док судбина већине костију није позната.

На ледини између Купреса и Беговог Села, на којој су усташе за време рата ликвидирале на десетине црногорских пролетера и крајишких партизана, приводе се крају радови на изградњи огромне цркве, у склопу које ће се налазити и школа за образовање будућих римокатоличких свештеника.

Ма колико била недолична, изградња цркве на том месту злочина над хришћанском браћом представља велики помак у односу на стање пре последњег рата. Тада се на месту погибије и некадашње гробнице црногорских пролетера, крајишких партизана, али и многих српских цивила налазио јавни WC.

Ватикански „екуменизам” према „јеретицима” и „шизматичима” (2)

Понижење осталих хришћанских цркава

Пише: др Никола Жутић

Унијаћење Срба у Вараждинском генералату и Банској Крајини (Банији) поново се распламсало после угушења Ракоцијевог устанка 1711. године, и то од тренутка кад је на марчанску епископску столицу доведен епископ Рафаило Марковић, „који је преко 15 година прогонио православно свештенство, калуђере и народ, кршећи све моралне норме, вршећи општу саблазан, пљачкајући вернике, глобећи их и деморалишући их”. Раније су загребачки бискупи све чинили како би изазвали расцеп између марчанских епископа и народа, па је тако искориштена и неуспела „завера” Зринских и Франкопана против цара Леополда I да, због наведених веза с њима, као непоуздан буде оптужен и марчански српски епископ Гаврило Мијакић, који је 1670. збачен с положаја и одведен у вечито сузањство, а на његово место у Марчу од тада су довођени епископи верни унији и загребачким бискупима, будући да су и долазили из њиховог језуитског сјеменишта. Загребачки бискуп Стефан Селишевић јавио је 29. августа 1700. Конгрегацији концила да су многи Срби, који живе на територији загребачке бискупије, примили римокатоличку веру.

Таква настојања епископа блиских загребачком каптолу доводила су до отпора калуђера и Срба крајишника, па је 1672. године дошло до побуне која је угушена употребом војне силе. Нова побуна калуђера и Срба избила је 1715. године, када је и упућена представка цару у којој су народни прваци изјавили да неће трпети унијатске епископе нити ће примати калуђере које они рукоположе. Крајишкој депутацији, која је била у Бечу, пренет је царев став да поред унијатског владике не може бити ни говора о православном епископу у Марчи. Народне побуне су се често понављале све до тренутка када је, 1734. године, постављен православно епископ Симеон Филиповић. Међутим, у манастиру су и даље служили унијатски калуђери. Ускоро је папа опет поставио унијатског епископа Силвестра Ивановића, што је изазвало нове побуне свештенства и Крајишника који су тражили Марчу за свог православног епископа, па је Ивановић морао да бежи у Загреб. Ипак је 1738. године у Бечу донета одлука да се Марча одузме од православних и преда властима загребачког бискупа. Таква одлука је разбеснела народ, који је 1739. године запалио манастир. Академик Славко Гавриловић истиче, поводом тог догађаја, да су пред царском комисијом и Крајишници католичке вере изјавили да Марча треба да припадне православцима, а не унијатима.

Под утицајем римокатоличке хијерархије, током 1753. године, у Илирској дворској депутацији у Бечу израђен је посебан елаборат о спровођењу уније, према коме је српском свештенству требало забранити да спречава прелазак својих верника на унију. Спровођење такве политике у Вараждинском генералату поверено је генералу Бенвенуту Петацију, који је од Срба тражио да као свог епископа признају унијатског свештеника Гаврила Палковића. Пошто су Срби такве захтеве одбили, Петаци је са војском ушао у

Марчу и предао је унијатима. При том је Србима саопштио декрет царице Марије Терезије у ком је забрањено губитком главе сваком ко се успротиви предаји Марче унијатима. Петаци је више српских цркава затворио, а свештенике злостављао и протеривао. Кад је уз то 1754. дошло до великог ограничавања крајишких права, увођењем новог уређења Крајине, као и до насилног инсталирања епископа Палковића у Марчу, народно огорчење је превршило меру, па је почетком 1755. дошло до Северинске буне. Пошто је ова крајишка буна угушена, бечки двор је српске војне и црквене старешине приморао да се и формално заувек одрекну манастира Марче. Они су то учинили, али под условом да унијати буду протерани из народа, коме треба осигурати миран опстанак у његовој старој православној вери, а што се тиче Марче, нека је царица преда римокатолицима, а никако унијатима. Овај последњи услов био је прихваћен, па је манастир Марча, уместо унијатима, предат католичком монашком реду пијариста. Тиме је, како истиче С. Гавриловић, завршена борба за Марчу, дуга век и по, као борба Срба за слободу вере и цркве, а преко тога и за национални опстанак у Војној крајини.

Одстрањивањем унијата из Марче није сасвим отклоњен њихов притисак на православне Србе. Наиме, 1777. године у непосредној близини Генералата, у Крижевцима, отворена је унијатска епископија на челу са Василијем Божичковићем. Током времена она је поунијатила део Срба око Крижеваца. Та унијатска епископија добила је 1777. године феудални посед чак у Срему (Шидско властелинство), иако у њему није било ниједног унијата. Римокатоличка хијерархија и њој одана царица Марија Терезија, очекивали су да ће тиме угрозити срце Православне цркве, сремску архидијезу, али унијатско језгро, које је упућено из Крижеваца у Шид, није успело да ту створи духовно стадо покатоличеном Срба, па епископу није преостало друго него да 1803. године на своје властелинство доведе раније поунијаћене Русине из Бачке. Током XIX и XX века унијатска Крижевачка епископија у потпуности је преузела јурисдикцију над унијатима целокупног Балкана.

Идентична настојања, али овога пута Римске цркве и Млетака (Венеције), дешавала су се на подручју Далмације и Боке. Конгрегација за пропаганду вере онемогућавала је, преко својих прозелитских емисара, опстанак православних Срба у далматинском залеђу. Сплитски надбискуп Стефан Козми у септембру 1685. наглашава значај освајања турске територије због превођења у римокатоличку веру оних који исповедају православље. Освајањем Книна, око 3.000 православних Срба постали су поданици Венеције. Надбискуп Козми је сматрао да би они лако прихватили римокатоличку веру да није њихових свештеника. Међутим, очекивао је да ће и сам њихов долазак на млетачку територију значити „велики корак ка обраћању њиховом у крило римокатоличке цркве”. Надбискуп Козми је препоручивао да се крајње обазриво, с „мудрошћу бискупа”, изводи „обраћање” православних Срба у римокатолицизам.

У јулу 1688. задарски надбискуп Еванђелиста Парцаги тражи од Конгрегације за пропаганду вере да се пошаљу мисионари који ће обучавати у римокатоличкој вери око 10.000 нових досељеника на територији задарске надбискупије. Надбискуп задарски Виктор редовно је достављао Конгрегацији исцрпне информације о православним Србима. У извештају од 9. августа 1692. Виктор говори о бројности пристиглих Срба у задарску околину: „Божанска доброта, која је овој несрећној провинцији пружила спас, доделила је ипак мени да завршим обилажење које сам скоро пре три године започео и да према наредбама Ваших Узоритости (челника Конгрегације - Н. Ж.), достојних највећег поштовања, известим о броју Грка избеглица у мојој бискупији. Пошто сам најсавесније испитао, нашао сам да достижу број од око 600 лица, највећим делом сами по себи стварно шизматични, али... преко својих калуђера, којих је све више, спречавају многе да се сједине с Римском црквом.”

Надбискуп Виктор је настојао да спречи „шизматике” да подижу своје „погане” богомоље. Он извештава да је пронашао само две цркве, и то једну у граду Задру и другу у једном селу, док су трећу, у Земунику, „на брзину хтели подићи”. Ту цркву у Земунику је, уз помоћ „врховног господара” Долфина, настојао по сваку цену срушити. Надбискуп Виктор се надао да ће ускоро видети „сав овај свет (српски) у крилу Свете цркве”. Највише су му сметали калуђери „који су подржавали шизму”. У римским црквама „се веровало” да ти исти људи слушају мисе римских свештеника и чак дозвољавају својим дечацима да од католичких пароха уче прве основе „свете римске вере”. О начину тог културно-верског превођења „шизматика” на римску веру, надбискуп Виктор саопштава: „Нисам пропустио да брижљиво препоручим да их љубазно приме и лепо поступају са њима, и да их уче на најпријатнији начин, мада ће ми сурова клима и слаба писме-

ност овог илирског (српског-Н. Ж.) свештенства створити тешкоће успешном завршетку”.

У циљу првог хришћанског образовања овог српског „припростог света”, надбискуп Виктор је подстакао генералног викара да на то „нарјече” преведе катехизис који је препоручио „Свети концил” у Тренту као најбољи за поучавање пароха (жупника). Књига писана „шизматичким” (српским) језиком била је у то време (крајем XVII века) завршена и прегледана од задарског инквизитора. Може се поставити питање из каквог катехизиса су учили Хрвати ако је поменути катехизис преведен на српски језик (којим, колико знамо, говоре и Хрвати) тек крајем XVII века. Које су то књиге из којих су Хрвати примали науку о вери од VII до XVIII века? Очито је да Хрвата није ни било на подручју далматинског залеђа и да су они временом стварани на том подручју од поунијаћених и покатоличених Срба.

Макарски бискуп Никола Бјанковић провео је пуних 20 година као мисионар у Херцеговини и 12 година управљао макарском и скрадинском бискупијом. У мају 1707. писао је да је за то време „превео многе шизматике и крстио многе турске породице”. С друге стране, бискуп Бјанковић је изражавао незадовољство због тога што се 1720. године из Царина, Попова и Црне Горе доселило око хиљаду православних Срба на територију макарске бискупије.

Вићентије (Вицко) Змајевић (1670-1745), опат опатије у Перасту, именован је 1701. године барским арцибискупом и администратором будванске бискупије. Тада истовремено постаје примас Србије и апостолски визитатор за Србију, Албанију и Бугарску. Задарски надбискуп постаје 1713, али и даље задржава мисионарску функцију апостолског визитатора за „турски Балкан”. Змајевићевом заслугом населило се у раздобљу од 1726. до 1733. у непосредној близини Задра, преко 500 арбанашких избеглица из Крајине код Скадарског језера, основавши касније село Арбанаси. Савремени католички (хрватски) писци у бившој Југославији нпр. редактор Југословенског лексикографског завода др Круно Крстић, у Змајевићу су видели напредног „поборника славенског јединства и пропагатора римске концепције о унији цркава”, „заштитника глагољице” итд.

Међутим, Змајевић је био проводник и инспиратор тадашње политике Ватикана на Балкану и, као отпадник од Српства, велики противник Срба и „шизматичког” православља. Осећање верске припадности најдјачало је код њега традицију о његовом српском пореклу. Сазнање да припада народу који је, према његовом тумачењу, „остао у заблуди шизме и јереси”, с временом је за њега постало велико оптерећење. Патећи због тога што сви Срби не исповедају римокатоличку веру, он их је називао најпогрднијим именима. Запањујућа је била његова мржња према народу из ког је потицао.

Руска штампа о књизи мр Дејана Мирковића „Запад или Русија” (2)

Глобализација балканских граница

Књига мр Дејана Мирковића „Запад или Русија” изазвала је велику пажњу руске јавности. Приказ ове књиге нашао се за врло кратко време на страницама два угледна руска листа. Високотиражне дневне московске новине „Совјетскаја Русија” (према највећем живом руском историчару, академику Роју Медведеву, аутору књиге „Путин – повратак Русије”, „Совјетскаја Русија” спада у пет најутицајнијих новина у Русији данас), 24. марта 2007. године објавиле су текст угледног економског сарадника руске Државне думе Александра Полетаева, под називом „Глобализација балканских граница”. Централно место у тексту заузима управо књига мр Мирковића о „за српско друштво принципијелном питању – с ким и којим путем ићи даље у XXI веку”. Због великог интересовања тамошњих читалаца у јуну ове године исти текст објављен је и у познатом руском часопису „Руски дом”. У наставку објављујемо текст у целини.

Подсетимо младе читаоце на то што се десило на територији Србије 1999. године када је 19 најмоћнијих држава, на челу са САД, и бројем становника од 600 милиона, почело војна дејства против мале Србије (11 милиона становника), која је била ослабљена економским санкцијама и унутрашњим конфликтима.

Шпански пилот Адолфо Луис Мартин де ла Хоц, који је учествовао у бомбардовању Југославије, по свом повратку 1999. у Шпанију испричао је да је НАТО користио стратегију „спаљене земље”. Авиони су свесно бомбардовали мирне градове, гађали цивилне циљеве најновијим оружјем, отровним гасом, муницијом која је садржавала уранијум, користили касетне бомбе.

Агресија НАТО-а је нанела народима Југославије огромне еколошке и социјално-економске губитке. Настрадале су и суседне подунавске државе. По неким подацима из тајног извештаја НАТО-а, који су процурели у западну штампу, постојала је ситуација када је агресор, увидевши да не може да нанесе удар Југословенској војсци и одбрани СРЈ, почео непрекидна луда бомбардовања цивилних циљева, рушећи све пред собом и убијајући људе, жене и децу.

„Мете су биле храна, вода, електроенергетски системи, производња свега што је неопходно за живот, лекови, медицинска помоћ”, навела је после Сара Флундерс, директор Међународног центра дејства, координатора антиратног покрета у САД.

Пожари на срушеним нафтним објектима Југославије постали су извори еколошке опасности за цео балкански регион. Већ дан после агресије, грчки специјалисти су пронашли диоксин и делове осиромашеног урана у атмосфери суседних држава. Воде Дунава су на великом растојању биле покривене нафтним мрљама дебљине неколико милиметара. То су били резултати дејства савремених „цивилизатора” и неделовања тих који су се некад звали пријатељима српског народа и Југославије.

Прошле године државе које су нанеле катастрофални губитак Србији биле су покровитељи изласка Црне Горе из братског јужнословенског савеза. При том, оне су обећава-

ле да ће Црна Гора бити брзо примљена у ЕУ. Сада оне настављају притисак на Републику Србију по питању Косова, трудећи се да по сваку цену отцепе стару српску земљу од историјске домовине. И раде то на исти, циничан начин, користећи се војним и економским притиском.

„Русија неће да подржи одлуку о будућем статусу Косова која не буде одговарајућа и за Србе и за Албанце” – ово је изјавио Владимир Путин на конференцији за безбедност у Минхену у фебруару ове године. „Нећемо да играмо улогу Бога, решавајући њихове личне проблеме”, изјавио је руски председник. Истог мишљења је и један од представника такозваног „тврдог европског језгра”, канцелар Ангела Меркел. „Ситуација је таква да треба да будемо свесни тога да Србија и Косово желе да се развију у европском правцу. Ово и јесте перспектива, планови за будућност ових земаља”, рекла је она и подвукла да „европска перспектива мора да постоји за цео западни Балкан”.

Интересантно је то да многе земље-учеснице агресије и самозвани „гутори” Србије, имају своје националне проблеме. Шпанија, Велика Британија, Белгија, Француска, Канада, САД имају своје нерешене националне конфликте који трују живот њиховим држављанима. Ниво оштрине ових конфликта у овим земљама је различит, али нико из владе ових држава не зове неког са стране да буде саветник или судија. Свака држава има право да сама решава своје проблеме. Питања националног разумевања не решавају се једноставно у било којој земљи. Светски познати руски јавни радник и филозоф И.А. Иљин је писао: „У ствари, припадност грађанина било којој држави се не одређује његовом слободном ’оптацијом’, него законима саме државе и одлуком власти која користи ове законе. Узмимо било који најслободнији и демократски устав и одмах ћемо се уверити да је принцип ’добровољног самододавања’ и ’отвореног самоодузимања’ непризнат у њему.

Сваком од нас дају или одузимају држављанство у складу са законима државе и нигде једнострано воља не може да реши ово питање.

Набите барем једну државу која би пружиала сваком могућност да само уз захтев једне стране постане њен држављанин или одбије своје држављанство. Или такву државу која би дала својим држављанима право да се по међусобном уговору ’отцепе’ од ње и да се прикључе другој држави, или право да организују на својој територији нове државе или ’државице’.

Историји су познати случајеви једностраног одбијања држављанства, али то ствара бесправни статус 'избеглице' или 'емигранта'. Историји су позната једнострана отцепљења градова, општина и целих земаља (на пример, Ирска), али се ови поступци врше ван права и уз нарушавање закона. Ова дејства су ванправна, нарушавања, побуне – у ствари револуционарна дејства која могу да доведу и до смирења и до грађанских ратова. Али право једностраног изласка из држављанства и право на одвајање нису призната нигде, о њима не зна ниједан демократски устав". Мени се учинило да је ово било пророчански написано о Косову од руског публицисте, још 1948. године

И такозваној слободи самоопредељења ту нема места. Самоопределити се, наравно, могуће је, али у оквирима државних граница и у складу са законом државе у којој живите. Тако је било увек, али током последњих година око ових питања су се створиле политичке и војно-економске иновације, изазване уједињујућим процесима на европском пространству. Ради се о наднационалној заједници, ЕУ, њеном утицају на развој међународне ситуације на нашем континенту и покушајима да реши унутрашњи проблем независних држава силом, на циничан начин.

Додајмо томе да такозвани „општеевропски дом” није чак ни правно лице. За сада у њему још нема општег устава. Устава нема, али већ има „парламент” и суд. Суд који чак није обичан суд, него Трибунал у Хагу – за непокорне политичке лидере.

Интересантна врста законитости и доследности у грађењу новог „бескласног” друштва.

Али вратимо се ситуацији одсуства устава за „европски дом”. Покушаји да се одрже референдуми за устав у неким државама-чланицама ЕУ су се завршили неуспешно. У Великој Британији, Француској, Холандији општенационални референдуми нису успели, што је довело до тешке концептуалне и системске кризе такозване ЕУ. Као резултат тога, само 16 од 27 држава ЕУ су ратификовале документ. Неки лидери држава ЕУ понудили су да узму „тајм-аут” и обуставе било какво одлучивање у вези са европским уставом до 2008. године.

Одсуство заједничког законског статуса у ЕУ се компензује великим бројем комитета, комисија и других наднационалних бирократских органа који су узели на себе неоспориво право да решавају било које проблеме користећи концептуалан стил „глобализације”: било то питање транзита гаса из Русије на Запад или правни статус било којих националних мањина у сувереним државама. Нећу да кријем да у случају Србије говорим о Албанцима на Косову; то је такозвани „уврежени народ”, по мишљењу добро плаћених „наднационалних хуманиста”. Улогу таквих судија-хуманиста у овом случају су играли Савет НАТО-а и специјални изасланик генералног секретара ОУН Марти Ахтисари.

План специјалног изасланика ОУН за независност Косова, недавно представљени у Бечу, већ је успео да подели западне земље. Министри спољних послова западних земаља и САД су детаљно проучавали план у току пословног сусрета НАТО-а у Бриселу. Ниједан од учесника није изразио посебно одушевљење том, доста компликованом, комбинацијом коју је понудио Марти Ахтисари. „Ово је реална основа за дискусију о будућем статусу Косова”, изјавио је Филип Дуст-Блази, министар спољних послова. „Али ми морамо јако пажљиво да пратимо политичку и изборну ситуацију у Србији, где су на изборима победили националисти”.

Опрезна Француска захтева да се европски партнери убеду да ће „културни и религиозни” статус српске мањине на Косову бити загарантован. „Неопходно је отворено да изјавимо да ће српска мањина бити заштићена” – захтева француски министар и саветује својим партнерима да сачекају док у Београду не буде формирана демократска влада како би „прецизно размотрили” овај текст са обема странама.

Како је писало у западној штампи (на пример, у француском листу „Ле Фигаро”), скривени неспоразуми међу „уједињеним” Европљанима сведоче о кључној улози Русије која има право вета у овом питању... Ову могућност руководство наше земље мора да искористи.

На једној од конференција у САНУ било је речено: „Србија је ушла у XX век, развијајући се европским путем, с демократским системом, у економском и културном напретку, с политичким и војним победама, али завршила је XX век у националној депресији... с политичким и војним поразима. На почетку XX века ми смо били народ од наде, на крају века постали смо народ који је изгубио мир, народ избеглица. На почетку века имали смо државу која је имала снагу и савезнике да уједини цео српски народ и југословенске народе; на крају века остали смо без државе и без иједног савезника, а светске државе неправедно су нас кажњавале блокадом и међународним санкцијама. НАТО је своју чудовишну снагу први пут употребио против српског народа у Босни, а последње године века 78 дана бомбардовао Србију. У првој половини века свет се дивео српској жудњи за слободом, српском јунаштву и достојанству; на крају века свет нас је назвао војним злочинцима. На почетку века ослободили смо Косово и Метохију, а на крају века – изгубили Косово и Метохију. Европа и цео цивилизовани свет су поштовали српски народ у првој половини XX века. Сада он, у складу са жељом Америке и ЕУ, седи на црној клупи хашког судилишта. Њему суде за агресију против народа којег је он ослободио у току два светска рата, а на ово ослобођење одговорили су њему геноцидом”.

Дејан Мирковић, чија је књига јако актуелна, на основу великог чињеничног материјала (економска статистика, социолошки подаци) закључио је да је циљ глобализатора да не допусте економско и политичко јачање Србије. Једномерно прозападно оријентисање може да доведе до губитка државности, националног идентитета, губитка самосталне културе и традиционалних основа живота српског народа. Али као прагматичан аналитичар, аутор књиге „Запад или Русија” мисли да је најбоља геополитичка одлука за његову земљу – многосмерна економска сарадња. У Европи не треба рушити трговинске везе с Немачком и Француском, а на Истоку има огромно руско тржиште с уникатним преференцијама које су потврђене у Уговору о слободној трговини. Штافيше, Русија је природан савезник Србије у чврсто конструисаном савременом свету.

Велико место у књизи је посвећено моралним вредностима савременог Запада (Европа и САД), утицају масовне културе („поткултуре” – израз аутора) на друштвену свест становништва ових земаља, својерврсним нормама пословног обртања у најразвијенијим земљама. Ради се о томе да су жудња за парама која је доведена до нивоа животињског инстинкта, и економска активност – различите ствари. Разумевање разлика у овој области доводи интелигентне Русе и Србе до закључка да ми немамо исти пут с глобализаторима.

Великохрватска окупација југословенског Јадрана (6)

Аустријски дио Јадрана постаје југословенски

• Србија 1918. сјашава поражене аустроугарске покрајине

Пише: др Никола Жутић

После извршеног југословенског уједињења 1918. у југословенским римокатоличким покрајинама брзо се почело заборављати на све хрватске и словеначке државне и политичке муке послједице распада Аустро-Угарске монархије. Наиме, у вријеме уједињења водства хрватских политичких странака и Римокатоличка црква у потпуности су потиснули размишљања о успостављању било какве „Велике Хрватске“. У том тренутку политички и државни положај поражене Аустроугарске и њених југоисточних покрајина био је крајње неповољан. „Држава“ аустријских Словенаца, Хрвата и Срба појавила се крајем октобра 1918. као творевина уличног народног немира, која је настала као посљедица кидана „свих веза“ са Аустро-Угарском монархијом. Та држава није била међународно признати државно-правни субјект.

Као посљедица наведеног, над српским, словеначким и хрватским територијама бивше Аустро-Угарске монархије надила се италијанска опасност, која је била оптимална због статуса побједника који је имала ова Апенинска држава. Црна Гора и „Војводина“ (Банат, Бачка и Барања) са Сријемом већ су биле уједињене са Србијом (крајем новембра 1918), док су из Босне и Херцеговине стизали захтјеви да се и њени представници поведу за њиховим примјером. Грађанство и народ Истре и Далмације са отоцима, у којима су доминирали Срби римокатоличке (који су у све већој мјери прихваћали хрватство) и православне вјере, били су највише угрожени од италијанског империјализма, па су из „политичко-психолошких“ и безбједносних разлога притискали да се уједињење што прије изврши. Захтјеви за било каквом федеративном формом, аутономним статусима и другим условима губили су се у условима драматичне опасности и појачаних апела представника угроженог српско-православног и римокатоличког (хрватског) народа да се предуприједи италијанско освајање.

Врло неповољно су дјеловале и одредбе потписаног уговора о примирју од 3. новембра 1918. године, на темељу којих је Италија, у име савезничких и удружених сила, заузела и оружаном силом запосјела знатне дијелове територија на источној обали Јадрана, као гаранције за територијално разграничење на мировној конференцији.

Народна револуционарна влада Далмације протествовала је 7. новембра 1918. код италијанског министарства иностраних послова због окупације Далмације од стране италијанске флоте. Та окупација је била тако динамична и драматична, да је далматинска влада „ради журне обране државног интегритета и суверености“ послала 7. новембра 1918. године министарству Краљевине Србије слиједећи телеграм: „Од неколико дана ратне лађе Италије пристају уз наше обале и искрцавајући чете (у) Задру и разним отоцима,

вршећи разна окупациона дјела у Задру, присвајајући себи права територијалног суверенитета; запосједнуше уреде, прометна средства... Услијед наведених дјела заповједника талијанске флоте би повријеђен интегритет и суверенитет наше државе и права Краљевине Србије и Црне Горе“.

У име далматинске владе, др Јосип Смодлака и Иво Крстел послали су 16. новембра 1918. године Народном вијећу Словенаца, Хрвата и Срба у Загреб свој „приједлог демократске владе Далмације у погледу привременог јединственог уређења Државе Срба, Хрвата и Словенаца“: „Приопћујемо вам приједлог за привремено јединствено уређење Државе Срба, Хрвата и Словенаца са позивом да га усвојите и са своје стране, ако је могуће, одмах брзојавно препоручите на прихват Народном вијећу Словенаца, Хрвата и Срба у Загребу. Уваживши да највиши народни интереси захтијевају брз и одлучан корак у правцу уједињења са братским осјећајима... Животни интереси нашег народа захтијевају, особито ради обране против Италије и ради обезбјеђења поретка у земљи, да се безодвлачно проведе уједињење Србије, Црне Горе и цијелог осталог етнографског територија у једну државу која ће се сада звати Држава Срба, Хрвата и Словенаца, дотично, да се образује заједничка влада, заједнички парламент и регентство за читав наш народни териториј“). Хрватски либерали Јосип Смодлака и Иван Крстел предложили су један типичан државни модел једноставне унитарне и централистичке државе.

Због италијанског надзирања у Далмацији је расло расположење за што хитнијим уједињењем са Србијом и Црном Гором. Панична настојања далматинске владе за уједињењем огледала су се у представи коју је упутила Народном вијећу СХС у Загреб 20. новембра 1918. године. Од Народне вијећа ултимативно се тражило да се уједињење са Србијом изврши за пет дана. У противном, далматинска влада је претила да ће самостално прогласити уједињење Далмације са Србијом.

Такође и Хрватско-Српска коалиција и Старчевићева странка права (формација Миле Старчевића – „Миличић“), заједно са клерикалном Корошчевом Словенском људском странком, панично су захтјевали да се што прије изврши уједињење са Србијом и Црном Гором. Децембарски чин уједињења из 1918. за њих је био императив опстанка, дјело које се морало провести због очувања словеначких и српско-православних и римокатоличких територија бивше Аустроугарске.

Свједок и учесник у тим догађајима, Анте Павелић-старији, говорио је о запаженој улози представника Старчевићеве странке права („Миличића“) у Народном Вијећу Словенаца, Хрвата и Срба који су, између осталог, и препрели југославенско уједињење са Србијом и Црном Гором. Он је чак и негирао пресудну улогу „Србина-пречанина“ Светозара Прибићевића (Хрватско-српска коалиција) у тим догађајима. Анте Павелић-старији одрицао је Прибићевићу и ауторство над „Адресом“ о уједињењу Народог вијећа Словенаца, Хрвата и Срба, која је прочитана пред краљем Александром 1. децембра 1918. године: „Још само да разјасним питање Адресе Народог вијећа, за коју поново тврди г. Прибићевић да ју је он саставио. А ја и након те изјаве остајем ипак код својих навода моје изјаве, јер су основани на доказима, а не на извраћању... Народно вијеће на својој сједници од 24. студенога 1918. године створило је закључак: 'Изабире одбор од 28 лица са пуном овлашћу да у споразуму са владом Краљевине Србије, представницима свију странака у Србији и Црној Гори безодвласно поведе организацију јединствене државе према приложеним 'Напутцима'. Те 'Напутке' израдио је одбор седморице а база су били сви приједлози изнешени на јутарњој сједници Народог вијећа. Ти 'Напутци' су дјело компромиса разних странака које су биле заступане у Народном вијећу (Словенаца, Хрвата и Срба). Размјер судјеловања је био да су остале странке имале двије трећине, а Хрватско-Српска коалиција (Прибићевићева-Н. Ж.) једну. Средишњи одбор Народог вијећа имао је 32 права члана, 6 замјеника са правом гласа и кооптиране чланове. Хрватско-српска коалиција је била заступана са 6 чланова. Услијед кооптирања пореметио се је тијekom времена омјер страначки, а особито у Одбору 28-орице, тиме што су изабрани неки одсутни као г. Трумбић, Лорковић, Корошец, а неки су отклонили избор, као г. Радић и тако је добио превагу г. Прибићевић, који је из тога Одбора изгубио боље елементе коалиције а окупио се људима који нису имали ни појма о раду Народог вијећа... С. Прибићевић, чим је осјетио да је у већини, престао ме сматрати себи равноправним чланом у председништву, водио

је преговоре на своју руку и сам предједавао свакој сједници Одбора. Делегација Народог вијећа изабрала је одбор за састављање Адресе и тај се састао у стану г. М. Вулића. Како сам се ја држао стриктно маршруте дане нам од Народог вијећа, садржане у 'Напутцима', посве наравно да смо морали отклонити приједлог Прибићевићев да Адреса буде само изљев оданости, и кад је он отишао приступили смо ми остали изради Адресе на темељу 'Напутака' (упутстава-Н. Ж) Народог вијећа. Кад је Адреса, у којој смо се били сложили, била готова, дошао је г. Прибићевић, кому смо рекли да ју стилистички дотјера, а он ју је прочитао, рекао у 'својој чедности' да ће јој дати дипломатску форму."

Послије „спашавања Хрватске, Славоније и Далмације преко Југославије“ историчари хрватства али и поједини „југославенски“ историчари преувеличавали су улогу српског „пречанског“ фактора код одлучивања о форми уједињења, па је исконструисана теза да је доминантни утицај код састављања докумената о уједињењу са Србијом и Црном Гором имао Србин Светозар Прибићевић. Све су ове конструкције биле потребне да би се пост фестум развила теза о наметнутом уједињењу од стране „великосрпског“ и „хегемонистичког“ Београда.

Појединим политичарима великохрватства у време уједињења није била од превелике важности далматинска „голет и камење“. Превртљиви и непредвидиви Стјепан Радић, контрирајући победничкој Србији која се залагала да цјелокупни источни Јадран припадне новој југославенској држави, у априлу 1919. године је дао невјероватну изјаву: „Што би се ми Хрвати залагали за голе далматинске и истарске хридице“. Тај исти Радић је преко „свога попа Кежмана“ италијанској мировној делегацији слао телеграме, изјаве и потписе којима је дезавуисао југославенску делегацију на Конференцији мира, која се под тешким условима борила да за Краљевину СХС спасе што више приморских и далматинских области. Рапалски уговор, којим је било извршено разграничење између Италије и Краљевине СХС и успешно окончан спор са Италијом, био је дјело београдских политичара: „спашени“ су Далмација и приморје са отоцима.

Данас се заборавља да је политика „хегемонистичког“ Београда успела источну обалу Јадрана отети од Италије за Југославију. Од такве „србијанске“ политике сву корист је само за себе извукла данашња Република Хрватска, и то окупацијом југославенског Јадрана. На крају је преко идеологије хрватства од српског залања (матице) отета јадранска обала са отоцима, како би у садашњем тренутку западне либералне демократије преко својих геополитичких освајања, из којих су проистекли разни купопродајни марифетлуци, могле несметано да тргују српском историјском територијом и народом.

О свему томе српски народ се уопште не пита захваљујући капитулантској политици свих српских влада од 1992. године до данас. Не поставља се питање разграничења између Срба и Хрвата, које је неопходно извршити послје крвавих ратова. Антисрпске „Брозове границе“ се морају ревидирати јер су 1945. успостављене комунистичким али и британским аргументом силе. Нарочито је важно извршити сукцесију југославенске обале и мора између Словеније, Хрватске, Црне Горе, Босанске федерације, Републике Српске и Србије. Српске капитулантске владе су понизно раздјелиле српско злато из Бора и Мајданпека свим „нашим народима и народностима“. Садашња влада ће, изгледа, расне коње (ако их још уопште има послје 15 година) Републике Српске Крајине послушно вратити Хрватској. Обалу и море је, изгледа, у потпуности заборавила јер нико од државних фактора не помиње српски дио Јадрана или бар српски излаз на море.

Албанци у Грчкој

Мафијашка или историјска опсада

- *Око 10 одсто укупног становништва Грчке чине Албанци. Дозволе за боравак и рад добијају лако. Албанска мафија хара Грчком. Север и северозапад често на мити „освајачких“ иреини. Сиварање „Велике Албаније“, која укључује пет држава, дефинисано још 1878. године*

Присутство албанског народа у Грчкој није никаква новина, само их сваком даном има све више. Бораве свуда, по градовима, селима, острвима. Говоре грчки, са нешто „тврђим“ акцентом. Многи се и представљају као Грци. Раде све што им падне под руку, маштајући о новом држављанству. Грчка полиција процењује да их има око милион, што легално, што илегално.

– То су неке наше процене, можда их има и више, јер је врло тешко утврдити колико је илегалца овде – говори за „Велику Србију“ припадник грчке полиције Јоргос Папас.

– Ова цифра је забрињавајућа, јер је то 10 одсто укупног становништва Грчке. Албанци лако долазе до папира који им омогућавају боравак и рад у нашој земљи. Није нам јасно зашто су наше власти тако благонаклоне. Плашимо се да ћемо једног дана имати великих проблема – каже Папас. Већи део економске миграције ка Грчкој данас је легалан, што је последица смерница Европске уније и грчких закона усвојених 2001. године, који су увели могућност издавања привремених радних виза и омогућили бољу координацију у управљању границама са суседним земљама. Атина је само у 2001. години одобрила укупно пола милиона привремених боравака и радних дозвола албанским држављанима.

Албанци су врло активни када је друга страна закона у питању. Грчки затвори су све пунији. Према речима нашег саговорника, крађе и растурање наркотика су најчешћа кривична дела за која се Албанци терете. У систему грчке полиције најактивнији је део који се бави откривањем облика организованог криминала. За више од 60 одсто откривених случајева растурања и промета дроге везани су Албанци. Грчка је, такође, веома значајна као трансфер-земља. Северни део Грчке је најзначајнија морска траса, која кроз

Суецки канал и Црно море повезује азијски, производни регион наркотика са осталим деловима Европе. У полицијским извештајима се наводи да Албанија сваке године огромне количине хероина увози у Грчку. Наркотици се најчешће транспортују бродовима и камионима.

– Нимало им није лако ући у траг. Разрадили су читав систем и врло често иза оваквог криминала стоје легалне албанске организације у Грчкој – објашњава наш саговорник.

Осим легализације статуса, Албанци траже од грчких власти и отварање школа и културних центара на матер-

Пет држава на мети

Стратегија и циљеви великоалбанских сепаратиста дефинисани су још 1878. године, када је одржана Прва призренска лига. Тада је одлучено да се ради на стварању великоалбанске државе од делова територија више балканских држава. Уследили су нови документи, а међу последњима је и дефинисање стратешких интереса Албанаца на Балкану, које су израдили шиптарски политичари и паравојне формације окупљене око терористичке организације „Албанска национална армија“. Планирано је да се независно Косово створи у периоду 2005-2006. године, федерализација Македоније да се оконча до 2007. године, а да се успостављање албанске уније обави по принципу стварања Европске уније, до 2010. године. У саставу те планиране нове државе на Балкану били би Косово и Метохија, југ централне Србије, југ Црне Горе, северозападни део Македоније, северозападни део Грчке и западни део Бугарске. Могући нови сукоби на просторима албанских окупираних територија предвиђени су у Македонији и на југу централне Србије и они би по плановима шиптарских сепаратистичких политичких и војних лидера трајали кратко, док је јачи сукоб, који би трајао осам до дванаест месеци, предвиђен на северозападу Грчке.

Пут хероина

Балканска маршрута је најпопуларнији пут преноса хероина до западне Европе. Она се употребљава за транспорт највећих количина ове дроге и садржи неколико мањих траса, наводи се у грчким полицијским извештајима.

Северна путања: Турска, Бугарска, Румунија, Мађарска, Чешка, Немачка, Холандија.

Централна путања: Турска, Бугарска, Румунија, Мађарска, Аустрија, Немачка, Холандија, Бугарска, Македонија, Србија, Црна Гора (посебно Косово), Албанија, БиХ, Хрватска, Словенија, Италија.

Јужна путања: Турска, Грчка (бродом), Албанија, Италија.

њем језику. Истраживања су показала да су се многи Албанци који више година бораве у Грчкој већ интегрисали у грчко друштво. Ипак, већина њих обавља физичке послове. Најчешће су ангажовани на грађевинским радовима. Процењује се да је највећи број Албанаца дошао уочи Олимпијаде.

– Чињеница је да су нам радници потребни. Не треба испустити из вида и податак да су Албанци јефтина радна снага, за мале паре обављају тешке физичке послове које Грци неће да прихвате. С друге стране, суочени смо са још једним проблемом. Наша села одумиру. Нема више младих, они одлазе у град. И ту су Албанци нашли своју шансу. Населили су се у та подручја и баве се пољопривредом. Чини се да су Албанци већина у грчким селима, која за неколико година могу да буду и етнички чисто албанска. Ипак, не верујем да можемо имати таквих проблема као што их ви имате на Косову. Европска унија не би дозволила нова жаришта насиља – прича Папас.

Терористичке претње

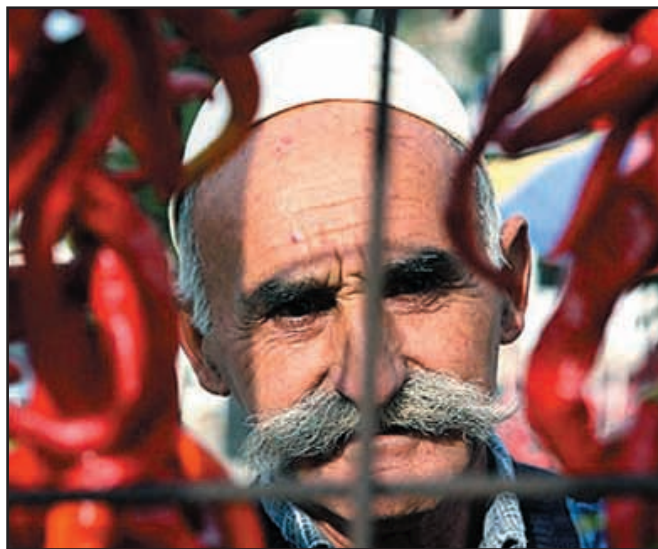
Године, 2001. у јавност је процурела прича о стварању ОВЧ (Ослободилачке војске Чамерије) у северном региону Грчке. Велика прашина се подигла у грчкој јавности, тако да су тамошње власти морале неколико пута да демантују постојање било каквог облика или активности ОВЧ. За разлику од Ослободилачке војске Косова и Националне ослободилачке војске у Македонији, о чему су приликом њиховог оснивања обавестили сами Албанци, стварање ткз. Ослободилачке војске Чамерије је објавила македонска штампа. И у Тирани је вест о стварању нове војне формаци-

је оцењена више као провокација, с циљем ширења насиља и ван граница Македоније. Да Албанци не престају да прете, Грци су се уверили и почетком 2004. године. Наиме, немачки недељник „Шпигл“ објавио је да уочи Летњих олимпијских игара албански екстремисти припремају устанак у северној Грчкој у циљу њеног присаједињења „Великој Албанији“. Саопштено је да Албанци верују да ће, уколико генерал Весли Кларк постане председник САД, за своје планове за уједињавање свих територија на Балкану настањених Албанцима добити америчку подршку. Званична Тирана у неколико наврата је осудила изношење тих тврдњи и негирала било какву повезаност Албаније са њима. Грчке власти су тада саопштиле да су обавештајне и службе безбедности у потпуности спремне да спрече сваку опасност. Многи су говорили да овакве тврдње потичу из националистичких кругова Приштине, чији је циљ да одрже актуелност захтева.

Сличних претњи о оружаном устанку у Грчкој било је и раније, а посебно 1999. године, током НАТО бомбардовања и рата на Косову и Метохији. Поново су се јавиле пре оружане побуне Албанаца у Македонији 2001. године, потом када је Грчка ступала у Европску монетарну унију, 2002. године и почетком 2003, док је Грчка председавала Европском унијом.

У свим случајевима, као и у 2004. години, понављала се претња оружаном акцијом чији би покретач били албански екстремисти из западне Македоније, а циљ би било присаједињење грчких северозападних покрајина Епира и Теспотије Албанији. Време ће показати да ли Албанци хрле ка суседу из Европске уније из историјских или, искључиво економских разлога. Мада власти чине све да поправе положај Албанаца, већина Грка је непријатељски расположена према њима. Нека истраживања показују да више од 80 одсто Грка сматра Албанце претњом.

Р. В. С.

Српски средњовековни манастири

Драгуљи српске баштине

За време подизања рашке српске државе границе према Византији нису прелазиле Липљан на Косову. Већ око 1221. године Стефан Дечански је држао Призрен, да би се од времена краља Милутина (од 1282) те границе знатно помериле на југоисток а за време цара Душана (од 1343) обухватале су и целу Македонију и остале „грчке” земље.

Група црквених споменика настала у то време хронолошки се везује за период од почетка 14. века па до доласка Турака у крајеве јужно од Шаре, и може се посматрати као: споменици на Косову и Метохији, споменици у Македонији из времена када је она била у границама средњовековне српске државе (Милутин је и престоницу пренео у Скопље) и српске споменике из тог времена настале изван данашњих граница Србије (Хиландар).

Краљ Милутин (1282-1321) је за време своје владавине унапредио Србију у најмоћнију државу на Балкану а уједно је био и ктитор бројних задужбина.

Црква Богородице Љевишке у Призрену је стара епископска црква коју је обнављао први српски архиепископ, св. Сава, али је у време краља Милутина доживела темељну обнову. Поред краља у овом подухвату учествовали су епископ призренски Дамјан и његов наследник Сава. Саграђена је 1306/07. године, осликана између 1313. и 1316. а архитекта и сликар били су Никола и Астрап.

Од 15. до 17. века Богородица Љевишка је претворена у џамију, коју су Турци звали Атик или Џума џамија. Турци су извршили многобројне преправке и тек по ослобођењу Призрена 1912. џамија је претворена у православну богомољу, а 1923. са звоника је уклоњено дозидано минаре. Последњи ктитор, краљ Милутин, је од једне старе грађевине (базилике) сазидао нову поткуполну цркву која је представљала нови тип грађевине у дотадашњем српском градитељству, који ће бити од одлучујућег утицаја на његов даљи развој. Богородица Љевишка је први сачувани објект новог стила у немањићкој држави. Црква је веома оштећена у пожару 2004. године. Богородица Љевишка је, иначе, као и Грачаница и Пећка патријаршија, на листи споменика Светске културне баштине УНЕСКО-а.

Краљ Милутин је у манастиру Студеница остварио своју амбициозну жељу да има личну капелу у најславнијем, првом по реду српском манастиру, тако да је у оквиру њега подигао Краљеву односно цркву Јоакима и Ане. Својим живописом Краљева црква скрива мноштво сложених теолошких разматрања и алузија на песничка и књижевна дела византијских литургичара и мислилаца. Ту је први пут краљ Милутин представљен са Симонидом (1299. Милутин се оженио принцем Симонидом), са инсистирањем на наслеђу византијског двора. Фрескосликарство Краљеве цркве је ремек дело српске и византијске уметности, које сведочи о тренутку доследног тумачења византијског класицизма у другој деценији 13. века.

Током средњовековног развоја српске државе само на Косову и Метохији изграђено је преко 1500 хришћанских црка-

ва и манастира. Један од тих споменика и најлепших примера европског средњег века јесте и манастир Грачаница, који је недалеко од места где се 28. јуна 1389. одиграла чувена Косовска битка. Овај манастир највероватније је подигао краљ Милутин 1915. године уместо дотрајале цркве Св. Богородице, уз коју је било седиште липљанске епископије. Грачаница својим значајем превазилази границе српске државе краља Милутина. Она се појављује као кључни споменик касновизантијске архитектуре и представља нејрепрезентативнију петокуполну цркву византијског стила. Оснивачка повеља коју је манастиру издао краљ Милутин у целини је сачувана на зиду цркве и у њој је наведена 1321. као година завршетка градње Грачанице. Милутиново ктиторство је засведочено ктиторским портретима а божанско порекло своје власти и њен легитимитет Милутин је подвукао и на лози Немањића, где се види право Милутиновог сина на престо. Милутиново ктиторство је споменуто и у његовој биографији, коју је написао архиепископ Данило.

Црква манастира Грачаница један је од најбоље очуваних споменика средњовековне Србије, што се може рећи и за њен живопис. Приликом обликовања фасада водило се рачуна да, у складу са петокуполним решењем цркве, три куполе увек морају бити видљиве. Усклађено степенасто обликовање маса сматра се једним од изванредних естетских остварења архитектуре Грачанице. Декорација Грачанице потпуно одговара релативној уздржаности њене архитектуре. Основни грађевински материјал, опека и камен, истовремено су употребљени и у декоративне сврхе на екстеријеру, док је ентеријер прекривен фрескама. Претпоставља се да су живопис урадили чувени српски сликари Михаило и Евтихије и да им је то било једно од последњих дела. Тежњи архитекте ка доминантном вертикализму сликари су се супротставили доследном применом хоризонтала у употреби широких појасева и непрекинутих орнаменталних

трака које уоквирују сваку сцену. Као и други Милутинови манастири, Грачаница је вековима била симбол поноса свог народа. Током бројних освајачких похода на Косово и Метохију од 1371. године Грачаница је много пута пљачкана, тако да је Милутинова чувена рукописна библиотека изгорела.

Пећка патријаршија, средњовековни манастир код Пећи, састоји се од четири цркве које су саграђене у периоду између 13. и 14. века и то: црква Св. Апостола, црква Св. Димитрија а најистакнутији ктитор Пећког манастира архиепископ Данило II је око 1330. године са јужне стране саградио цркву Св. Богородице, а уз њу и параклис Св. Николе као и припрату испред све три црквене фасаде. Цео овај комплекс је углавном сачуван (осим звоника), а рестауриран је 1932. године. У унутрашњости је сачуван веома оштећен стари живопис.

По снази свога значења Пећка патријаршија је превазилазила све друге српске манастире. Патријаршија је следила светогорске а нарочито хиландарске обрасце и утицаје. Наиме, уздицање аутокефалне архиепископије на ранг патријаршије било је неопходан услов да Стефан Душан (1331-1355) своје краљевство узвиси у царство. Уз православног цара морао је стајати и православно патријарх. Од потчињавања Сера 1345. године, Душан је почео да се назива царем и да врши припреме за своје крунисање. Промене у пролеће 1346. довеле су до тога да је у Пећи успостављен патријаршијски дом. Стварно деловање српских патријарха везано је за Пећ, али назив патријаршија обухватао је и Жичу, како сведоче поједини документи из 14. и 15. века. У Пећи се налазило седиште црквених старешина до пада под турску власт 1455. године, чиме започиње низ проблема који патријаршијски двор доводе до сиромаштва. Патријаршија је обновљена 1557. године да би у наредних две стотине година дошло до њене експанзије а уједно је постала и језгро отпора против османлијске власти. Пећка патријаршија је укинута 1756. године и све до 1912. је таворила под турском влашћу.

Пећко сликарство је настајало између средине 13. и средине 18. века, прво за потребе Архиепископије, а потом Патријаршије. Већина фресака је својим програмима и темама везана за православно поимање света и живота, али не мали је број слика којима су предмет одређени историјски догађај, личности из династија или скуп црквених поглавара. Група цркава или католикон пећког манастира јединствен је споменик српске средњовековне архитектуре. У стварним размерама и материјалу, паралела Патријаршији у српској архитектури не постоји. Након Другог светског рата Пећка патријаршија је претворена у женски манастир.

У време краља Милутина (крај 13. века), а нарочито у 14. веку, за време Стефана Дечанског, а потом и цара Душана Македонија је припојена српској држави. За то време је саграђено око двадесетак цркава у Македонији, од којих су најзначајније Богородица Перивлепта у Охриду, Св. Ђорђе у Старом Нагоричину, манастир Св. Арханђел у Леснову, манастир Матејча у близини Куманова, Марков манастир код Скопља и тд.

Хиландар је српски манастир који се налази на северном делу Свете горе – монашке републике са 20 великих манастира, смештеној на трећем краку полуострва Халкидики у северној Грчкој. Манастир је неколико километара удаљен од мора. Споља гледан, овај манастир је сличан великом средњовековном утврђењу. Опасан је дебелим и високим зидовима, док се на јужној и источној страни манастирског комплекса уздижу две велике куле – пиргови. Крајем 12. века византијски цар Алексије III Анђео дао је право великом жупану Стефану Немањи (у монаштву Симеон) и његовом сину монаху Сави (будућем Светом Сави), да на рушевинама некадашњег византијског манастира Хеландариона подигну српски манастир у рангу царске лавре. Цркву су подигли 1198. године Стеван Немања и Св. Сава а ту цркву је Милутин 1303. заменио новом, а пре 1389. кнез Лазар је на улазни западни део цркве додао још један, исти такав део. Око цркве је образован читав комплекс грађевина: бедемски зидови, конаци, пиргови – куле (пирг Светог Георгија и пирг Светог Саве). Главни храм је живописан 1321. године а у исто време осликане су трпезарија и гробљанска црква.

На основу повеље коју је Милутин дао манастиру 1293. године види се да је стара манастирска црква (зато што је била мала) тада потпуно порушена и нова у целини саграђена. Главна црква Хиландара, посвећена Ваведуњу Богородице, била је прва у низу грађевина, коју је краљ Милутин подигао 1293. године. На цркви се и у унутрашњости и на фасадама налази богато обрађени камени украс а пажњу привлачи и вишебојност фасада.

По предању Теодосија, биографа Светог Саве, у првобитној цркви унутрашњост је сијала због злата на фрескама. Зидно сликарство и иконопис из друге половине 14. века у Хиландару делимично су настали заслугом самог Милутина, а можда и бригом манастира. Највећа целина зидног сликарства очувана је у главној цркви, која је сва била пресликана 1803. године. Оштећене или непресликане фреске показују да су дело најбољих сликара тог времена. Није записано ко је осликао фреске, већ се на основу ктиторског портрета (с обзиром да је Милутин представљен као старац у поодмаклим годинама) закључује да су још 1319. године сликари били у Хиландару. Фреске су давале утисак раскоши, што говори о богатству ктитора.

- Изгледа да су ови из Г 17 плус решили да угасе странку. Најавили жестоку борбу против корупције.
- Веља Илић наложио да се објави све из концесионог уговора. Осим анекса: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,14,15,16,17,18 и 19 (толико их има).
- На седници владе Коштуница и Ђелић поднели извештај. Боље да су поднели оставке.
- Ма не боје се Вучићеви противкандидати из ДС и ДСС избора. Боје се изборних резултата.
- Божа Ђелић каже да је подигао кредит од 400.000.000 динара да би купио Вилу на Сењаку. Алал му жиранти.
- Гувернер Јелашић каже да нема времена за „политичарење”. Чува фотелју од оних који хоће да му је преотму.
- Да ли је спољна политика Србије унутрашња ствар Демократске странке?
- Због тога како води Министарство спољних послова, Вуку Јеремићу се деда Хамдија преврће у гробу.
- ЕПС најавио да ће увозити струју. Ко ли је од министара „хватао муштулук” Хамовићу.
- Због спаљивања скупштине Димитрову су судили. Овима овде још нису.
- Да ли се у 100 година скупштине рачуна и ових седам година после спаљивања.
- Влада Србије је презадовољна досадашњим стањем у министарствима. Нико од министара још није ухапшен.
- Министар Лончар најављује темеље за нове школе. Како раде, боље да постављају темеље за нове затворе. Требаће после избора.
- Белгијски краљ Алберт други тражи посредника за раскол који је настао између Фламанаца и Валонаца. Предлажемо му Ахтисарија.
- Уместо обилазнице око Београда Веља Илић прави обилазницу око уговора о концесији.
- Црногорци забранили преосвећеном Владици Филарету улазак у Црну Гору. Кад су могли Богу, зашто не би и бољем пастиру.
- Највећи успех Владе је што је преживела ових 100 дана.
- Имунитет Добривоја Будимировића Бице је на завидном нивоу. Ево, недавно га напала „жутица”, али му није могла ништа.
- После референдума у Свилајнцу, полиција демократама одузимала све оштре предмете. Да не посеку вене.
- Код демократа све има цену. Ето, оставка на функцију одборника у Старој Пазови вреди 10.000 евра.
- И Милорад Додик, председник Републике Српске, решио коначно да се скући. Купио вилу на Дедињу.
- Кад се Додик пресели, бринуће о Србима из Српске путем видео-линка.
- Жиранти за кредит Додику су вероватно били Ђелић, Тадић и Коштуница.
- Уосталом, шта је онолицка вила према оноликој подршци у предизборној кампањи.
- Зли језици говоре да је вила само кусур враћен приликом исплате „Телекома Српске”.
- Прво Аустроугари, затим Немци, па комунисти, па досманлије. Питам се шта то вуче окупаторе на Дедиње.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

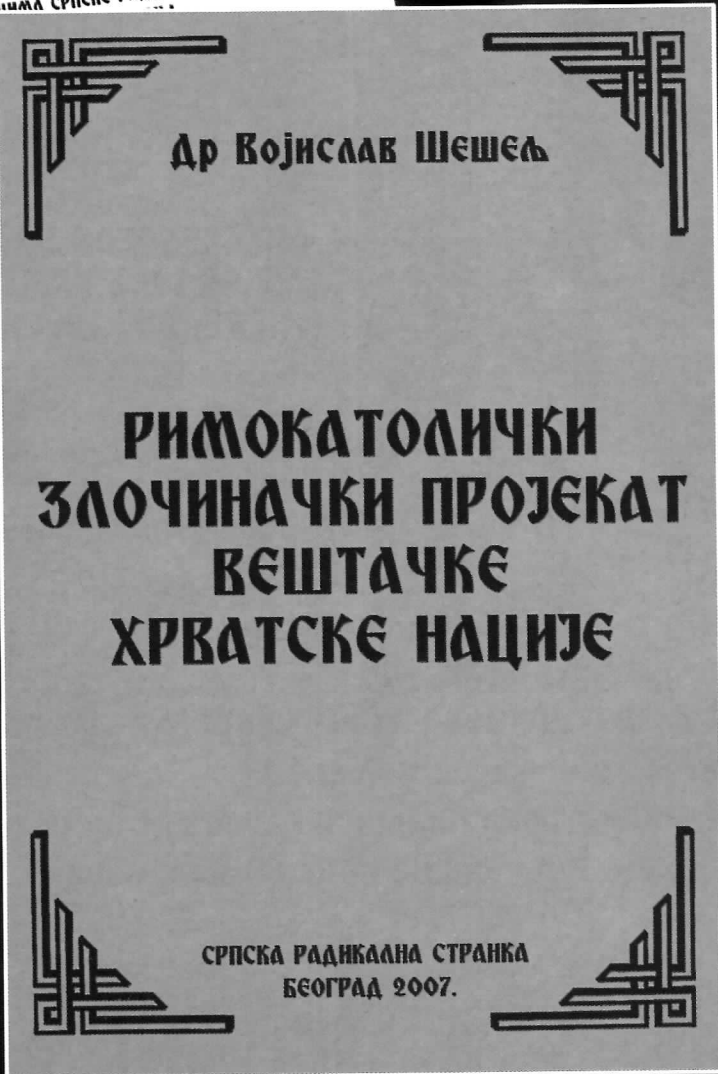
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОВОДНОМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОБУ СЊИ
МОЈИМ РАТ
ДОВОДНОМ
ДОВОДНОМ
ДОВОДНОМ
КОЈИ СУ
НА ОЛТАР
БРАЊЕ
ДИВИМ
КЛАЊАЗУ
СТРАНИ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА
НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.